JUDE DEVERAUX

ÎMBLÎNZIREA

Capitolul 1
Anglia - 1445

– Ori pleacă fiica ta, ori eu, spuse Helen Neville cu asprime, cu mîinile în şolduri, privind în jos, la soţul ei, Gilbert. Acesta stătea pe scaunul de la fereastră acoperit cu perne. Soarele pătrundea în încăpere prin vechea fereastră de piatră cu obloane de lemn ce fuseseră vopsite în albastru cu cîţiva ani în urmă. Bărbatul stătea pe scaun şi curăţa urechile unuia dintre cîinii săi de vînătoare, în timp ce acesta mînca de pe jos nişte bucăţele gustoase de carne.

Ca de obicei, Gilbert nu răspunse la întrebarea lui Helen, care strînse pumnii de furie. Soţul ei era cu doisprezece ani mai în vîrstă decît ea şi depăşea orice limită a lenei. În ciuda faptului că îşi petrecea aproape tot timpul călare urmărind un vultur aflat în zbor, avea o burtă mare, care creştea văzînd cu ochii. Se măritase cu el pentru bani, pentru vesela şi tacîmurile sale de aur, pentru miile de hectare de pămînt, pentru cele opt castele – pe

două dintre ele el nu le văzuse niciodată – pentru caii săi, pentru armata sa şi pentru hainele minunate pe care i le putea oferi şi ei şi celor două fete ale ei. După ce parcursese întreaga listă a proprietăţilor lui Gilbert Neville, acceptase cererea în căsătorie a acestuia, fără ca măcar să fi avut curiozitatea de a-l vedea la faţă.

Acum, la un an după nuntă, Helen se întreba: dacă l-ar fi întîlnit pe Gilbert şi ar fi văzut cît de leneş era, s-ar fi întrebat cine îi administra bunurile? Avea pe cineva angajat anume în acest scop? Nu ştia. Ce ştia era că Gilbert avea un singur copil legitim, o tînără palidă la faţă, cu un aer timid, care pînă în ziua căsătoriei nu-i adresase lui Helen absolut nici un cuvînt. Dar se pare că Gilbert avea şi un fiu nelegitim, care îi administra proprietăţile.

După ce se căsătoriseră şi Helen descoperise că avea un soţ la fel de leneş în pat ca şi în afara lui, află şi cine administra pămînturile Neville.

Liana! Helen îşi dorea să nu fi auzit niciodată acest nume. Fiica lui Gilbert, fetiţa aceea dulce şi timidă, era în realitate un diavol şi jumătate. Liana, la fel ca şi mama ei cu ani în urmă, avea grijă de tot şi de toate. Liana încasa chiriile anuale ale ţăranilor. Liana străbătea călare întreg ţinutul, supraveghea cîmpurile, poruncea să fie reparate acoperişurile. Liana hotăra dacă un castel devenise prea murdar sau nu, dacă recoltele erau bogate sau sărace, dacă servitorii trebuiau să se mute.

Nu avea nici un rost să le explice lui Gilbert sau Lianei că ea, Helen, era acum stăpîna moşiei şi că Liana trebuia să renunţe la putere în favoarea mamei sale vitrege. Amîndoi se uitau la ea curioşi, de parcă ar fi văzut cine ştie ce ciudăţenie. Apoi Liana se întorcea la treburile ei, iar Gilbert la a nu face nimic.

Helen încercă atunci să-şi asume singură toată răspunderea şi, o vreme, crezu chiar că reuşise. Asta însă pînă cînd află că servitorii cereau întotdeauna încuviinţarea Lianei înainte de a-i îndeplini ordinele.

La început, Helen era destul de cumpătată atunci cînd i se plîngea lui Gilbert, căutînd totuşi să fie cît mai convingătoare în pat.

Gilbert însă îi spunea:

– Las-o pe Liana să facă ce vrea. Nu o poţi opri. N-ai putea să o opreşti pe Liana sau pe mama ei, tot aşa cum n-ai putea opri rostogolirea unui bolovan. Cel mai bun lucru a fost şi este să nu le stai în cale.

Helen însă clocotea de mînie. De ce n-ar fi fost şi ea un bolovan? La urma urmelor, era mai mare decît Liana şi dacă trebuia, mult mai şireată. După ce primul ei soţ murise, iar fratele acestuia moştenise toate proprietăţile, Helen şi cele două fetiţe ale ei fuseseră date la o parte de cumnata ei. Helen trebuia să stea deoparte şi să privească cum o serie de obligaţii care, cîndva, fuseseră ale ei

erau preluate acum de o tînără mult mai puţin competentă. Cînd se ivi cererea în căsătorie a lui Gilbert Neville, ea primi bucuroasă această şansă de a avea din nou propria-i gospodărie, propriu-i cămin. Dar de data aceasta, locul îi era uzurpat de o copilă palidă, care ar fi trebuit de mult să se mărite şi să plece din casa tatălui ei.

Helen încercase să stea de vorbă cu Liana, să-i vorbească despre plăcerea de a avea un soţ, copii, propria ei gospodărie...

Liana o privise cu ochii ei mari şi albaştri pe jumătate închişi, cu expresia aceea blajină a îngerilor pictaţi pe plafoanele capelelor.

– Şi atunci cine se va ocupa de proprietăţile tatălui meu? întrebase ea, simplu.

Helen scrîşni din dinţi.

– Eu sînt soţia tatălui tău. Eu o să fac ceea ce trebuie făcut.

Ochii Lianei străluciră în timp ce fata se uita la somptuoasa rochie de catifea a lui Helen, cu trenă, la decolteul adînc, în formă de V, în faţă şi în spate, care lăsa să i se vadă umerii frumoşi, la broderia bogată, la parura căptuşită şi zîmbi.

– O să te coci îmbrăcată aşa.

Helen se apără.

– M-am îmbrăcat aşa pentru că vreau să călăresc. Sînt sigură că pot călări la fel de bine ca şi tine. Liana, nu se cuvine să mai rămîi în casa

tatălui tău. Ai aproape douăzeci de ani. Ar trebui să ai propriul tău cămin, propria ta...

– Bine, bine, spuse Liana. Sînt convinsă că ai dreptate, dar acum trebuie să plec. Azi-noapte a izbucnit un incendiu în sat şi trebuie să văd ce pagube sînt.

Helen rămăsese acolo, roşie la faţă şi neagră de ciudă. Ce folos că se măritase cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia, că locuia cînd într-un castel, cînd în altul şi că avea mai multe bogăţii decît îşi închipuise vreodată că pot exista? Tapiserii groase, colorate, acopereau toţi pereţii, pe platforme erau pictate scene biblice, paturile, mesele şi scaunele erau acoperite cu pînză brodată. Liana amenajase o cameră plină de femei care nu făceau altceva decît să se aplece deasupra ramelor de lemn şi să mînuiască cu măiestrie acele de tapiserie. Mîncarea era delicioasă, pentru că Liana atrăgea bucătari foarte buni, oferindu-le simbrii excelente şi rochii împodobite cu blană pentru soţiile lor. Latrinele, şanţurile, grajdurile şi ogrăzile erau întotdeauna curate, pentru că Lianei îi plăcea curăţenia.

Liana, Liana, Liana, repeta Helen întruna, ducîndu-şi pumnii la tîmple. Servitorii nu făceau decît ce voia lady Liana, ce poruncise lady Liana, sau chiar ce hotărîse prima soţie a lui Gilbert. Helen putea foarte bine nici să nu existe, avînd în vedere

autoritatea de care se bucura în administrarea proprietăţilor Neville.

În momentul în care pînă şi cele două fetiţe ale ei începură să o citeze pe Liana, furia lui Helen nu mai cunoscu margini. Cînd micuţa Elizabeth îşi dori un ponei, Helen zîmbi şi îi spuse că putea avea unul. Elizabeth îşi privi mama cu ochii mijiţi, după care spuse:

– Am s-o rog pe Liana, şi fugi.

Această întîmplare o făcu pe Helen să-i dea soţului ei un ultimatum.

– Ce reprezint eu în casa asta? Ceva mai puţin decît nimic, îi spuse ea lui Gilbert. Nu-i păsa că vorbeşte prea tare şi că servitorii aflaţi prin preajmă o puteau auzi. Ştia că erau servitorii Lianei, bărbaţi şi femei, devotaţi şi supuşi, care cunoşteau atît generozitatea cît şi mînia tinerei lor stăpîne, pentru care, la nevoie, şi-ar fi dat şi viaţa.

– Ori pleacă fata, ori eu, repetă Helen.

– Şi eu ce vrei să fac? întrebă el nepăsător. Nu existau pe lume multe lucruri care să-l entuziasmeze pe Gilbert Neville. Confort, un şoim bun, un cîine de vînătoare, o mîncare bună şi linişte, asta era tot ce cerea el de la viaţă. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce anume făcuse prima sa soţie pentru a spori averea pe care i-o lăsase tatăl lui şi zestrea primită de ea la căsătorie şi nici despre ceea ce făcuse fiica lui. După mintea lui, proprie-

tăţile se administrau singure; ţăranii munceau, nobilii vînau şi regele dădea legi. Iar femeile bîrfeau.

O văzuse pe tînăra şi frumoasa văduvă Helen Peverill călărind prin ţinutul care, cîndva, fusese al soţului ei, acum mort. Părul negru i se revărsa pe spate, iar sînii mari aproape că îi ieşeau din decolteu. Gilbert se simţi pe loc atras de formele ispititoare ale femeii şi îi spuse cumnatului ei că voia să o ia de soţie.

După o pasionată noapte a nunţii, Gilbert, satisfăcut, se aştepta ca Helen să se dea jos din pat şi să facă ceea ce fac femeile toată ziua. Dar nu fu aşa. În schimb, Helen începu să-l cicălească şi să-l tot cicălească – ba despre Liana, ba despre castele, ba despre pămînturi. Liana era o copilă atît de dulce şi de drăguţă; avea grijă ca muzicanţii să cînte cîntece care îi plăceau lui Gilbert; le poruncea slujnicelor să-i aducă mîncarea şi, în serile lungi de iarnă, îi povestea tot felul de întîmplări hazlii. El nu putea înţelege de ce Helen dorea plecarea Lianei. Fata era atît de liniştită încît de-abia îşi făcea simţită prezenţa.

– Eu cred că, dacă ar vrea, Liana şi-ar putea găsi un soţ, spusese odată Gilbert, ridicînd tonul. El era de părere că oamenii nu trebuie să facă decît ceea ce doresc cu adevărat. De exemplu, ţăranii trudeau pe cîmp din zori şi pînă-n seară pentru că aşa voiau.

Helen încercă să se calmeze.

– Bineînţeles că nu-şi doreşte un soţ. La ce bun să vrea un soţ care să-i spună ce să facă, de vreme ce aici are libertate absolută şi puteri depline? Dacă eu aş fi dispus de o asemenea autoritate în casa fostului meu soţ, nu aş fi plecat niciodată. Ridică mîinile într-un gest de mînie neajutorată.

– Să ai putere şi nici un soţ de care să trebuiască să ai grijă. Raiul pe pămînt. Cred şi eu că Liana nu o să plece niciodată de aici.

Chiar dacă Gilbert nu înţelegea prea bine ce anume nu-i convenea lui Helen, ţipetele ei începură să-l deranjeze.

– Am să vorbesc cu Liana şi am s-o întreb dacă există vreun bărbat pe care şi-l doreşte de soţ.

– Trebuie să-i porunceşti să-şi găsească un soţ, spuse Helen. Trebuie să-i găseşti un bărbat şi să o obligi să se mărite cu el.

Gilbert privi în jos, la nedespărţitul său cîine de vînătoare şi zîmbi aducerilor aminte. Cîndva, m-am împotrivit mamei Lianei şi n-am făcut bine. Nu vreau să repet greşeala şi să mă împotrivesc şi fiicei ei.

– Dacă fata ta nu pleacă din casa asta, ai să regreţi amarnic că mi te-ai împotrivit, spuse Helen, apoi se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră.

Gilbert îşi mîngîie cîinele, străduindu-se să înţeleagă de ce era Helen atît de supărată. Lui nu-i trecuse niciodată prin minte că cineva şi-ar putea

dori atîtea responsabilităţi. Îşi aminti vag că cineva îl prevenise că nu e bine să ai două femei în aceeaşi gospodărie. Poate că o să vorbească într-o zi cu Liana, să vadă dacă i-ar surîde sau nu ideea de a avea un soţ. Dacă Helen şi-ar duce ameninţările pînă la capăt şi s-ar muta pe altă moşie, el i-ar simţi lipsa în pat. Dar dacă Liana ar vrea să se mărite, atunci să o facă măcar cu cineva care are şoimi pentru reproducere.

– Bun, spuse Liana aproape în şoaptă, stimata mea mamă vitregă vrea să mă alunge din propria mea casă, din casa la care mama mea a ţinut atît şi pe care eu o conduc de trei ani de zile.

Pe Gilbert, începu să-l doară capul. Cu o seară în urmă, Helen îl cicălise vreme de cîteva ceasuri. Se părea că Liana dăduse dispoziţii să se construiască nişte căsuţe în oraşul împrejmuit de ziduri, chiar la picioarele castelului. Pe Helen o îngrozea ideea că Liana avea de gînd să plătească totul din banii familiei Neville, în loc să-i pună pe ţărani să plătească ei construcţia căsuţelor. Helen, era atît de furioasă şi ţipă atît de tare că toţi cei şase şoimi ai lui Gilbert, căzură de pe stinghiile pe care stăteau, jos pe podea, unul dintre ei rupîndu-şi chiar gîtul. Gilbert ştia că trebuia făcut ceva; nu putea risca să mai piardă şi alţi şoimi.

Primul său gînd fu acela de a le îmbrăca pe cele două femei în armuri şi de a organiza un turnir,

pentru a hotărî care din ele avea să rămînă şi care avea să plece. Numai că femeile aveau arme mult mai puternice decît fierul. Ele aveau cuvintele.

– Helen este de părere că ai fi mult mai fericită dacă ai avea şi tu casa ta, un soţ al tău şi cîţiva copilaşi neastîmpăraţi. Gilbert nu concepea fericirea decît pe pămînturile Neville, dar te pui cu femeile?

Liana se duse la fereastră şi privi curtea interioară, zidurile groase ale castelului şi, mai departe, oraşul fortificat. Aceasta era numai una dintre proprietăţile deţinute de familia ei, una dintre multele asemenea pe care le conducea ea. Mama ei o învăţase cum să se poarte cu oamenii, cum să verifice registrele administratorului şi cum să obţină în fiecare an un profit, cu care să poată cumpăra mereu alte pămînturi.

Liana nu sărise în sus de bucurie aflînd că tatăl ei avea să se însoare cu o văduvă tînără şi frumoasă. Nu o încînta defel ideea că o altă femeie încerca să ia locul mamei ei şi avea chiar presimţiri rele, însă Gilbert Neville era un om încăpăţînat şi credea cu adevărat că îi era permis să facă numai ceea ce dorea şi, mai ales, cînd dorea. Cu toate acestea, Liana era mulţumită că tatăl ei nu era unul dintre bărbaţii aceia pe care nu-i interesau decît armele şi războaiele. Lui îi plăceau cîinii de vînătoare şi şoimii, lăsînd treburile mai importante mai întîi pe seama soţiei şi apoi a fiicei sale.

Dar asta pînă în ziua în care se însurase cu o femeie vanitoasă, al cărei prim gînd fusese acela de a avea cît mai mulţi bani pentru a-şi cumpăra tot felul de toalete elegante. Helen avea la dispoziţia ei cinci femei, care munceau ore în şir, cosînd rochiile lady-ei Helen Neville. Una dintre ele nu făcea altceva decît să coasă perle pe materialele scumpe. Cu o lună în urmă, Helen îşi cumpărase douăzeci şi patru de bucăţi de blană, iar ceva mai înainte, un coş plin cu blăniţe de hermină.

Liana ştia că dacă renunţa la conducerea proprietăţilor în favoarea lui Helen, aceasta avea să-i exploateze la sînge pe ţărani, pentru a-şi clădi un palat din aur şi diamante.

– Deci? întrebă Gilbert, stînd în spatele Lianei. Dacă nu obţinea nici un răspuns de la fiica sa, avea să rateze vînătoarea din ziua aceea, pentru că Helen ar fi fost în stare să se urce pe un cal şi să vină după el, numai ca să continue să-l ocărască.

Liana se întoarse cu faţa spre el.

– Spune-i mamei mele vitrege că dacă o să găsesc un bărbat potrivit, o să mă mărit.

Gilbert păru uşurat.

– Foarte bine. O să-i spun, iar ea o să fie cît se poate de fericită. Porni spre uşă, apoi se opri şi puse o mînă pe umărul Lianei, într-una din rărele sale dovezi de afecţiune. Gilbert nu era omul care să privească în trecut, dar în clipa aceea îşi dorea să nu o fi întîlnit niciodată pe Helen şi să nu se fi

însurat cu ea. Nu realizase pînă atunci ce comod era pentru el ca Liana să aibă grijă de tot şi de toate. Numai că acum era prea tîrziu. Ridică, resemnat, din umeri. Nu avea nici un rost să regrete ceea ce nu mai putea fi schimbat.

– O să-ţi găsim un tînăr robust, cu care să faci o duzină de copii neastîmpăraţi, conchise el, ieşind din cameră.

Liana se aşeză pe salteaua umplută cu pene a patului şi îi făcu semn slujnicei să iasă din cameră. Ridică mîinile şi observă că tremurau. Se aflase, odată, în faţa unei mulţimi de ţărani înarmaţi cu seceri şi topoare, singură, numai cu trei servitoare speriate, în spatele ei. Dar îşi păstrase sîngele rece, le dădu mîncarea pe care o avea la ea şi le oferi locuri de muncă pe pămînturile ei. Avusese de-a face şi cu nişte soldaţi beţi şi scăpase ca prin urechile acului de un viol. Fusese în stare să împiedice un dezastru după altul, cu calm şi cu stăpînire de sine. Dar ideea unei căsătorii o îngrozea. Nu numai că o speria, dar în adîncul sufletului o îngrozea de-a dreptul. Cu doi ani în urmă, verişoara ei, Margaret, se măritase cu un bărbat ales de tatăl ei. Înainte de nuntă, logodnicul lăuda în sonete măiestrite frumuseţea lui Margaret. Aceasta obişnuia să spună despre apropiatul ei măritiş că era o căsătorie din dragoste şi aştepta cu nerăbdare să-şi ducă viaţa alături de bărbatul iubit.

După căsătorie însă, soţul îşi dăduse arama pe faţă. Vînduse cea mai mare parte din zestrea lui Margaret, pentru a-şi plăti mulţimea de datorii. O lăsase pe Margaret într-un castel vechi, dărăpănat şi friguros cu numai cîţiva servitori şi plecase la curte, unde cheltui şi restul de bani cu tîrfele de viţă nobilă de acolo.

Liana ştia cît de norocoasă era să conducă proprietăţile tatălui ei. Ştia că nici o femeie nu are putere decît dacă aceasta îi este dată de către un bărbat. Fusese cerută în căsătorie încă de la vîrsta de patru ani, iar la opt ani fusese chiar logodită; dar tînărul murise înainte ca ea să fi împlinit zece ani. Tatăl ei nu acceptase nici una dintre cererile în căsătorie ulterioare, aşa că Liana reuşi să se sustragă de la măritiş. Atunci cînd un pretendent oarecare insistase să o ia de soţie, Liana nu trebuise decît să-i amintească tatălui ei ce haos ar fi putut isca nunta, pentru ca Gilbert să refuze oferta.

Dar acum se ivise zgîrcita asta de Helen. Liana se gîndea să treacă întreaga putere asupra domeniilor în mîinile mamei sale vitrege şi să se retragă la proprietatea lor din Wales. Mda, n-ar fi o idee rea. Ar putea trăi acolo în singurătate şi, foarte curînd, atît Helen cît şi tatăl ei ar fi dat-o uitării.

Liana se ridică în picioare şi strînse pumnii. Helen n-ar fi lăsat-o niciodată să trăiască liniştită. Ar fi urmărit-o pînă la capătul pămîntului, pentru a

se asigura că fiica ei vitregă era la fel de nefericită pe cît păreau să fie toate femeile măritate.

Liana se privi în oglindă. În ciuda tuturor poeziilor de dragoste pe care i le scriseseră tinerii care aspiraseră la mîna ei, în ciuda cîntecelor pe care i le dedicau toţi menestrelii plătiţi de ea, nu se putea considera o frumuseţe. Era prea palidă, prea blondă, prea... prea inocentă pentru a fi o frumuseţe. Helen era frumoasă, cu ochii ei negri şi răutăcioşi, care îi înştiinţau pe toţi cei din jur că femeia avea secrete. Liana se gîndea uneori că motivul pentru care îi putea controla atît de bine pe servitori era acela că fusese întotdeauna rece din punct de vedere sexual. Cînd Helen se plimba prin curte, toţi bărbaţii întorceau capul după ea. În schimb, cînd o vedeau pe Liana, o priveau cu tot respectul cuvenit, dar nici nu rămîneau cu gura căscată, nici nu rîdeau în hohote şi nici nu se înghionteau cînd o vedeau trecînd.

Se duse la fereastră şi privi jos, în curte. O lăptăreasă drăguţă se hîrjonea cu un potcovar, mîinile băiatului încercînd să atingă trupul rotund şi bine făcut al fetei.

Liana întoarse capul, privelişte a din curte fiind mai dureroasă decît putea ea să îndure. Nu sperase niciodată ca un tînăr să o alerge vreodată în jurul unei fîntîni. Oamenii tatălui ei aveau să o trateze întotdeauna cu respectul cuvenit rangului ei, adresîndu-i-se numai cu my lady. Pretendenţii

pe care îi avusese pînă atunci nu rîvniseră de fapt, decît la zestrea ei. Putea fi şi cocoşată şi chioară, nu asta avea importanţă. Oricum ar fi primit complimente bombastice şi laude înflăcărate la adresa frumuseţii ei. O dată, un bărbat îi trimisese o poezie în care zugrăvea frumuseţea picioarelor ei. Ca şi cum le-ar fi văzut vreodată.

– Milady.

Liana ridică ochii şi o văzu în uşă pe slujnica ei, Joice. De fapt, Joice era mult mai mult decît o slujnică, era cea mai bună prietenă a ei. Fiind numai cu zece ani mai mare decît Liana, îi era aproape ca o soră. Mama Lianei o angajase pe Joice să aibă grijă de Liana cînd aceasta nu era decît un bebeluş, iar Joice ceva mai mare decît un copil. E drept că mama Lianei îşi învăţase fiica cum să administreze domeniile, dar cînd Liana avea cîte un coşmar, Joice era cea care o liniştea. Joice o îngrijise ori de cîte ori fusese bolnavă şi o învăţase o mulţime de alte lucruri, în afară de modul în care trebuiau conduse proprietăţile familiei Neville. Joice îi explicase cum se fac copiii şi ce voia bărbatul care încercase să o violeze.

– Milady, spuse Joice, respectuoasă faţă de tînăra ei stăpînă. Liana îşi putea permite să fie prietenoasă, dar Joice era conştientă de poziţia ei şi de faptul că a doua zi se putea trezi fără un acoperiş deasupra capului şi fără mîncare pe masă. Ea nu dădea sfaturi decît atunci cînd i se cereau.

– Milady, la bucătărie...

– Tu îţi iubeşti soţul, Joice?

Femeia ezită înainte de a-i da un răspuns. Întregul castel ştia ce urmărea lady Helen, iar oamenii erau convinşi că dacă Liana pleca, în cel mult şase ani de zile avea să se aleagă praful de toate proprietăţile Neville.

– Da, milady, îl iubesc.

– L-ai ales tu sau ţi-a fost ales?

– L-a ales mama dumneavoastră, dar sînt convinsă că nu mi-a vrut decît binele, aşa că m-am măritat cu un tînăr sănătos, pe care, cu timpul, am ajuns să-l iubesc.

– Chiar aşa?

– Oh, da, milady, asta se întîmplă destul de des. Joice se simţea în elementul ei. Toate femeile sînt speriate înaintea căsătoriei. Dar cînd îşi petrec serile lungi de iarnă împreună cu soţii lor, dragostea vine aproape de la sine.

– Eu sînt drăguţă, Joice? o întrebă dintr-o dată Liana, întorcîndu-se cu faţa spre ea. Vreau să spun, destul de drăguţă pentru ca un bărbat să mă placă pe mine, nu toate astea?

Şi, cu un gest larg arătă spre patul acoperit cu o cuvertură de mătase, spre tapiseria ce acoperea peretele dinspre nord al camerei, spre carafa din argint suflat cu aur şi spre mobila sculptată, din lemn de stejar.

– Oh, da, milady, răspunse Joice la repezeală. Sînteţi foarte drăguţă, frumoasă chiar. Nu există bărbat, fie el înalt sau scund, care să vă reziste. Părul dumneavoastră...

– Bine, bine, o întrerupse Liana. Hai să vedem ce s-a întîmplat la bucătărie.

Capitolul 2

– Şase luni! ţipă Helen la soţul ei. De şase luni de zile, fata asta a ta le tot găseşte cusururi bărbaţilor. Nici unul dintre ei nu e suficient de bun pentru ea. Să ştii că dacă nu pleacă de aici într-o lună, o să-ţi iau copilul pe care îl port în pîntece şi n-o să mă mai vezi niciodată.

Gilbert privea pe fereastră la ploaia care nu mai contenea şi îl înjura în gînd pe Dumnezeu că dăduse două săptămîni de vreme urîtă şi că făcuse marea greşeală de a crea pe lume femeia. Helen stătea pe un scaun, cu două slujnice în jurul ei şi se văita de parcă ar fi fost singura femeie însărcinată din lume. Dar ceea ce îl mira cel mai mult era plăcerea pe care o resimţea la gîndul de a mai avea un copil şi la şansa de a avea, în sfîrşit, un fiu. Cuvintele şi tonul lui Helen îl iritau ce-i drept, dar îşi propusese să-i îndeplinească orice dorinţă – cel puţin pînă cînd i se va naşte băiatul mult dorit.

– Am să vorbesc cu ea, spuse Gilbert, temîndu-se de o nouă scenă. Era convins de faptul că una dintre cele două femei trebuia să plece şi acum că

Helen aştepta un copil, cea care avea să-l părăsească era Liana.

Hotărî să stea de vorbă cu fata într-una din camerele de oaspeţi.

– Ce s-a întîmplat, tată? întrebă Liana din pragul uşii.

Gilbert se uită la ea şi avu o scurtă ezitare. Semăna atît de mult cu maică-sa şi în nici un caz n-ar fi vrut să o jignească.

– Ne-au vizitat o mulţime de bărbaţi de cînd maică-ta...

– Vrei să spui mama vitregă, îl corectă Liana. De cînd mama mea vitregă a dat sfoară-n ţară că urmează să fiu scoasă la mezat, că sînt o iapă în călduri şi că am nevoie de serviciile unui armăsar. Da, mulţi bărbaţi au venit aici să ne admire caii, să vadă cît pămînt şi cît aur avem şi, într-un tîrziu, să se uite şi la faţa mea comună, care nu spune nimănui nimic.

Gilbert se aşează pe un scaun. Se ruga în sinea lui ca în paradis să nu fie nici o femeie – nici măcar o femelă de şoim – iar accesul iepelor şi al căţeluşelor să fie strict interzis.

– Liana, spuse el, obosit, eşti la fel de drăguţă ca şi maică-ta. Dar, te rog, te implor, nu mă mai obliga să stau la masă cu toţi bărbaţii ăştia care nu fac altceva decît să-ţi laude frumuseţea. Dacă nu, să ştii că începînd de mîine o să mănînc într-unul din grajduri. Caii cel puţin n-or să mă „încînteî

spunîndu-mi cît de albă este pielea fiicei mele, cît de strălucitori îi sînt ochii şi cît de roşii, buzele.

Lianei nu-i venea să zîmbească.

– Deci eu va trebui să îl aleg pe unul dintre aceşti mincinoşi, nu-i aşa? Va trebui să trăiesc precum verişoara Margaret, în timp ce soţul meu o să-mi toace întreaga zestre.

– Bărbatul cu care s-a măritat Margaret a fost un prost. De altfel, i-am spus-o şi ei. Într-o zi, de pildă, a renunţat la vînătoare, pentru a se întîlni cu o femeie.

– Asta înseamnă că eu ar trebui să mă mărit cu un bărbat pasionat de vînătoarea de şoimi. Oare asta să fie soluţia? Poate că ar trebui să organizăm un concurs de vînat cu şoimi, iar cel care va prinde cel mai mult vînat, mă va cîştiga ca premiu. Nu crezi că am dreptate?

Lui Gilbert îi surîdea ideea, dar era mai înţelept să nu-i spună acest lucru Lianei.

– Să ştii că unii dintre tinerii care ne-au vizitat mi-au plăcut. Ce zici de William Aye? E un băiat drăguţ.

– Toate slujnicele mele au fost de aceeaşi părere. Tată, tipul e prostuţ. Am încercat să vorbesc cu el despre rasele de cai din grajdurile sale, dar era clar că nu ştia nimic în legătură cu asta.

Gilbert fu surprins să audă aşa ceva. Un bărbat ar trebui să ştie totul despre caii săi.

– Dar Sir Robert Fitzwaren? Ăsta părea destul de deştept.

– Mda... le-a spus tuturor că el e foarte deştept. Ba s-a mai lăudat şi că e puternic şi curajos şi neînfricat. Cică ar fi cîştigat toate turnirurile la care a participat.

– Dar am auzit că anul trecut a fost aruncat de patru ori jos din şa la... Ah, înţeleg ce vrei să spui. Bărbaţii lăudăroşi pot deveni plictisitori.

Gilbert se lumină la faţă.

– Dar lordul Stephen, fiul lui Whitington, ce impresie ţi-a făcut? E chipeş, bogat, sănătos. Şi deştept pe deasupra. În afară de asta, îi plac şi caii şi şoimii. Gilbert zîmbi. Şi cred că se pricepe şi la femei. În afară de asta, l-am văzut citindu-ţi.

Cititul, după părerea lui Gilbert, nu era un lucru absolut necesar.

Liana îşi aminti de părul şaten al lordului Stephen, de ochii săi albaştri şi zîmbitori, de felul în care cînta la lăută, îmblînzea un cal nărăvaş sau îi citea din Platon. Era drăguţ cu toată lumea şi toţi cei de la castel îl adorau. Stephen nu numai că-i spusese Lianei că este drăguţă, dar, într-o seară, pe un coridor întunecat, o strînsese în braţe şi o sărutase pînă ce fata simţi că nu mai poate respira, apoi îi spuse în şoaptă.

– Mi-ar plăcea să te iau cu mine în pat.

Lordul Stephen era perfect. Nu avea nici un cusur. Şi totuşi ceva... Poate felul în care se uita la

vesela aurie înşiratã pe poliţa cãminului din solarium sau la colierul de diamante al lui Helen. Era ceva la el în care Liana nu avea încredere, dar nu putea spune ce anume. La urma urmei, nu era nimic rãu în faptul cã pe tînãr îl interesa averea familiei Neville, dar ar fi vrut ca Stephen sã aibã ochi mai mult pentru ea decît pentru zestrea ei.

– Ei bine? o îndemnã Gilbert, e ceva ce nu-ţi place la tînãrul Whitington?

– Nu, nimic, rãspunse Liana. E...

– Bine, atunci s-a fãcut. Am sã-i spun lui Helen cã poate sã dispunã începerea pregãtirilor de nuntã. Ceea ce sînt convins cã o sã-i facã o deosebitã plãcere.

Gilbert o lãsã singurã pe Liana, care se aşezã pe pat, cu trupul greu, ca de plumb. Hotãrîrea fusese aşadar luatã. Avea sã se mãrite cu lordul Stephen Whitington. Avea sã-şi petreacã tot restul vieţii alãturi de un bãrbat pe care nu-l cunoştea încã şi care ar urma sã aibã putere deplinã asupra ei. Ar putea sã o batã, sã o întemniţeze, sã o aducã în sapã de lemn şi toate astea în numele unui drept al sãu, absolut legal.

– Milady, spuse Joice din pragul uşii, administratorul doreşte sã vã vadã.

Liana privi în sus, clipind, pãrînd, vreme de o clipã, cã nu vede nimic.

– Milady?

– Pregăteşte-mi calul, spuse Liana cu voce tare şi naiba să-l ia pe administrator, îşi spuse în sinea ei. Nu voia altceva decît să fugă... să alerge în goana nebună a calului. Poate că astfel, avea să uite ce o aştepta.

Rogan, cel mai în vîrstă din ceea ce mai rămăsese din familia Peregrine, se aşează pe vine şi se holbă la castelul din faţa lui. În ochii săi negri şi îndureraţi se citeau o mulţime de temeri. Ar fi preferat să înfrunte un duşman de temut decît să vadă ceea ce văzuse în ziua aceea.

– Tot amînînd nu rezolvi nimic, îi spuse fratele său, aflat ceva mai în spate.

Cei doi bărbaţi erau înalţi, asemeni tatălui lor, numai că Rogan moştenise de la acesta părul negru cu reflexe roşiatice, în timp ce Severn, care avea o altă mamă, avea trăsăturile feţei mai delicate şi părul şaten-deschis. Severn se impacienta mai repede, iar acum, ceea ce îl făcea atît de nerăbdător era imobilismul fratelui său.

– N-o să fie ca Jeanne, spuse Severn şi, în spatele lui se opriră şi cei douăzeci de cavaleri, care putură, în sfîrşit, să-şi tragă şi ei răsuflarea.

Rogan îl auzi pe fratele său, dar nu-şi trădă emoţia resimţită la auzul numelui Jeannei. Nu se temea de războaie, nu-l deranja să aibă grijă de animale, nu îi era frică de moarte, dar ideea de căsătorie îl făcea să ezite.

Ceva mai departe de ei, curgea un rîu adînc, iar Rogan aproape că simţea pe obraji mîngîierea rece a apei. Se ridică în picioare şi se duse să-şi ia calul.

– Am să mă întorc, îi promise el lui Severn.

– Stai puţin! spuse acesta, înşfăcînd hăţurile. Lui Severn i se părea uneori că Rogan putea dărîma ziduri de piatră cu ochii lui negri. Chiar dacă îşi petrecuse toată viaţa alături de fratele său mai mare, lui Severn i se părea totuşi că îl cunoştea foarte puţin. Rogan era un om căruia nu-i plăcea să vorbească prea mult despre el însuşi. Cînd căţeaua aceea de Jeanne îl înşelase în public, Rogan se retrăsese în sine, iar în cei zece ani care trecuseră de atunci, nimeni nu putuse străpunge carapacea groasă cu care se înconjurase.

– O să te aşteptăm, spuse Severn, dîndu-se la o parte şi lăsîndu-l să treacă.

După plecarea lui Rogan, unul dintre cavalerii aflaţi în spatele lui Severn spuse aproape în şoaptă.

– Sînt femei care pot să schimbe un bărbat.

– Nu şi pe fratele meu, răspunse Severn. Nici o femeie de nicăieri, nu este destul de puternică pentru a-l schimba pe fratele meu, adăugă el cu mîndrie în glas. Lumea din jurul lor se putea schimba odată cu trecerea timpului. Rogan însă ştia ce voia şi acţiona în consecinţă.

– O femeie să-l schimbe pe fratele meu? spuse pe un ton dispreţuitor. Şi zîmbi la gîndul că aşa ceva nu avea să se întîmple niciodată.

Călare pe calul său, Rogan coborî dealul, apoi o luă pe malul rîului. Ezita încă dacă să se ducă la castelul Neville sau nu. Ideea de a face acest compromis numai pentru bani îl dezgusta. Cînd auzise că moştenitoarea Neville fusese, ca să zicem aşa, scoasă la mezat, îi spuse lui Severn să se ducă şi să o ia cu averea ei nemăsurată cu tot şi cu unele dintre actele proprietăţilor tatălui ei. Sau, încă şi mai bine, să se întoarcă singur, fără ea numai cu aurul şi cu documentele. Severn spusese că un bărbat bogat ca Gilbert Neville şi l-ar fi putut dori ca ginere pe cel mai mare dintre fraţii Peregrine, adică pe cel care ar deveni duce de îndată ce familia Peregrine va fi ras de pe suprafaţa pămîntului familia Howard.

Gîndindu-se la familia Howard, Rogan fu cuprins de ura veche de trei generaţii a familiei Peregrine. Howarzii erau cauza tuturor nenorocrilor familiei Peregrine. Tot ei erau şi motivul pentru care el trebuia să se însoare acum cu o moştenitoare oarecare, mai mult ca sigur o fată bătrînă, motivul pentru care nu se afla acum acasă – în adevărata casă Peregrine, locul pe care familia Howard îl furase. Ei îi furaseră şi dreptul primului născut, şi casa şi soţia.

Căsătoria cu această moştenitoare, îşi aminti el, l-ar mai fi apropiat cu încă un pas de redobîndirea a ceea ce era de drept al lui.

Printre copaci se afla un luminiş, iar rîul se învolbura, formînd o bulboană împrejmuită de stînci. Rogan descălecă şi începu să se dezbrace, rămînînd doar cu o fîşie de pînză strînsă în jurul şalelor.

Intră în apa rece ca gheaţa şi începu să înoate cu putere şi cît de repede putea. Ceea ce îi trebuia lui ca să-şi consume energia era o vînătoare bună, dar înotul îi putea face la fel de bine.

Înotă vreme de aproximativ o oră, apoi ieşi din apă, se întinse la soare, pe un petic de iarbă verde şi adormi aproape imediat.

Dormea atît de adînc că nici nu o auzi pe femeia care venise acolo să ia apă. Nu era conştient nici de faptul că tînăra făcuse cîţiva paşi înapoi şi acum îl privea.

Liana călărea repede şi cu putere, lăsîndu-l în urmă pe cavalerul tatălui ei, care încerca să o ajungă din urmă. Oamenii tatălui ei preferau să mănînce în loc să-şi vadă de antrenamentele zilnice, iar Liana cunoştea mai bine decît oricine fiecare potecă din ţinut; aşa că nu îi era deloc greu să scape de ei. Rămasă singură, se îndreptă spre micul iaz din apropierea castelului. Acolo avea să fie singură şi să se gîndească în voie la proiectata ei căsătorie cu lordul Stephen Whitington.

Se afla încă destul de departe de iaz cînd văzu printre copaci ceva de culoare roşie. Era cineva acolo. Îşi blestemă norocul, apoi prostia de a-şi fi lăsat garda de corp în urmă. Opri calul, îl priponi de un copac, apoi se furişă înspre iaz.

Roşul era al rochiei soţiei vreunuia dintre ţăranii care locuiau în oraş, dar aveau în stăpînire şi trei cîmpuri mici situate în afara zidurilor. Liana văzu că femeia stătea absolut înmărmurită şi că era atît de absorbită de ceea ce vedea încît nici nu o auzi pe Liana apropiindu-se. Curioasă, Liana făcu încet cîţiva paşi înainte.

– Milady! îngăimă tînăra femeie. Eu.., am venit să iau nişte apă.

Nervozitatea ei spori curiozitatea Lianei.

– Le ce te uitai?

– La nimic important. Eu... trebuie să plec. Mă aşteaptă copiii.

– Pleci de-aici cu ulciorul gol?

Liana trecu în goană pe lîngă ea, privi printre tufişuri şi descoperi de îndată ce anume atrăsese atenţia femeii. Un bărbat frumos stătea întins pe iarbă, la soare şi dormea; era înalt, cu umeri laţi şi şolduri înguste, musculos, cu maxilare proeminente şi cu păr lung şi negru, ce strălucea arămiu în razele soarelui. Liana îl privi din cap pînă-n picioare, cu ochii ţintă la pielea de culoarea mierii a trupului aproape gol. Nu îşi închipuise niciodată că un bărbat putea fi atît de frumos.

– Cine e? o întrebă ea, în şoaptă, pe ţărancă.

– Un străin, răspunse aceasta.

Lîngă trupul bărbatului se afla un morman de haine din lînă aspră. Cu legile privitoare la cheltuielile pe hrană şi pe îmbrăcăminte, puteai ghici cu uşurinţă venitul şi poziţia socială a cuiva. Bărbatul din faţa ei nu purta blănuri de nici un fel, nici măcar una de iepure, din cele pe care le purtau cei din clasele de jos. Nu avea alături nici un instrument muzical, ceea ce însemna că nu era vorba de un menestrel.

– O fi vreun vînător, şopti ţăranca. Vin uneori pe-aici să pună capcane pentru tatăl dumneavoastră. Acum, cu nunta... are să fie nevoie de mai mult vînat.

Liana îi aruncă femeii o privire scurtă. Chiar toată lumea era la curent cu ceea ce se întîmpla în viaţa ei? Se uită din nou la bărbatul întins pe iarbă. Semăna cu un tînăr Hercule, cu puterea şi muşchii acum adormiţi, aşteptînd doar să fie treziţi. Dacă Stephen ar fi semănat cu acest bărbat, căsătoria n-ar fi întristat-o atît de mult. Chiar adormit fiind, bărbatul din iarbă emana mai multă vigoare decît tînărul lord Whitington îmbrăcat în armură din cap pînă-n picioare. Liana zîmbi, închipuindu-şi că i-ar putea spune lui Helen că hotărîse să se mărite cu un vînător sărac. Dar zîmbetul îi pieri de pe buze, la gîndul că acest bărbat n-ar dori-o dacă n-ar şti

ce grămezi de aur şi de argint i-ar aduce căsătoria cu moştenitoarea Neville.

I-ar plăcea să fie, numai pentru o zi, o ţărăncuţă oarecare, ca să-şi dea seama dacă este suficient de femeie pentru a interesa un bărbat.

Se întoarse către ţărancă.

– Scoate-ţi rochia!

– Milady!

– Scoate-ţi rochia şi dă-mi-o mie, apoi întoarce-te la castel. Întreabă de servitoarea mea, Joice, şi spune-i că nu trebuie să mă caute nimeni.

Femeia păli.

– Servitoarea dumneavoastră n-are să vorbească niciodată cu una ca mine.

Liana îşi scoase de pe deget un inel cu smaralde şi i-l dădu.

– Ai să te întîlneşti pe undeva pe-aici cu un cavaler care mă caută. Dă-i inelul ăstă, iar el te va duce la Joice.

Femeia nu mai părea chiar atît de speriată.

– E... un bărbat chipeş, nu-i aşa? o întrebă ea pe Liana cu subînţeles.

Fata mîji ochii.

– Dacă aud vreun cuvînt despre asta în sat, să ştii că o să-ţi pară rău. Acum fugi de-aici, o goni ea pe femeia care nu mai avea pe ea decît lenjeria de corp din pînză aspră, pentru că Liana n-avea de gînd să o lase să-i atingă cu corpul ei murdar rochia de catifea.

Rochia Lianei, cu talia înaltă şi cu fusta amplă, era foarte diferită de cea a ţărăncii, din lînă aspră şi dreaptă, fără talie. Lîna era grosolană, murdară şi mirosea urît. Fata îşi suflecă pînă la coate mînecile pline de untură întărită. Fusta îi ajungea pînă la glezne, ceea ce o făcea să se simtă în largul ei, să meargă şi chiar să alerge printre ferigi.

Îmbrăcată astfel, Liana se simţea pregătită să-şi ducă planul pînă la capăt. Îşi aminti că văzuse de atîtea ori ţărani şi ţărănci tinere, rîzînd şi fugărindu-se între ei pe cîmpuri. Odată, văzuse un băiat dăruind unei fete o floare. Oare bărbatul acesta superb i-ar fi oferit şi ei flori? Poate că ar împleti o ghirlandă pe care să i-o pună în păr, aşa cum făcuse un cavaler cu cîteva luni în urmă – numai că de data aceasta ar fi adevărat. Bărbatul i-ar oferi flori pentru ea însăşi, nu pentru averea tatălui ei. Liana se ascunse într-un tufiş. Cu basmaua groasă căzută pe spate, lăsînd să i se vadă părul spălăcit, Liana se apropie tiptil de luminişul unde necunoscutul continua să doarmă – nu s-a trezit nici măcar atunci cînd Liana s-a împiedicat de un morman de pietre.

Se apropie şi mai mult de el, dar bărbatul nu făcu nici o mişcare. Era într-adevăr un bărbat frumos, clădit exact aşa cum a vrut Dumnezeu să arate un bărbat. Liana de-abia aştepta ca necunoscutul să se trezească şi să dea cu ochii de ea. Numeroşii pretendenţi care aspiraseră la mîna ei, asemuiseră

părul fetei cu o mare de mătasă aurie. Oare va fi şi el de aceeaşi părere?

Hainele bărbatului erau îngrămădite destul de aproape de locul unde dormea acesta. Liana examină cu atenţie cămaşa din lînă toarsă destul de grosolan, spunîndu-şi că torcătoarele ei făceau o treabă mult mai bună.

Tot uitîndu-se la cămaşă, observă ceva ciudat şi se aplecă, să vadă mai bine. Păduchi! Cămaşa era plină de păduchi.

Cu un ţipăt de dezgust, Liana aruncă iute cămaşa cît colo.

În clipa următoare, bărbatul se ridică în picioare stînd acum în faţa ei, în toată splendoarea goliciunii sale. Era cu adevărat superb: înalt, musculos, fără pic de grăsime. Părul negru cu reflexe arămii şi bogat îi ajungea pînă la umeri. Barba nerasă era şi ea arămie, iar ochii de un verde-închis trădau o vie emoţie.

– Încîntată de cunoştinţă, spuse Liana, întinzîndu-i mîna cu palma în jos. Se va aşeza el oare într-un genunchi în faţa ei?

– Mi-ai aruncat cămaşa în mocirlă, spuse el supărat, uitîndu-se în jos, la blonda drăguţă, cu ochi albaştri, din faţa lui.

Liana îşi retrase mîna.

– Era plină de păduchi.

Necunoscutul îi aruncă o privire stranie.

– Atunci scoate-o din mocirlă şi spal-o. Trebuie să mă duc undeva astăzi.

Avea o voce foarte plăcută, dar Lianei nu-i plăcea ce-i spunea.

– Nu pot s-o mai scot, pentru că s-a dus la fund. Şi mai bine aşa. Ţi-am spus doar că era plină de păduchi. Poate vrei să culegi nişte mure. Ştiu eu cîteva locuri...

Spre surprinderea ei, bărbatul o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre lac, îmbrîncind-o.

– Scoate-mi cămaşa din mocirlă şi spal-o.

Cum de îndrăznea să o atingă fără permisiunea ei? se întrebă Liana. Auzi colo, să-i spele cămaşa! Mai bine s-ar întoarce chiar acum la hainele, la calul şi la siguranţa castelului tatălui ei. Se întoarse, dar necunoscutul o prinse de braţ.

– Tu n-auzi bine, fato? spuse necunoscutul, întorcînd-o cu faţa spre el. Ori îmi scoţi cămaşa, ori te arunc după ea.

– Mă arunci? întrebă ea. Ar fi vrut să-i spună cine era şi ce i-ar fi făcut sau ce nu i-ar fi făcut, cînd îl privi drept în ochi. Frumoşi ochi, e drept, dar şi periculoşi. Dacă i-ar fi spus că era lady Liana, fiica unuia dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia, ar fi răpit-o pentru a cere răscumpărare în schimbul ei?

– Eu... eu trebuie să mă întorc la soţul meu şi... şi la copii. Mulţi copii, spuse ea împleticindu-se. Îi plăcuse aura de putere a acestui bărbat, dar numai

în timp ce dormea, nu şi acum cînd o strîngea de braţ.

– Bine, spuse el, atunci, cu o mulţime de puşti neastîmpăraţi, o să ştii cum să speli o cămaşă.

Liana privi spre mlaştina cea neagră şi nămoloasă unde nu se mai vedea decît mîneca murdară a cămăşii. Habar n-avea cum se spală o cămaşă, iar gîndul de a o atinge, aşa plină de păduchi cum era, o îngrozea.

– Cumnata... cumnata mea îmi spală rufele, spuse ea, mulţumită de ideea pe care o avusese. Mă duc să v-o trimit... Are să fie bucuroasă să vă servească.

Bărbatul nu scoase nici un cuvînt, arătînd doar cu degetul spre mocirlă. Liana îşi dădu seama că n-avea de gînd să o lase să plece. Strîmbîndu-se, fata se îndreptă spre mlaştină şi se aplecă, vrînd să apuce mîneca. Nu putu, aşa că se aplecă mai mult... şi mai mult.

Căzu cu faţa în noroi, iar mîinile i se afundară pînă la coate în mocirlă. Încercă să iasă de acolo, dar nu avea de ce să se prindă. În clipa următoare un braţ o prinse cu putere şi o trase pe pămîntul uscat. Stătu o clipă acolo, scuipînd, apoi bărbatul o împinse în iaz.

Mai întîi cu faţa în noroi şi acum în apa rece ca gheaţa.

Reuşi să se ridice în picioare şi vru să iasă din apă.

– Mă duc acasă, murmură ea, aproape plîngînd. Joice o să-mi pregătească o cană cu lapte fierbinte şi o să facă focul în camera mea, iar eu...

Bărbatul o prinse de braţ.

– Unde crezi că ai să pleci? Cămaşa mea e tot în noroi.

Liana se uită în ochii verzi ai bărbatului, simţind dintr-o dată că nu-i mai era frică de el. La urma urmelor, cine se credea individul ăsta? Nu avea nici un drept să-i poruncească, chiar dacă o considera o ţărancă oarecare. Se credea cumva stăpînul ei?

Era udă leoarcă şi tremura de frig, dar furia îi ţinea de cald. Arboră un zîmbet cît mai mieros cu putinţă, în speranţa de a-i cîştiga bunăvoinţa.

– Dorinţa dumneavoastră este ordin pentru mine, murmură ea, reuşind să pară cît se poate de calmă. Bărbatul mormăi satisfăcut, ca şi cum ăsta ar fi fost răspunsul pe care îl aştepta de la ea.

Se întoarse cu spatele la el şi luă de pe jos o nuia lungă, după care se apropie din nou de mlaştină. Pescui cămaşa, o ţinu puţin agăţată de vîrful nuielei, apoi o aruncă cu toată puterea în faţa necunoscutului. În timp ce acesta îşi trăgea cămaşa de pe faţă şi de pe piept, Liana o luă la fugă. Cunoştea pădurea mai bine decît orice străin şi se ascunse imediat într-o scorbură veche de ani de zile.

Îl auzi trecînd foarte aproape de locul unde se afla ea şi rîse în sinea ei de neputinţa lui de a o găsi. O să-l aştepte să plece şi abia după aceea

o să-şi ia şi ea calul, priponit ceva mai departe, pe malul iazului şi o să se întoarcă acasă. Dacă era vînător, a doua zi avea să-l întîlnească în castelul tatălui ei şi o să aibă satisfacţia de a-l auzi cerîndu-şi scuzele de rigoare pentru felul în care se purtase cu ea.

– Hai, ieşi afară de-acolo, îl auzi ea chiar lîngă copacul în care se ascunsese.

Liana îşi ţinu respiraţia.

– Vrei să vin să te scot eu? Sau poate că vrei să tai copacul.

Lianei nu-i venea să creadă că omul ştia cu adevărat unde se ascunsese ea. Mai mult ca sigur că rîdea. Fata nu se mişca.

Braţul puternic al necunoscutului pătrunse în scorbură, o prinse de mijloc, o trase afară şi o lipi de pieptul lui puternic. Faţa lui era mînjită de noroi, dar ochii îi ardeau şi pentru o clipă Liana crezu că voia să o sărute. Inima începu să-i bată cu putere.

– Ţi-e foame, ai? o întrebă el, rîzînd. Îmi pare rău, n-am timp. Mă aşteaptă altă fetişcană. O împinse de lîngă el şi apoi înspre iaz.

Liana îşi spuse că nu era suficient doar să apară în faţa lui, îmbrăcată cu o rochie strălucitoare.

- Am să-l fac să se tîrască, murmură ea.

– Chiar aşa? o întrebă el.

Fata se răsuci spre el.

– Da, spuse ea printre dinţi. Am să te fac să te tîrăşti, să regreţi că te-ai purtat astfel cu mine.

Bărbatul nu zîmbi, chipul său părînd a fi dăltuit în marmură. Ochii în schimb, îi rîdeau.

– Va trebui să mai aştepţi ziua aceea, pentru că acum am de gînd să te fac să-mi speli hainele.

– Mai curînd aş... începu ea, dar se opri.

– Da? Spune care ţi-e preţul şi o să văd dacă îmi convine sau nu.

Liana se întoarse cu spatele la el. Era mai bine să termine, să-i spele hainele şi apoi să plece de-aici. Astăzi, era el cel puternic, dar mîine avea să joace după cum îi va cînta ea, îşi spuse Liana, zîmbind în sinea ei.

– Spală-le şi pe astea, spuse el, punîndu-i în braţe un întreg morman de haine pline de păduchi. Hai, dă-i drumul, am nevoie de ele pentru a face curte unei femei.

Liana îşi dădu seama că cu cît termina mai repede ce avea de făcut, cu atît avea să scape de el mai curînd. Aşa că apucă grăbită cămaşa, o muie în apă, apoi o trînti pe o piatră.

– N-o să te ia, să ştii, spuse Liana. S-ar putea să-i placă de tine, dar dacă are cît de puţină minte, o să sară de pe zidul oraşului mai curînd decît să se mărite cu tine.

Bărbatul stătea lungit pe iarbă, cu capul sprijinit în mîini şi o privea.

– N-am de gînd să mă însor cu o scorpie, ci numai cu o femeie blîndă şi supusă.

– Şi proastă, adăugă Liana. Trebuia să omoare păduchii, aşa că luă o pietricică şi începu să lovească biata cămaşă. Abia după aceea observă găurelele pe care le făcuse în ţesătură. Zîmbi. Îi curăţase hainele, e drept; numai că acum arătau ca o plasă de prins peşte.

– Numai o neroadă s-ar mărita cu tine, spuse ea cu voce tare, sperînd să-i distragă atenţia de la prostia pe care o făcuse.

– Femeile neroade sînt cele mai bune, răspunse el. Nu-mi trebuie una deşteaptă. Cu astea deştepte dai de belea. Ai terminat odată cu hainele alea?

– Sînt foarte murdare, spuse ea pe un ton cît mai blajin cu putinţă. Era mulţumită în sinea ei, închipuindu-şi-l apărînd la uşa unei fete, cu hainele pline de găuri.

– Şi cred că femeile ţi-au dat multă bătaie de cap.

– Nu prea, spuse el, urmărind-o cu privirea.

Dar Lianei, nu-i plăcea felul în care se uita la ea. În ciuda hainelor ude, privirile lui o făceau să se simtă foarte caldă.

– Cîţi copii ai spus că ai? întrebă el încet.

– Nouă, răspunse Liana. Nouă copii, toţi înalţi şi puternici ca tatăl lor. Şi ca unchii lor, adăugă ea. Bărbatul meu are şase fraţi zdraveni ca nişte boi... şi au ăştia un temperament... N-am văzut în viaţa mea firi mai năbădăioase. Bunăoară săptămîna trecută...

– Eşti o mincinoasă, spuse el calm, fără să se mai uite la ea. Pun pariu că n-ai avut niciodată un bărbat...

– Am avut o sută de bărbaţi, spuse ea. Vreau să spun că... l-am avut pe soţul meu de sute de ori şi... Îşi dădea seama că se făcea de rîs. Uite-ţi hainele, schimbă ea vorba, aruncîndu-i hainele ude pe pîntecele plat şi puternic. El nu tresări, dar se uită în sus, la ea, cu nişte ochi ce păreau calzi şi irezistibili. Voia să plece şi ştia că acum era liberă să o facă. Şi totuşi stătea acolo, uitîndu-se în ochii lui.

– O treabă atît de bună trebuie răsplătită. Apleacă-te, femeie.

Liana se pomeni lăsîndu-se în genunchi în faţa lui, iar el se ridică să o întîmpine. Îi puse mîna lui mare pe ceafă, o mîngîie pe păr şi îi împinse gura spre a lui.

Mai încercaseră şi alţi bărbaţi să o sărute pe Liana, dar nici unul dintre ei nu fusese atît de îndemînatic ca acest necunoscut. Buzele lui, atît de diferite de felul în care se purta, erau moi şi calde, iar fata închise ochii, bucurîndu-se de senzaţia pe care i-o provocau.

Sărutul acesta era tot ceea ce bănuia ea că înseamnă un sărut adevărat; îşi încolăci braţele în jurul gîtului bărbatului, simţindu-i pielea caldă prin hainele ei ude şi reci. El îşi frecă buzele de ale ei, deschizînd încet gura şi obligînd-o astfel şi pe ea

să facă la fel. Liana îl mîngîie pe păr. Era curat şi atît de cald încît fata crezu că-i simte reflexele arămii.

După cîteva clipe, bărbatul se îndepărtă de ea, dar Liana se aplecă spre el, fără să deschidă ochii şi dîndu-i de înţeles că mai voia.

– Ajunge, spuse el pe un ton amuzat. Un sărut nevinovat pentru o fecioară neprihănită. Acum, du-te acasă, la ai tăi, şi nu mai pleca la vînătoare de bărbaţi.

Liana deschise ochii.

– Vînătoare de bărbaţi? Eu nu...

O sărută grăbit, după care se ridică.

– Mă pîndeai dintre tufişuri. Ar fi trebuit ca, înainte de a încerca să trezeşti dorinţa unui bărbat, să înveţi ce este dorinţa. Acum hai, pleacă, pînă nu mă răzgîndesc şi-ţi dau ce mi-ai cerut. Află că am treburi mult mai importante decît să satisfac o virgină înfometată.

Lianei nu-i luă mult timp să-şi revină. În cîteva clipe fu în picioare.

– O să îngheţe iadul în ziua în care o să ajung să-mi doresc un bărbat ca tine.

Necunoscutul începu să se îmbrace.

– Tare-aş vrea să te fac să-ţi înghiţi cuvintele. Numai că acum n-am timp. Poate mai tîrziu, după ce o să mă însor. O să vii la mine... din cînd în cînd. O să văd dacă o să am timp de tine atunci.

Nu existau cuvinte destul de vulgare pentru a exprima ce simţea Liana.

– Ai să mai dai tu cu ochii de mine, reuşi ea să spună. Oh, da, o să ne mai întîlnim. Şi cred că atunci n-ai să mai fii tot atît de arogant. Roagă-te pentru viaţa ta, ţărănoiule, îi mai spuse ea, îndepărtîndu-se.

– O fac în fiecare zi, strigă necunoscutul în urma ei. Şi nu sînt...

Liana nu mai auzea nimic şi odată ajunsă printre copaci, îşi luă rochia de unde o ascunsese şi fugi spre locul unde îşi priponise calul. Îşi smulse de pe ea rochia ţărăncii, o aruncă pe jos şi o călcă în picioare.

– Dezgustător! spuse ea. Ce oameni murdari. Şi ea care crezuse că viaţa ţăranilor era încărcată de romantism. Erau atît de liberi. Nu au pe nimeni care să-i apere, îi spuse ea calului. Dacă cel angajat să mă apere pe mine ar fi fost aici, l-ar fi făcut frigărui pe porcul ăla. Dacă Stephen Whitington ar fi fost aici, l-ar fi făcut să se tîrască în faţa lui. Ce-aş mai fi rîs să-l văd pe diavolul ăla cu păr roşu sărutînd pantoful lui Stephen. Ce să fac cu el Belle? îşi întrebă ea calul. Scaunul de tortură? Să poruncesc să fie tras şi sfîşiat? Să-i scot maţele? Să pun să-l ardă? Da, asta da. O să-l ard. O să stau la masă şi o să mă distrez văzîndu-l cum arde.

Îmbrăcată din nou cu hainele ei, Liana încălecă şi aruncă o ultimă privire, încărcată de ură, în direcţia iazului. Încercă să-şi imagineze moartea

violentă a bărbatului, dar atunci îşi aminti de sărutul lui. Scutură din cap, pentru a alunga toate acele gînduri. Mai încercă o dată să se gîndească la arderea lui, dar nu-şi putea imagina trupul acela superb legat de un stîlp.

– Să-l ia naiba! înjură ea, mînîndu-şi calul înainte.

Nu peste mult timp, se întîlni cu cincizeci de cavaleri de-ai tatălui ei, îmbrăcaţi în armuri grele, de parcă ar fi plecat la război. Acum s-au hotărît să mă caute lîngă iaz, îşi spuse ea. De ce nu veniseră mai devreme, cînd ticălosul acela o aruncase în apă, sau cînd o pusese să îi spele hainele... sau atunci cînd o sărutase?

– Milady, exclamă cavalerul aflat în fruntea celorlalţi. V-am căutat. Sînteţi teafără?

– Nu prea, spuse ea, furioasă. În pădure, în partea de est a iazului este... Se opri. Nu ştia de ce, dar... cincizeci de bărbaţi împotriva unui ţăran neînarmat i se părea ceva mai mult decît nedrept.

– Ce este, milady? O să-l omorîm...

– Este... cel mai mare roi de fluturi pe care l-am văzut vreodată, spuse ea, aruncîndu-i cavalerului un zîmbet fermecător. Am pierdut noţiunea timpului. Îmi pare rău că v-aţi făcut griji din cauza mea. Ne întoarcem?

Şi cu aceasta, o porni înaintea celor cincizeci de bărbaţi, mirată şi ea de ceea ce făcuse. Ar fi fost mai bine, firește, să-i spună tatălui ei ce se întîmplase şi cum se purtase cu ea nemernicul acela.

Da, aşa o să facă. Iar tatăl ei va şti cu siguranţă ce să facă cu el. Îl va închide, probabil într-un butoi şi va pune să se bată capacul în cuie, pentru ca ticălosul să nu mai poată ieşi de-acolo. Da, era o idee foarte bună.

Capitolul 3

Rogan o urmări cu privirea şi îi păru rău că nu avusese timp pentru ea. I-ar fi făcut plăcere să atingă pielea aceea albă... şi părul... Avea culoarea coamei unui cal pe care îl avusese cînd era copil.

Un cal pe care i-l omorîseră, într-o bătălie, cei din familia Howard, îşi aminti el cu amărăciune, punîndu-şi în picioare ciorapii de lînă. Degetul mare de la picior i se opri într-o gaură a ciorapului. Fără să se gîndească prea mult, îşi trase pantalonii colanţi şi, peste ei, pantalonii scurţi şi bufanţi. Cînd degetul mare de la celălalt picior i se împiedică şi el într-o gaură, Rogan începu să-şi cerceteze mai atent îmbrăcămintea. Ridică pantalonii scurţi, îi ţinu în lumină şi văzu... sute de găurele. Ciorapii nu erau rupţi, dar ţesătura, răritä, ameninţa să se deşire în cîteva zile. Îşi luă în grabă cămaşa şi văzu că şi aceasta era plină de găuri, la fel ca şi tunica de lînă.

Fir-ar să fie de obraznică, îşi spuse el, furios. Voia să se însoare cu moştenitoarea Neville, iar

hainele îi cădeau de pe el. Dacă ar mai da vreodată ochii cu ţărăncuţa aia...

Rogan se opri şi se uită din nou la cămaşă. Fata nu avusese de gînd să-i spele hainele. Ea nu voise decît să se tăvălească cu el prin iarbă. Şi pentru că nu a obţinut ce-a vrut, s-a răzbunat pe el, iar răzbunarea era ceva ce Rogan înţelegea foarte bine.

În ciuda mîniei sale, în ciuda faptului că acum trebuia să cheltuiască o groază de bani, să-şi cumpere alte haine, el se uită la soarele ce strălucea printre găurile cămăşii şi făcu ceva ce nu mai făcuse de mult. Zîmbi. Fetişcanei ăleia obraznice nu-i fusese frică de el. Răzbunîndu-se în felul în care o făcuse, riscase să ia o chelfăneală pe cinste. Dacă ar fi prins-o, i-ar fi... i-ar fi oferit probabil zbenguiala pe care o voia, îşi spuse el, continuînd să zîmbească. Se simţea parcă mai bine, gîndindu-se la căsătoria cu moştenitoarea Neville. Poate că după nuntă avea să o regăsească şi pe blonda aceea frumoasă şi să-i dea ce voia. Poate că o să-i umple el pîntecele cu cei nouă copilaşi pe care pretindea că îi are.

Odată îmbrăcat, încălecă şi porni spre locul unde îl aştepta fratele său, însoţit de cîţiva oameni de încredere.

– Am aşteptat destul, spuse Severn. Ţi-ai făcut curaj? Crezi că poţi să i te înfăţişezi fetei?

Rogan redeveni dintr-o dată serios.

– Dacă nu vrei să-ţi pierzi limba, ar fi bine să nu o mai mişti. Încalecă şi dă-i drumul. Eu mă duc să mă însor.

Severn era tocmai pe punctul de a pune piciorul în scară, cînd văzu în iarbă ceva albastru. Îl ridică şi văzu că era un fir de lînă. Îl aruncă şi nu se mai gîndi la el în timp ce călărea în urma încăpăţînatului său frate.

– Milady, repetă Joice, apoi aşteptă. Dar Liana nu răspunse. Milady, spuse ea mai tare, dar tot degeaba. Liana privea pe fereastră, cu gîndurile în cu totul altă parte. Era aşa de cînd se întorşese de la plimbare, cu o zi în urmă. Probabil că era din cauza căsătoriei – mesagerul fusese trimis la lordul Stephen chiar în dimineaţa aceea – sau poate că, pe lîngă asta, mai era şi altceva. Dar orice ar fi fost, Liana nu spunea nimic nimănui. Joice ieşi din cameră şi închise în urma ei uşa masivă de stejar.

Liana nu dormise deloc cu o noapte în urmă şi nici nu voia să facă nimic. Stătea în camera ei, aşezată pe scaunul de lîngă fereastră şi se uita la oamenii ce forfoteau în jurul castelului, oameni care alergau, rîdeau sau înjurau.

Uşa se deschise cu zgomot.

– Liana!

Vocea aceea supărată şi încărcată de ură nu putea fi decît a lui Helen. Liana o privi cu răceală. Nu se putea uita la frumuseţea lui Helen fără a vedea chipul zîmbitor al lordului Stephen, care

nu-şi putea lua ochii de la tava de aur de pe poliţa căminului.

– Tatăl tău vrea să vii în sală. Are oaspeţi.

În vocea lui Helen se citea o oarecare amărăciune, ceea ce stîrni curiozitatea Lianei.

– Oaspeţi?

Helen se întoarse.

– Liana, eu una nu cred că ar trebui să cobori. Tatăl tău te-ar ierta; îţi iartă orice. Spune-i că l-ai văzut deja pe bărbatul acela şi că nu-l vrei. Spune-i că ţi-ai dăruit inima lordului Stephen şi că nu te mai interesează nimeni altcineva.

Liana era din ce în ce mai curioasă.

– Despre ce bărbat vorbeşti?

– Despre cel mai cumplit dintre fraţii Peregrine, spuse ea. Tu probabil că nu ştii nimic despre ei, dar pămîntul răposatului meu soţ se afla în vecinătatea pămîntului lor. Sînt săraci din tată-n fiu, sînt săraci lipiţi şi... nişte nespălaţi.

– Şi ce legătură are familia asta cu mine?

– Doi dintre ei au sosit aseară şi cel mai în vîrstă spune că a venit să se însoare cu tine. Helen ridică mîinile. Aşa fac întotdeauna. Nu îţi cer mîna – anunţă doar că una dintre bestiile alea jegoase este aici pentru a se însura cu tine.

Liana îşi aminti de un alt bărbat murdar, un bărbat care o sărutase pe gură.

– Eu sînt promisă lordului Stephen, a cărui cerere în căsătorie a fost deja acceptată.

Helen se aşează pe pat.

– Asta i-am spus şi eu tatălui tău, dar n-a vrut să mă asculte. Cei doi i-au adus în dar doi şoimi călători uriaşi, iar Gilbert a stat toată seara cu cei doi Peregrine, povestind numai şi numai întîmplări vînătoreşti. Este convins că cei doi sînt plini de calităţi. Nu dă nici o atenţie zvonurilor privitoare la brutalitatea celor din familia Peregrine. Tatăl lor a avut patru neveste.

Liana o privi pe Helen drept în ochi.

– Ce-ţi pasă ţie cu cine mă mărit? Nu sînt toţi bărbaţii la fel de buni? Ceea ce vrei tu, de fapt, este ca eu să părăsesc această casă, aşa că nu văd ce importanţă are cu cine mă mărit?

Helen îşi puse mîna pe pîntece.

– N-ai să înţelegi niciodată, spuse ea, obosită. Eu nu-mi doresc decît să fiu stăpînă în propria mea casă.

– Iar eu să plec şi să trăiesc cu un bărbat care...

Helen ridică mîna.

– Am greşit încercînd să-ţi vorbesc. Du-te la tatăl tău, atunci. Şi mărită-te cu bărbatul ăsta, care mai mult ca sigur o să te bată, o să-ţi ia toţi banii şi o să te lase dezbrăcată. Hainel Hainele nu reprezintă nimic pentru oamenii ăştia. Cel mai mare dintre ei este îmbrăcat mai prost decît băieţii de la bucătărie. Cînd merge, se vede că are hainele găurite şi murdare. Se ridică de pe pat. Urăşte-mă dacă vrei, dar mă rog la Dumnezeu să nu-ţi distrugi

viaţa numai pentru a-mi face mie în ciudă, adăugă ea, după care ieşi din cameră.

Pe Liana nu o interesa prea mult bărbatul acesta care îşi făcuse cunoscută intenţia de a se căsători cu ea. Bărbaţi ca el tot veneau la castel de cîteva luni încoace, unii erau bătrîni, alţii tineri, unii deştepţi, alţii nu. Ceea ce aveau în comun, fără nici o excepţie, era dorinţa de a pune mîna pe banii Neville, iar ceea ce voiau era să...

– Hainele găurite? spuse Liana cu voce tare şi făcînd ochii mari. Hainele găurite?

Joice intră în cameră.

– Milady, tatăl dumneavoastră...

Liana trecu în grabă pe lîngă servitoare şi coborî scările abrupte şi în spirală. Trebuia să-l vadă pe acest bărbat înainte ca el să o vadă pe ea. Cînd ajunse jos, ieşi pe uşă în fugă, străbătu curtea, trecu pe lîngă cavalerii tolăniţi la umbră, pe lîngă caii care îşi aşteptau călăreţii, pe lîngă bucătarii care se odihneau la soare şi intră în bucătărie. Apoi deschise o uşiţă şi urcă în grabă cîteva trepte abrupte din piatră, ajungînd în galeria muzicanţilor. Îşi duse un deget la gură, făcîndu-i semn unuia dintre ei, care deschisese gura să o salute, să tacă.

Galeria muzicanţilor era, de fapt, un balcon din lemn, aflat într-un capăt al sălii, cu o balustradă înaltă, ce nu permitea ca muzicanţii să fie văzuţi. Liana se duse într-un colţ al galeriei şi se uită în sală.

Era el.

Bărbatul pe care îl văzuse cu o zi în urmă, cel care o sărutase şi care acum stătea în dreapta tatălui ei. Între ei, pe o stinghie, stătea un şoim uriaş. Lumina care pătrundea prin ferestre făcea ca părul bărbatului să pară de un roşu-aprins.

Liana se sprijini de peretele de lemn, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Nu era un ţăran. Îi spusese că urma să curteze o femeie. Asta însemna că despre ea era vorba. Venise să se însoare cu ea.

– S-a întîmplat ceva, milady?

Liana îi făcu semn harpistului să plece şi se uită din nou la bărbatul din sală. De fapt, în afară de tatăl ei, în sală, se aflau doi bărbaţi, dar ochii ei nu-l vedeau decît pe unul dintre ei, pe cel brunet. Acesta din urmă părea că îi domină şi pe tatăl ei şi pe celălalt bărbat, care era blond.

La un moment dat, tatăl ei rîse, la fel şi bărbatul blond, dar bărbatul ei, nu.

Bărbatul ei? repetă ea în gînd, uluită de ceea ce putuse să-i treacă prin cap.

– Cum îl cheamă? îl întrebă ea, în şoaptă, pe harpist.

– Pe cine, milady?

– Pe bărbatul acela brunet, spuse ea nerăbdătoare. Acolo jos.

– Lordul Rogan, răspunse muzicantul. Iar fratele său este...

– Rogan, murmură ea, fără să-i pese de cel blond. Rogan... i se potriveşte. Ridică încet capul. Helen, spuse ea, deschizînd uşa şi luînd-o din nou la fugă. Din nou prin bucătărie, pe lîngă nişte cîini care se hîrjoneau prin curtea pietruită, spre turnul din partea de sud a castelului, în sus pe scări, cît pe-aci să se ciocnească cu două servitoare şi, în sfîrşit, în solarium. Helen stătea în faţa unei tapiserii şi de-abia dacă se uită la Liana, cînd aceasta dădu buzna în cameră.

– Spune-mi ce ştii despre el, îi ceru fata, trăgîndu-şi sufletul.

– Nu ştiu nimic despre nici un bărbat. Eu nu sînt decît o servitoare în casa asta, răspunse Helen, jignită. Nu putea uita vorbele Lianei, rostite cu o oră în urmă.

Fata luă un scăunel de lîngă perete şi se aşeză lîngă Helen.

– Spune-mi tot ce ştii despre acest Rogan. El e cel care m-a cerut? Cu părul roşcat? Înalt, smead? Ochii verzi?

Toţi cei aflaţi în solarium tăcuseră. Lady Liana nu se interesase niciodată pînă atunci de vreun bărbat.

Helen îşi privi îngrijorată fiica vitregă.

– Da, e un bărbat frumos, dar altceva în afară de frumuseţe nu mai vezi la el?

– Da, da, ştiu, are hainele pline de păduchi. Adică le-a avut pînă cînd eu... Spune-mi ce ştii despre el, o rugă Liana.

Helen nu o văzuse niciodată pe Liana atît de vioaie, de îmbujorată, de drăguţă... Şi se simţea cuprinsă de un sentiment de teamă. Nu se putea ca raţionala, cumpătata, matura Liana să se fi îndrăgostit de frumuseţea unui bărbat. În ultimele luni, trecuseră doar pe-aici sute de bărbaţi chipeşi, dar nici unul...

– Spune-mi!

Helen oftă.

– Nu ştiu prea mulţe despre el. Familia lor este foarte veche. Se spune că strămoşii lor s-au luptat cu regele Arthur, dar cu cîteva generaţii în urmă, cel mai vîrstnic dintre membrii familiei Peregrine şi-a dăruit ducatul, castelul strămoşesc şi banii, familiei celei de-a doua soţii a lui. Şi-a declarat copiii din prima căsătorie ca fiind nelegitimi. După moartea sa, soţia s-a măritat cu un văr de-al ei, iar fiul lui Peregrine a devenit un Howard. Familia Howard stăpîneşte acum titlul şi pămînturile care, cîndva, aparţinuseră Peregrinilor. Asta e tot ce ştiu. Regele i-a declarat pe toţi Pelegrinii bastarzi, lăsîndu-le în proprietate numai două castele vechi şi dărăpănate şi un titlu de conte.

Helen se aplecă spre Liana.

– Am văzut unde locuiesc, spuse ea. E dezgustător. Acoperişul e rupt din loc în loc. Nu le pasă de

mizerie, de păduchi sau de carnea plină de viermi. Singurul lor ţel este acela de a se răzbuna pe familia Howard. Iar Rogan nu vrea o soţie. Vrea banii familiei Neville pentru a putea duce războiul împotriva Howarzilor.

Helen se opri să-şi tragă sufletul.

– Peregrinii sînt nişte bărbaţi îngrozitori. Nu le pasă decît de război şi de moarte. Acum vreo douăzeci de ani, erau şase fraţi Peregrine, dar patru dintre ei au murit – mai bine zis au fost omorîţi. Poate că nu au mai rămas decît ăştia doi... sau poate că cei din familia lor se înmulţesc ca iepurii.

Helen luă mîna Lianei.

– Te rog, nu face prostia să te îndrăgosteşti de Rogan Peregrine. O să te mănînce de vie la micul dejun.

Liana clătină din cap.

– Sînt mai puternică decît crezi, şopti ea.

Helen se trase înapoi.

– Nu, spuse ea încet. Nici să nu te gîndeşti la aşa ceva. Nu te poţi mărita cu bărbatul ăsta.

Liana îşi luă privirea de la mama ei vitregă. Poate că Helen avea alt motiv să o ţină departe de Rogan. Poate că şi-l dorea pentru ea. Poate că fuseseră amanţi pe vremea cînd trăia soţul ei şi cînd locuiau foarte aproape unul de celălalt.

Liana era tocmai pe punctul de a o întreba pe Helen dacă între ea şi Rogan fusese ceva, cînd Joice intră în cameră.

– Milady, îi spuse ea Lianei. A sosit lordul Robert Butler. Vă cere mîna.

– Acceptă-l, spuse Helen fără să stea pe gînduri. Acceptă-l. Îl cunosc pe tatăl lui. O familie deosebită.

Liana se uita cînd la Helen, cînd la Joice, pînă cînd, la un moment dat, simţi că nu mai poate suporta. Trecu în grabă pe lîngă cele două femei şi coborî la repezeală scările; Helen şi Joice o urmară şi ele cît putură de repede.

În curtea castelului se aflau unsprezece bărbaţi, toţi frumos îmbrăcaţi, cu tunici de catifea brodate cu fir auriu, cu pălării aranjate după ultima modă şi cu inele strălucind în lumina soarelui.

Liana încercă să treacă pe lîngă ei, pentru a se duce la grajdurile din curtea exterioară. O plimbare călare ar fi putut să-i limpezească mintea. Helen însă o opri, apucînd-o de cot.

– Sir Robert? spuse Helen.

Fără nici o tragere de inimă, Liana se întoarse şi se uită la el. Era tînăr, chipeş, avea părul castaniu-închis şi ochii căprui. Era frumos îmbrăcat şi îi zîmbi curtenitor.

Numai că Lianei îi fu antipatic din prima clipă.

– Această este fiica mea vitregă, lady Liana, spuse Helen. Ce mai face tatăl dumitale?

Liana stătea acolo, ţeapănă, uitîndu-se la cei doi care glumeau între ei şi dorind cu disperare să plece de acolo. Trebuia să se ducă undeva unde

să fie singură cu gîndurile, pentru că era vorba de hotărîrea vieţii ei. Să se mărite cu un bărbat care rîsese de ea şi o pusese să-i spele hainele?

– Sînt sigură că Liana ar fi încîntată să meargă cu dumneavoastră. Nu-i aşa, Liana? întrebă Helen.

– Poftim?

– Sir Robert doreşte să te însoţească în plimbarea ta. Va avea grijă de tine la fel cum ar face-o tatăl tău. Nu-i aşa, sir Robert?

Lianei îi displăcea felul în care Helen îi zîmbea tînărului. Se mai culca ea oare şi cu alţi bărbaţi în afară de soţul ei?

– Şi cine mă va apăra de el? spuse Liana, uitîndu-se la Helen. Dar avînd în vedere faptul că nu port nici o bijuterie, poate că o să fiu în siguranţă.

Helen vru să-i spună ceva, dar se stăpîni.

– Fiica mea vitregă este foarte... glumeaţă, spuse ea, uitîndu-se cu duşmănie la fată. Dar nu prea glumeaţă. Sper. O împinse pe Liana înainte. Du-te cu el, rosti ea printre dinţi.

Fata ezită, apoi se îndreptă spre curtea exterioară, unde se aflau grajdurile.

– Sperasem să-ţi cîştig mîna, gîndindu-mă în primul rînd la pămînturile tatălui tău, spuse Sir Robert, amuzat. Dar acum că te-am văzut, pot spune că tu însăţi reprezinţi un trofeu.

– Oh? Liana se opri şi se întoarse cu faţa spre el. Ochii mei seamănă cu nişte smaralde sau cu nişte safire?

Tînărul o privi mirat.

– Mmmm... safire, aş spune eu.

– Pielea mea este ca fildeşul sau ca cel mai fin satin?

– Aş putea spune... ca petalele celui mai alb trandafir.

Privirile fetei se înăspriră.

– Şi părul?

Tînărul zîmbi.

– Părul nu-l văd.

Fata îşi scoase pălăria şi îl întrebă, mînioasă.

– Aur?

– Mai strălucitor decît razele soarelui.

Îşi întoarse faţa de la el şi nu observă rîsul stăpînit al lui Sir Robert.

– Îmi dai voie să te însoţesc în plimbarea ta? o întrebă el, pe un ton cît se poate de politicos. Jur pe sufletul mamei mele că n-am să-ţi mai fac nici un compliment. O să-ţi spun chiar cotoroanţă dacă asta vrei.

Liana îşi întoarse privirea de la el şi intră într-unul din grajduri, unde un băiat tocmai îi înşeua calul. Nu găsea nimic amuzant în ceea ce spunea Sir Robert. Bineînţeles că avea să-i spună că seamănă cu baba cloanţa. I-ar spune orice pentru a-i face pe plac.

Fără să-l mai bage în seamă, fata ieşi călare pe poartă, trecu peste podul basculant şi se îndreptă spre pădurea din apropiere. Se îndrepta aproape

fără să-şi dea seama spre iaz. Ştia că în spatele ei, Sir Robert încerca din răsputeri să ţină pasul cu ea, dar în loc să încetinească, alerga parcă din ce în ce mai repede.

Cînd se opri pe marginea iazului, rămase o clipă pe cal, amintindu-şi de momentul în care, cu o zi în urmă, dăduse cu ochii de Rogan. Îi revăzu în minte chipul mirat, în clipa în care ea îi aruncase în braţe hainele pline de noroi, şi zîmbi.

– Milady este o călăreaţă pe cît de bună, pe atît de frumoasă, spuse Sir Robert, călărind alături de ea. Cînd Liana vru să descalece, el ţinu cu tot dinadinsul să o ajute.

Petrecu două ore în compania lui şi găsi că era într-adevăr un bărbat perfect. Era amabil, atent, plăcut, învăţat şi, mai ales, se purta cu ea ca şi cu o floare ce se putea rupe în orice clipă. Tînărul îi vorbi despre cîntecele de dragoste, despre modă şi presupuse că pe ea o interesa la nebunie tot ceea ce se întîmpla la curtea regelui Henry. Liana încercă de trei ori să aducă vorba despre administrarea pămînturilor şi despre preţul lînii, dar Sir Robert nu voia să audă nimic.

Tot timpul cît stătu cu el, nu se gîndi decît la lordul Rogan. Era un bărbat înspăimîntător, firește. Era murdar, autoritar şi arogant. Îi poruncise să-i spele cămaşa, de parcă ar fi fost servitoarea lui. E drept că şi ea era îmbrăcată ca o ţărancă, iar el era conte – sau, dacă ceea ce îi spusese Helen era

adevărat, înseamnă că este duce. Dar era ceva la el, ceva puternic, ceva ce o atrăgea ca un magnet.

– Aş putea să te învăţ un dans nou, foarte la modă, lady Liana?

– Oh, da... desigur. Se plimbau unul lîngă altul prin pădure, coborînd de-a lungul unui drum de trăsuri. Tînărul se oferise în două rînduri să o ia de braţ, dar Liana îl refuzase.

– Cum vrea un bărbat să se poarte soţia lui? întrebă ea. Nu observă cum pieptul lui Sir Robert se umflă de mîndrie la auzul vorbelor ei, care îi dădeau speranţe.

– Soţiile trebuie să le ofere soţilor lor mîngîiere şi sprijin, să le dureze un cămin, să le facă copii. Soţiile trebuie să ne ofere dragoste.

Liana îl privi pieziş.

– Şi cît mai mult pămînt.

Sir Robert chicoti.

– Asta ajută... bineînţeles.

Liana se încruntă amintindu-şi cuvintele lui Rogan. N-am de gînd să mă însor cu o scorpie. Am să iau de nevastă o femeie care să vrea într-adevăr să mă iubească.

– Cred că tuturor bărbaţilor le plac femeile blînde şi supuse.

Sir Robert o privi cu nişte ochi în care i se citea dorinţa nu numai pentru frumuseţea ei, dar şi pentru imensa bogăţie pe care o avea moştenitoarea Neville. Din partea lui, putea fi şi o scorpie. De

altfel, chiar îi plăcea faptul că îl înfrunta, dar de spus nu i-ar fi spus-o nici în ruptul capului. Părerea lui era că femeilor nu trebuie să le spui decît să fie supuse şi încrezătoare.

Se plimbau tăcuţi, dar Liana simţea că i se învîrteşte capul. Cum de îi trecuse prin minte să se mărite cu un bărbat ca Rogan? Ce anume îi plăcea la el? Felul în care se purtase cu ea? În nici un caz. Dar poate că se purtase aşa, crezînd că avea de-a face cu o ţărăncuţă oarecare. Poate că, dacă ar fi ştiut cine era ea cu adevărat, i-ar fi sărutat mîna şi i-ar fi lăudat, în fraze meşteşugite, parfumul pielii şi frumuseţea ochilor. Şi păduchii i s-ar fi urcat pe braţ? se întrebă ea.

Se uită la Sir Robert şi zîmbi şters. Tînărul era curat şi plăcut şi... plictisitor... oh, atît de plictisitor...

– Vrei să mă săruţi? îl întrebă ea dintr-o dată.

Nu a fost nevoie să-l întrebe de două ori. O îmbrăţişă tandru şi îşi lipi buzele de ale ei.

Liana aproape că adormi. Făcu un pas înapoi şi se uită uimită la tînărul din faţa ei. Deci de-asta ar fi vrut să se mărite cu lordul Rogan. Îl dorea. Cînd o sărutase, degetele de la picioare i se îndoiseră. Cînd l-a văzut stînd în picioare în faţa ei, aproape dezbrăcat, îşi simţise trupul arzînd, pradă unor flăcări mistuitoare. În schimb, ştia că dacă Sir Robert, şi-ar fi scos de pe el toate hainele, ea, Liana, nu ar fi simţit absolut nimic.

– Liana, şopti el, apropiindu-se de ea.

Fata însă se întoarse cît putu de repede şi spuse:

– Trebuie să plec. Trebuie să-i spun tatălui meu că sînt de acord cu căsătoria.

Sir Robert fu atît de uluit, încît îi trebuiră cîteva clipe să-şi revină. Apoi alergă după Liana, o strînse în braţe şi o sărută pe gît.

– Oh, draga mea, m-ai făcut bărbatul cel mai fericit de pe pămînt. Nici nu ştii ce înseamnă asta pentru mine. Am avut cîteva incendii anul trecut şi aproape că-mi pierdusem orice speranţă de a mai putea reconstrui vreodată totul.

Liana se desprinse din braţele lui.

– Şi eu care credeam că ceea ce-ţi doreai cu adevărat erau părul meu auriu şi ochii mei ca două safire.

– Da... şi asta... bineînţeles. Îi luă mîinile într-ale lui şi i le sărută cu înflăcărare.

Fata însă îşi trase mîinile şi se îndreptă spre locul unde îşi priponise calul.

– Va trebui să găseşti pe altcineva care să te ajute să reconstruieşti totul. Eu una m-am hotărît să mă mărit cu Rogan Peregrine.

Sir Robert gemu, vădit speriat, alergă după ea şi o prinse de braţ.

– Să nu faci aşa ceva. Ăştia sînt...

– Tu nu ai nici un drept să hotărăşti ce trebuie şi ce nu trebuie să fac, îl întrerupse ea. Acum am să mă întorc acasă, dar tu poţi rămîne aici dacă vrei.

Sau poţi veni cu mine. În orice caz, sfatul meu este să te întorci la castel, să-ţi iei oamenii şi să porneşti în căutarea unei alte moştenitoare care să te ajute să-ţi repari proprietăţile distruse. Şi de acum încolo va trebui să ai mai multă grijă cu bunurile tale. Află că multe incendii pot fi prevenite.

Şi cu asta, încălecă şi o porni spre casă.

Sir Robert, se uită o clipă după ea, parcă ceva mai puţin dezamăgit. Poate că era mai bine că scăpase de zgripţuroaica asta. Căsătoria cu o astfel de femeie ar fi putut fi iadul pe pământ. Mai bine să piardă o bucată de pământ decît să aibă parte, toată viaţa, de o scorpie ca asta.

Şi Peregrinii ăştia... lua-i-ar naiba! Se pare că femeile erau moarte după ei – şi asta în ciuda faptului că erau murdari, săraci lipiţi şi mereu în goană după nişte pământuri şi titluri care nu le aparţineau. Dacă Liana se mărita cu unul din ei, peste trei ani avea să ajungă de nerecunoscut. Bătrînă şi scofîlcită, are să-şi plîngă singură de milă, îşi spuse el cu o oarecare satisfacţie.

Încălecă şi porni pe urmele ei. Ar fi mai bine să-şi ia oamenii şi să plece neîntîrziat. N-ar fi suportat să asiste la logodna frumoasei lady Liana cu un Peregrine. Ridică din umeri. La urma urmelor, problema nu-l mai interesa.

Liana stătea în faţa tatălui ei şi a lui Helen, în solarium, anunţîndu-i că urma să se mărite cu lordul Rogan.

– Înţeleaptă alegere, fata mea, spuse Gilbert. Cel mai bun vînător de şoimi din Anglia.

Helen se făcu roşie la faţă.

– Să nu faci asta, suflă ea. Încerci să-mi faci în ciudă.

– Dimpotrivă. Ţi-am făcut pe plac şi mi-am găsit un soţ. Credeam că ai să fii, în sfîrşit mulţumită.

Helen încercă să se calmeze, apoi ridică mîinile în semn că se preda.

– Bine. Ai cîştigat. Poţi să rămîi aici. Poţi administra moşiile şi da ordine servitorilor. Poţi lua totul... tot ce vrei. Cînd mă voi înfăţişa înaintea lui Dumnezeu, nu voi avea conştiinţa încărcată că am forţat-o pe fiica soţului meu să-şi facă din viaţă un infern. Ai cîştigat, Liana. Eşti mulţumită? Şi acum pleacă din faţa mea. Lasă-mi măcar o cameră în care să ştiu că nu porunceşti nici tu, nici răposata ta mamă.

Pe Liana o surprinseră vorbele mamei sale vitrege şi se gîndi la ele în timp ce se îndrepta spre uşă. Tocmai voia să iasă din cameră, cînd, realizînd ce spusese Helen, se întoarse repede înapoi.

– Nu, spuse ea cu o oarecare nerăbdare. Eu vreau să mă mărit cu acest bărbat. Vezi tu... l-am mai întîlnit o dată... ieri. Am fost singuri o vreme şi... Îşi privi mîinile, roşie la faţă ca para focului.

– Dumnezeule, a siluit-o, spuse Helen. Gilbert, omul ăsta trebuie spînzurat.

– Nu! rostiră într-un glas Gilbert şi Liana.

– Şoimii... începu Gilbert.

– Nu m-a... începu Liana.

Helen le făcu semn să tacă, apoi se apucă, gemînd, cu mîinile de pîntece. Copilul ei se va naşte cu copite de drac în loc de picioare, după iadul prin care o trecuse fiica ei vitregă în timpul sarcinii.

– Liana, ce ţi-a făcut bestia?

M-a pus să-i spăl hainele, îşi spuse ea. Şi... m-a sărutat.

– Nimic, rosti ea cu voce tare. Nu m-a atins. Oare nu bănuiau că minte? Ieri, în timp ce călăream, l-am întîlnit şi... Şi ce? Îl plăcea? Îl iubea? Îl ura? Probabil că toate la un loc. Dar indiferent ce-ar fi fost, ceea ce simţea pentru el era foarte puternic. Şi vreau să accept cererea lui în căsătorie, încheie ea.

– Bună alegere, spuse Gilbert. Băiatul este un bărbat şi jumătate.

– Eşti o proastă, Liana, şopti Helen, albă la faţă. Se întîmplă destul de rar ca o fată să aibă un tată atît de senil încît să o lase să-şi aleagă singură soţul şi acum înţeleg de ce. Nu mi-am închipuit niciodată că poţi fi atît de proastă. Femeia oftă. De acord. Asta ţi-e dorinţa. Acum. Cînd o să te bată – dacă ai să mai fii în viaţă – o să te poţi întoarce aici,

să-ţi vindeci rănile. Şi acum pleacă. Nu suport să te mai văd.

Liana însă nu se clinti.

– Nu vreau să dau ochii cu el înainte de ceremonie, spuse ea.

– În sfîrşit ceva înţelept, rosti Helen pe un ton sarcastic. Stai cît mai departe de el. Cît poţi de mult.

Gilbert mînca struguri.

– Nici nu a cerut să te vadă. Cred că i-a fost de-ajuns ziua de ieri, zîmbi el, făcîndu-i cu ochiul fiicei sale. Peregrinii erau destul de duri, ce-i drept, dar asta din pricină că erau bărbaţi adevăraţi, nu papiţoi aflaţi la cheremul femeilor.

– Cred că da, spuse Liana. Se temea că dacă o vedea, îşi putea da seama că ea fusese cea care îi găurise hainele şi poate că refuza să se mai însoare cu ea. Lui nu-i plăceau scorpiile şi dacă Rogan îşi dorea o nevastă supusă, atunci ea avea să fie o soţie supusă.

– Ei bine, nu cred că o să fie prea greu să facem în aşa fel încît să nu te vadă înainte de ceremonie, spuse Gilbert. Am să-i spun că ai variolă şi că nu vei putea fi prezentă la ceremonia schimbării inelelor decît printr-un împuternicit care să te reprezinte. Iar nunta va fi, să zicem... Se uită la Helen, care însă era împietrită şi tăcută. Peste trei luni. E bine, fata mea?

Liana se uită la mama ei vitregă, dar în loc să o urască, îşi aminti că aceasta fusese gata să-i îngăduie Lianei să rămînă la castel... ca o fată bătrînă. Poate că la urma urmelor, Helen nici nu o ura.

– O să am nevoie de rochii, spuse Liana încet. Şi de tot ceea ce trebuie într-o gospodărie. Crezi că m-ai putea ajuta să-mi aleg ce-mi trebuie?

Helen părea foarte tristă.

– Nu te pot face să te răzgîndeşti?

– Nu, răspunse Liana. Nu poţi.

– Atunci am să te ajut, spuse Helen. Dacă ai fi murit, aş fi ajutat să ţi se pregătească corpul pentru înmormîntare. Şi, de fapt, asta şi fac.

– Mulţumesc, spuse Liana zîmbind, după care ieşi din cameră în culmea fericirii. Avea foarte multe de făcut în următoarele trei luni.

Steagul familiei Peregrine, înfăţişînd un şoim alb pe un fond roşu şi trei capete de cai, aşezate în diagonală pe pîntecele şoimului, flutura deasupra taberei. Unii dintre bărbaţi dormeau în corturi sau sub căruţe, dar Rogan şi Severn îşi puseseră nişte pături pe jos şi dormeau cu armele la îndemînă.

– Nu înţeleg cum de a acceptat să se mărite cu tine, spuse din nou Severn. Era ceva ce nu-i dădea pace încă de cînd Gilbert Neville îi înştiinţase că fiica lui era de acord să se mărite cu Rogan Peregrine. Acesta ridicase din umeri şi începuse să

negocieze cu privire la zestrea pe care urma să o primească. Nici el şi nici Gilbert nu găseau nimic ciudat în faptul că lady Liana, după ce refuzase floarea cavalerilor englezi, acceptase în cele din urmă să se mărite cu Rogan.

– I-a refuzat pe toţi ceilalţi, spuse Severn. Nu că aş fi de acord ca o fată să fie lăsată să-şi aleagă singură soţul, dar de ce să fi spus ea nu unuia ca Stephen Whitington?

– Fata asta are capul pe umeri, mîrîi Rogan. A făcut o alegere cît se poate de corectă.

– Nu e numai asta, insistă Severn. Nu cumva ai sedus-o şi n-ai spus la nimeni?

– N-am văzut-o în viaţa mea. Gîndul meu era să-l cuceresc pe bătrînul Neville, nu pe fată. Poate că a bătut-o şi a obligat-o să se mărite cu mine, aşa cum ar fi trebuit să facă de la bun început.

– Poate, spuse Severn. Dar eu tot cred că tu...

Rogan se uită furios la fratele său.

– Ţi-am spus doar că n-am văzut-o niciodată în viaţa mea. Am stat toată ziua cu bătrînul Neville.

– Dar cînd ai plecat singur, înainte de a te duce la castelul Neville...

– N-am... începu Rogan. Apoi se opri, amintindu-şi de fata care se plînsese de hainele lui pline de păduchi. Uitase de ea. Să nu uite să o caute cînd se va întoarce aici peste trei luni, pentru nuntă.

– Nu, pe moştenitoare n-am văzut-o, spuse Rogan încet. Numai pe taică-su... un prost şi jumătate. Şi-ar vinde şi sufletul pentru o duzină de şoimi.

– Mă îndoiesc că o să ai atît de mult de plătit, spuse Severn batjocoritor, apoi făcu o pauză. N-ai fost şi tu curios să o vezi? Eu unul n-aş putea să mă însor cu o femeie pe care n-am văzut-o în viaţa mea. Dacă e grasă şi bătrînă?

– Ce-mi pasă mie cum arată? Eu vreau pămînturile ei. Acum culcă-te, frăţioare. Pentru că mîine e miercuri şi miercurea cere multă energie.

Severn zîmbi în întuneric. A doua zi avea să o vadă pe Iolanthe şi totul va fi ca înainte. Dar peste trei luni, lady Liana Neville avea să pătrundă în viaţa lor, iar lucrurile vor rămîne tot ca înainte, pentru că, dacă îi semăna tatălui ei, înseamnă că era o fetişcană prostuţă şi laşă.

Capitolul 4

– Nu, nu, nu, milady, o soţie bună nu ţipă. O soţie bună îşi ascultă soţul, spuse Joice. Era obosită şi exasperată. Lady Liana îi ceruse să o înveţe să se comporte ca o soţie bună. Însă fata era mult prea încăpăţînată şi prea categorică pentru a putea înţelege de ce trebuia să fie atît de bună.

– Chiar dacă e un nătărău? întrebă Liana.

– Mai ales dacă e un nătăru, răspunse Joice. Bărbaţilor le place să se creadă că ei ştiu totul şi că ei au întotdeauna dreptate. Ca să nu mai vorbesc de faptul că ţin foarte mult ca soţiile să le fie credincioase. Nu contează dacă bărbatul are dreptate sau nu. Ceea ce-l interesează este ca femeia să fie de partea lui.

Liana o asculta atentă. Nu asta crezuse mama ei – şi nu credea nici Helen – despre căsnicie. Şi nici una dintre ele nu fusese o soţie iubită, îşi spuse Liana. În ultima lună, ajunsese să realizeze cît de diferită îşi dorea să fie căsnicia ei de celelalte două ale tatălui ei. Nu voia să trăiască în duşmănie tot

restul vieţii. Pe mama ei nu păruse să o deranjeze prea mult faptul că soţul ei o dispreţuia, şi cu atît mai puţin pe Helen. Dar Liana voia ca viaţa ei să fie diferită de a celor două. Ştia că există şi căsătorii din dragoste, soţi care şi după ani întregi de convieţuire continuă să se iubească şi să se respecte unul pe celălalt. O astfel de căsnicie îşi dorea şi Liana.

– Şi ar prefera supunerea oarbă, sinceritătii? întrebă ea. Dacă el face o greşeală, eu nu trebuie să-i spun că nu are dreptate sau că se înşeală?

– Bineînţeles că nu. Bărbaţilor le place ca soţiile lor să fie convinse că ei au întotdeauna dreptate. Tu trebuie să ai grijă de casă şi de copii, iar dacă îţi cere vreodată părerea, spune-i că el ştie mai bine decît tine, că tu eşti doar o femeie.

– Doar o... spuse Liana, făcînd eforturi să înţeleagă. Singurul bărbat pe care îl cunoscuse vreodată cu adevărat era tatăl ei şi nu voia să se gîndească cum ar fi arătat pămînturile Neville dacă mama ei ar fi refuzat să se ocupe de ele. Dar tata...

– Tatăl dumneavoastră nu este ca ceilalţi bărbaţi, spuse Joice cu tact, evitînd să spună lucrurilor pe nume. O surprinsese faptul că Liana îi ceruse sfatul cu privire la felul în care trebuia să se poarte cu un bărbat, dar îşi spuse că era chiar timpul să o facă. Mai bine afla cum sînt bărbaţii înainte de a se mărita cu unul ca Rogan Peregrine.

– Lordul Rogan n-are să-ţi acorde tot atîta libertate cîtă ţi-a acordat pînă acum tatăl tău.

– Nu, nu cred, spuse Liana încet. A spus că nu vrea să se însoare cu o scorpie.

– Nici un bărbat nu vrea să se însoare cu o scorpie. Ei vor nişte soţii care să-i laude, să aibă grijă de ei şi să fie focoase în pat.

Nimic mai simplu, îşi spuse Liana, gîndindu-se bineînţeles la ultimele două condiţii.

– Nu cred că lordul Rogan o să ţină morţiş să am grijă de el. Are hainele murdare şi cred că nu se spală prea des.

– Aşa este. Şi tocmai de aceea, aici va trebui să intervenţi. Bărbaţilor le place să se simtă îngrijiţi de o mînă de femeie. Ei vor să mănînce dintr-o anumită farfurie, să-şi bea vinul dintr-o anumită cană şi, fie că o ştie sau nu, lordul Rogan îşi doreşte o gospodărie rostuită şi tihnită. Nevasta lui va avea grijă ca servitorii să nu se certe între ei şi ca masa să fie încărcată de bunătăţi. Poţi să-i înlocuieşti hainele murdare şi aspre cu altele noi. Iată căile ce duc spre inima unui bărbat.

– Şi dacă descopăr că pămînturile nu îi sînt administrate cum trebuie? Eu nu...

– Îl priveşte. Asta nu este o treabă de femeie, spuse Joice cu asprime.

Liana îşi spuse că era mai uşor să conduci o sută de moşii decît să mulţumeşti un bărbat. Nu era

sigură că avea să-şi amintească tot ceea ce îi spusese Joice.

– Eşti sigură că e chiar aşa? Crezi că stînd în solarium şi neavînd grijă de altceva decît de treburile gospodăreşti am să pot cuceri inima soţului meu?

– Sînt sigură, milady. Aşa, acum vă rog să probaţi această rochie nouă.

Timp de trei luni de zile, Liana încercă o mulţime de rochii noi. Comandă blănuri, brocarturi italieneşti şi bijuterii. Le puse pe toate femeile care puteau ţine un ac în mînă să brodeze. Îşi comandă o garderobă superbă şi, în plus, un rînd de haine pentru Rogan. Tatăl ei remarcă faptul că mirele trebuia să-şi comande singur hainele, dar Liana nu-l luă în seamă.

Cînd nu se sfătuia cu Helen în legătură cu noua ei garderobă, Liana supraveghea împachetarea zestrei. Pe lîngă pămînturi, familia Neville mai deţinea şi o mulţime de bunuri imobiliare. Cănile şi farfuriile de aur erau învelite în paie şi puse în căruţe. La fel şi minunatele vase din sticlă. Liana urma să ia cu ea tapiserii, pînzeturi, mobilă din lemn de stejar, lumînări, saltele şi perne de puf. Căruţe întregi aşteptau să plece, încărcate cu ţesături fine, blănuri, un cufăr mare din fier, plin cu bijuterii şi altul, cu bani de argint.

– O să ai nevoie de toate astea, spuse Helen. Bărbaţii ăia n-au de nici unele.

Liana zîmbi la gîndul că toate acele minunăţii aveau, poate, să-l facă pe soţul ei să o iubească.

Helen observă privirea galeşă a fetei şi oftă, dar nu încercă să vorbească din nou cu ea, ştiind că era imposibil să o convingă să renunţe. Aşa că ajută pur şi simplu la golirea castelului Neville de bogăţiile sale şi nu-i mai dădu Lianei nici un sfat.

Nunta urma să fie destul de restrînsă, pentru că familia Neville nu se număra printre favoritele aristocraţiei şi regalităţii din ţinut, care nu uita că tatăl lui Gilbert îşi cumpărase titlul de conte de la rege, cu cîţiva ani înainte de a muri. Mai erau încă oameni care îşi aminteau vremurile cînd Nevillii erau negustori bogaţi şi neîndurători, care îşi vindeau mărfurile de cinci ori mai scump decît le cumpăraseră. Liana era bucuroasă la gîndul că aveau să cheltuiască mai puţin cu nunta, pentru că astfel avea mai multe de luat cu ea la castelul Peregrine.

Liana nu dormi prea mult în noaptea dinaintea nunţii. Se tot gîndea la ceea ce îi spusese Joice legat de căsnicie şi de mentalităţile bărbaţilor şi încerca să-şi închipuie cum avea să fie noua ei viaţă de femeie măritată. Se gîndea cum avea să stea în pat alături de frumosul lord Rogan. Se gîndea cum avea să o atingă, să o mîngîie şi să-i şoptească vorbe tandre. Hotărîse ca în ziua nunţii

să poarte pe cap o parură împodobită cu bijuterii, ştiind că părul lung şi blond era cel mai mare atu al ei, de care trebuia să se bucure el şi numai el în noaptea nunţii. Se şi vedea plimbîndu-se cu el, rîzînd, ţinîndu-se de mînă sau stînd lîngă foc, în nopţile lungi de iárnă, citindu-i ceva sau jucînd dame. Poate că vor juca pe săruturi.

Zîmbi în întuneric, gîndindu-se ce avea să spună Rogan descoperind că urma să se însoare cu femeia care îi găurise hainele. Aceea fusese într-adevăr o scorpie, dar soţia lordului Rogan avea să fie sfioasa, tăcuta şi drăgăstoasa lady Liana. Îşi imagină recunoştinţa bărbatului, cînd, în loc de hainele lui murdare şi aspre, avea să se îmbrace în mătase şi lînă din cea mai fină. Închise ochii şi îşi imagină cît de incredibil de chipeş avea să fie, îmbrăcat în catifea închisă la culoare, poate verde şi cu un lanţ de aur întinzîndu-se de la un umăr la celălalt.

I-ar fi oferit plăcerea unei băi fierbinţi, într-o cadă parfumată cu ulei de trandafiri. Poate că după aceea, avea să o ungă cu ulei pe piele, chiar şi între degetele de la picioare, se gîndi ea, oftînd de plăcere. Se închipui stînd întinsă alături de el pe o saltea de puf, curată şi moale şi rîzînd amîndoi de prima lor întîlnire – cît de copilăroşi fuseseră şi cum nu ştiuseră din prima clipă că fiecare reprezenta iubirea vieţii celuilalt.

Liana adormi cu puţin înainte de revărsatul zorilor, dar fu repede trezită de un zgomot nefiresc ce venea din curte. După strigătele bărbaţilor şi după zăngănitul ca de oţel, se părea că fuseseră atacaţi. Cine lăsase podul basculant în jos?

– Oh, Doamne, nu mă lăsa să mor înainte de a mă mărita cu el, se rugă Liana, dîndu-se jos din pat şi luînd-o la fugă.

Pe coridor, se întîlni cu Helen, care alerga şi ea la fel ca şi mulţi dintre cei ai casei.

Liana îşi croi cu greu drum prin mulţimea speriată, ajungînd-o din urmă pe mama ei vitregă.

– Ce este? Ce s-a întîmplat? ţipă ea, încercînd să acopere vacarmul din jur.

– Ţi-a sosit mirele, spuse aceasta furioasă. Şi el şi oamenii lui sînt beţi. Acum, cineva care nu dă doi bani pe viaţa lui va trebui să-l dea jos de pe cal pe acest Şoim Roşu al tău, să-l spele, să-l îmbrace şi mai ales să-l trezească, pentru ca individul să fie în stare să rostească jurămintele maritale. Făcu o pauză şi o privi pe Liana cu simpatie. Iar tu nu uita că prin jurămîntul pe care ai să-l faci astăzi, o să-ţi pecetluieşti soarta. Şi Dumnezeu ştie ce soartă... Şi cu asta, Helen se întoarse şi se îndreptă spre solarium.

– Milady, spuse Joice din spatele Lianei. Trebuie să vă întoarceţi în camera dumneavoastră. Nu puteţi fi văzută în ziua nunţii.

Liana se întoarse în camera ei şi o lăsă chiar pe Joice să o urce în pat ca pe un copil, dar nu reuşi să adoarmă. Se afla din nou sub acelaşi acoperiş cu Rogan şi în curînd... în curînd avea să fie aici în pat cu ea. Doar ei doi. Singuri în intimitatea lor... Oare despre ce aveau să vorbească? se întrebă ea. Se cunoşteau atît de puţin. Vor vorbi despre cum au învăţat să călărească sau poate că el o să-i povestească despre castelul Peregrinilor. Acesta avea să fie doar noul ei cămin şi era firesc să vrea să o cunoască. Trebuia să hotărască unde să fie atîrnate tapiseriile mamei ei şi unde să fie aşezate farfuriile de aur şi vasele de sticlă.

Tocmai aţipise fericită, cînd Joice veni să o trezească. Patru slujnice care chicoteau întruna începură să o îmbrace cu o rochie de brocart roşu cu jupon auriu. Parura era şi ea roşie, brodată cu fir auriu pe care erau înşirate sute de perluţe. Pe spate îi atîrna un voal lung, transparent, din mătase.

– Ce frumoasă sînteţi, milady, spuse Joice cu lacrimi în ochi. Nici un bărbat n-o să-şi mai ia ochii de la dumneavoastră.

Asta voia şi Liana. Spera ca soţul ei să o găsească tot atît de atrăgătoare pe cît îl găsea şi ea pe el.

Călări pe un cal alb pînă la biserică şi era atît de nervoasă încît nici nu observă mulţimile de oameni ce stăteau de-o parte şi de alta a drumului şi care îi

strigau să facă mulţi copii. Liana privea drept înainte, pentru a-l vedea pe bărbatul care stătea lîngă uşa bisericii. Apropiindu-se de el, îşi simţea palmele ude şi inima bătînd nebuneşte. Cînd o să o vadă, o să-şi dea seama că era chiar femeia care îi găurise hainele şi... poate că n-o să mai vrea să se însoare cu ea.

Cînd se află destul de aproape pentru a-l putea vedea, Liana zîmbi, mîndră că Rogan arăta exact aşa cum şi-l imaginase ea, îmbrăcat cu tunica de catifea verde pe care i-o comandase ea. Tunica îi ajungea pînă la coapse, iar pantalonii colanţi, din lînă, de culoare închisă, îi scoteau în evidenţă picioarele puternice şi musculoase. Pe cap, purta o pălărîe cu borul din blană, pe a cărei panglică strălucea un rubin.

Liana îşi ţinu respiraţia cînd îl văzu coborînd treptele bisericii şi venind spre ea. Avea să o ajute să descalece sau avea să aştepte ca tatăl ei, care călărea în faţă, să facă acest lucru?

Calul ei înainta înnebunitor de încet. Poate că lui Rogan îi făcuse plăcere să descopere că mireasa lui nu era alta decît femeia de la iaz. Poate că şi el se gîndise la ea în ultimele trei luni, tot aşa cum se gîndise ea la el.

Dar Rogan nu se apropie de calul ei. De fapt, după cum vedea ea, bărbatul nici nu se prea uita la ea. În schimb, se apropie de calul tatălui ei şi apucă hamurile. Întreaga procesiune se opri, iar

Liana îl văzu pe Rogan vorbind foarte serios cu tatăl ei. În timp ce fata se uita uimită la cei doi, Helen îşi mînă calul foarte aproape de ea.

– Ce-o fi avînd de gînd diavolul ăla roşu? pufni Helen. Se înşeală amîndoi dacă îşi închipuie că o să aşteptăm pînă cînd or să termine ei de vorbit despre blestemaţii ăia de şoimi.

– Dat fiindcă este vorba de viitorul meu soţ, va trebui să aşteptăm, spuse Liana, calmă. Se săturase să o tot audă pe Helen ponegrindu-l pe Rogan.

Helen plecă de lîngă Liana şi se apropie de soţul ei. Din pricina mulţimii gălăgioase, fata nu auzea ce îşi spuneau. Dar se vedea că Helen era furioasă. Gilbert, rămase indiferent, ba chiar se aşeză mai bine în şa, în timp ce Helen se răstea la Rogan, care însă o privea la fel de nepăsător.

Liana spera din tot sufletul ca pe ea să nu o privească niciodată în felul acela. După cîteva minute, Rogan se uită în jurul lui, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară că vedea mulţimea adunată în faţa bisericii, pînă cînd, în sfîrşit, dădu cu ochii şi de Liana care stătea liniştită pe cal. Fata îşi ţinu respiraţia în timp ce ochii lui reci o măsurau din cap pînă-n picioare. Nu părea să o fi recunoscut, ceea ce pe Liana o bucură, pentru că nu voia să riste ca el să nu mai vrea să se însoare cu ea. Cînd privirile li se întîlniră, Liana plecă ochii în pămînt, sperînd să pară modestă şi supusă.

O clipă mai tîrziu, ridicînd ochii, îl văzu pe Rogan îndreptîndu-se din nou spre biserică. Helen se apropie din nou de ea.

– Bărbatul ăla cu care ai de gînd să te măriţi, spuse ea cu un surîs batjocoritor, a avut neobrăzarea să mai ceară nişte pămînturi. Îi spunea tatălui tău că dacă nu i le dă, o să-şi ia oamenii şi o să plece, lăsîndu-te aici, în faţa bisericii.

– Şi tata... l-a promis că o să i le dea, nu-i aşa? o întrebă Liana, cu ochii măriţi de spaimă.

Helen o privi o clipă printre gene.

– Da... o să i le dea. Acum, hai să terminăm odată cu toată povestea asta.

Gilbert o ajută pe Liana să descalece, iar fata urcă scările pentru a se alătura soţului ei. Ceremonia fu scurtă, iar jurămintele maritale, aceleaşi de secole. Liana stătu tot timpul cu ochii plecaţi, dar cînd jură să fie blîndă şi supusă în pat şi la masă, mulţimea o aclamă.

Se uită de două ori, pe furiş, la Rogan, dar acesta părea nerăbdător să plece – ca şi ea de altfel, îşi spuse ea, zîmbind în sinea ei.

După ce au fost declaraţi soţ şi soţie, mulţimea i-a ovaţionat din nou, iar mirele, mireasa, rudele şi invitaţii intrară în biserică, pentru liturghie – căsătoria civilă fiind a statului, nu era oficiată în biserică, spre deosebire de liturghia care era a lui Dumnezeu. Preotul le binecuvîntă căsătoria, după care începu mesa propriu-zisă.

Liana stătea liniştită lîngă proaspătul ei soţ şi asculta incantaţiile rostite în latineşte, care păreau să nu se mai termine niciodată. Rogan nu s-a uitat deloc la ea şi nici n-a atins-o. În schimb, căscă de cîteva ori, se scărpină de cîteva ori şi îşi întinse picioarele. La un moment dat, Lianei i se păru chiar că soţul ei sforăie, dar Severn îi trase un ghiont şi Rogan se trezi.

După mesă, întregul alai se întoarse la castel, în timp ce ţăranii aruncau cu grăunţe în ei şi strigau: Mulţi! Mulţi! Vreme de trei zile şi trei nopţi, bărbaţii, femeile şi copiii puteau mînca şi bea după pofta inimii.

După ce trecu podul basculant şi intră în curtea interioară a castelului, Liana rămase pe cal, aşteptînd ca soţul ei să o ajute să coboare. Numai că Rogan, însoţit de fratele său, Severn, descălecară, se îndreptară spre căruţele încărcate şi stăteau acolo lîngă zidul din piatră.

– Îl interesează mai mult zestrea ta, spuse Helen, în timp ce un grăjdar o ajuta pe Liana să descalece.

– Ai spus ce-ai avut de spus, pufni Liana. Tu le ştii pe toate. Poate că are motivele lui să se poarte astfel.

– Adică să nu ştie să se poarte, spuse Helen. Nu are nici un rost să-ţi amintesc ce prostie ai făcut. Acum e deja prea tîrziu. Nu mergem şi noi la masă? Ştiu din proprie experienţă că bărbaţii vin întotdeauna acasă cînd le este foame.

Dar Helen se înşela, pentru că nici Rogan şi nici oamenii lui nu luară parte la ospăţ. În schimb, stăteau afară, în curte, lîngă căruţele în care fusese încărcată zestrea Lianei. Mireasa stătea singură în dreapta tatălui ei, locul mirelui rămînînd în continuare gol. Peste tot în jur se auzeau chicotelile oaspeţilor, care o priveau cu milă. Liana însă îşi ţinea capul sus, refuzînd să-i lase să observe cît de rănită îi era inima. Apoi îşi spuse că era bine ca soţul ei să se intereseze de averea care, începînd din ziua aceea, avea să fie a lui. Un bărbat atît de preocupat de propria-i avere n-ar fi riscat niciodată să o piardă.

După două ore, cînd aproape toată lumea terminase de mîncat, Rogan şi oamenii lui intrară şi ei în sală. Liana zîmbi, crezînd probabil că soţul ei venise să îi ceară scuze şi să-i explice ce anume îl reţinuse atît de mult afară. În schimb, Rogan se opri lîngă scaunul lui Gilbert, se aplecă, înşfăcă o bucată de friptură şi începu să o înfulece.

– Trei căruţe sînt pline cu saltele de puf şi cu îmbrăcăminte. Vreau să fie umplute cu aur, spuse Rogan, cu gura plină.

Gilbert habar n-avea ce conţineau căruţele, aşa că nu ştiu ce să răspundă. Deschise gura, dar nu spuse nimic.

Helen însă interveni.

– Saltelele sînt pentru confortul fiicei mele. Nu cred că acolo unde staţi va exista ceva care să semene a confort.

Rogan îi aruncă o privire tăioasă, care pe Helen o făcu să se dea înapoi.

– Cînd vreau părerea unei femei, obişnuiesc să o cer. Apoi către Gilbert. Am cerut să mi se facă socoteala. Dacă m-ai tras pe sfoară, o să-ţi pară rău, spuse el, îndepărtîndu-se şi ştergîndu-şi mîinile pe frumoasa tunică de catifea pe care i-o dăruise Liana.

– Poţi să-ţi păstrezi saltelele... cu puf cu tot...

Helen se ridică în picioare pentru a-l înfrunta pe Rogan. Acesta era mult mai înalt şi mai mare decît ea, dar femeia stătea ţeapănă în faţa lui. Furia îi dădea curaj.

– Propria ta soţie, soţia pe care ai ales-o pentru a nu o băga în seamă, a supravegheat încărcarea căruţelor şi fii sigur că nu te-a tras pe sfoară. În ceea ce priveşte saltelele şi îmbrăcămintea, ori le ia cu ea, ori rămîn aici, în casa tatălui ei. Hai, alege, pentru că de nu, să ştii că anulez căsătoria. Nici una dintre fiicele mele nu va pleca de-aici dezbrăcată.

În cameră se aşternu liniştea. Oaspeţii, acrobaţii, cîntăreţii, muzicanţii, bufonii, toţi tăcură brusc, uitîndu-se cînd la tînărul înalt şi chipeş, cînd la femeia elegantă din faţa lui.

Vreme de o clipă, Rogan păru că nu ştie ce să spună.

– Căsătoria a fost oficiată.

– Dar nu şi consumată, i-o întoarse Helen. Nu va fi deloc greu să o anulăm.

Ochii lui Rogan aruncau fulgere de mînie.

– Nu mă ameninţi tu pe mine, femeie. Bunurile fetei sînt ale mele şi o să iau ce vreau eu. Făcu un pas înapoi şi o înşfăcă pe Liana de braţ, ridicînd-o de pe un scaun. Iar dacă virginitatea ei este o problemă, atunci am să o iau chiar acum.

Aceste vorbe îi făcură pe mesenii pe jumătate beţi să rîdă. Şi rîseră şi mai tare cînd îl văzură pe Rogan trăgînd-o pe Liana după el, în sus pe scări.

– Camera mea... spuse Liana nervoasă, fără să-şi dea prea bine seama ce se întîmplă. Nu ştia decît că avea să fie, în sfîrşit, singură cu el, cu acest bărbat superb.

Rogan deschise uşa unei camere de oaspeţi, unde urmau să fie găzduiţi contele de Arundel şi soţia lui. Servitoarea contesei tocmai împăturea nişte haine.

– Afară! îi porunci Rogan fetei, care, speriată, ieşi în fugă din cameră.

– Dar camera mea este... începu Liana. Nu, nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile. Servitoarele ei urmau să o dezbrace şi să o pună, goală, între cearceafurile curate, iar el trebuia să vină la ea, să o sărute şi să o iubească.

– Camera asta e destul de bună, spuse el, îmbrîncind-o pe pat şi ridicîndu-i fusta.

Liana se strădui din răsputeri să iasă de sub mulţimea de fuste şi de jupoane care o acopereau, la care se adăugase între timp şi greutatea, deloc neglijabilă, a lui Rogan. În clipa următoare, bărbatul o pătrunse, iar Liana ţipă de durere. Nu se aşteptase la aşa ceva şi vru să iasă de sub el, dar Rogan nu păru să observe nimic, continuînd să se mişte în ea din ce în ce mai repede şi mai tare. Liana strînse din dinţi ca să nu ţipe şi îşi încleştă pumnii de durere.

După cîteva minute, Rogan termină şi se prăbuşi peste ea, fără vlagă şi destins. Lianei îi trebuiră cîteva clipe să-şi revină după acest atac brutal şi dureros, dar cînd deschise ochii, văzu părul negru al lui Rogan şi îi simţi mollciunea pe obraz. Bărbatul nu stătea cu faţa spre ea, dar părul său bogat şi curat îi mîngîia obrazul şi fruntea. Cît de greu şi totuşi cît de uşor i se părea, aşa cum stătea culcat peste ea. Umerii lui laţi îi acopereau trupul micuţ, dar şoldurile nu păreau la fel de late ca ale ei.

Liana ridică mîna şi îi atinse părul, răsfirîndu-l şi aspirînd mirosul plăcut, oarecum nou pentru ea.

Rogan se întoarse încet spre ea şi o privi cu pleoapele încă grele de somn.

– Am dormit puţin, spuse el.

Liana zîmbi şi îi mîngîie părul de la tîmple. Avea genele groase, nasul fin, pielea smeadă, caldă şi cu pori fini ca de copil. Obrajii neraşi contrastau parcă cu buzele calde şi moi.

Degetul Lianei alunecă de la tîmplă pe obraz şi apoi pe buze. Cînd îi atinse buza de sus, Rogan deschise ochii de un verde uluitor. Acum o să mă sărute, îşi spuse ea, ţinîndu-şi respiraţia în timp ce bărbatul o privea.

– O blondă, murmură el.

Liana zîmbi la gîndul că lui Rogan părea să-i placă culoarea părului ei. Ridică mîna şi îşi scoase parura, de sub care se revărsa o întreagă cascadă de păr auriu.

– Am vrut să-l păstrez pentru tine, şopti ea. Speram că o să-ţi placă.

Rogan luă o şuviţă de păr şi şi-o răsuci pe deget.

– Este...

Se opri la jumătatea propoziţiei şi blîndeţea de pe chip îi dispăru ca prin farmec. Se dădu jos din pat şi îi spuse:

– Îmbracă-te şi du-te la diavoliţa aia de maică-ta şi spune-i că... mă rog... căsătoria s-a consumat şi că, deci, nu va mai putea fi anulată. Şi pregăteşte-te, pentru că plecăm diseară.

Liana îşi trase fustele peste picioarele goale şi se aşeză pe pat.

– Diseară? Dar nunta ţine trei zile. Mîine o să fie dansul şi...

Rogan îşi aranjă la repezeală hainele.

– N-am eu timp de dans... şi nici de neveste cicălitoare. Dacă începi cu chestii din astea, atunci mai bine rămîi aici cu tatăl tău, iar eu o să-mi iau ce-i al meu şi o să plec. Dacă vrei să vii cu mine, bine, dacă nu, iarăşi bine. N-ai decît. Şi cu asta, se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră, trîntind uşa în urma lui.

Liana rămase pe pat, prea năucită pentru a face vreo mişcare. Ar fi în stare să plece fără ea.

– Milady, se auzi vocea lui Joice, care intrase în cameră, după ce, mai întîi, bătuse încet la uşă.

Liana se uita la ea uluită.

– Pleacă peste trei ore şi spune că pot la fel de bine să merg cu el sau să rămîn aici. Lui nu-i pasă.

Joice se aşează pe pat şi îi luă mîna într-a ei.

– Crede că nu are nevoie de o soţie. Toţi bărbaţii cred asta. Iar dumneavoastră, milady, va trebui să-i dovediţi că are într-adevăr nevoie de o nevastă.

Liana vru să se ridice de pe pat, dar simţi o durere.

– Mă doare.

– Aşa se întîmplă întotdeauna prima oară.

Liana se înfurie.

– Pînă acum nu mi s-a întîmplat niciodată să fiu tratată astfel. Nu s-a obosit nici măcar să vină la

ospăţ. Doar era vorba de nunta lui, nu? Iar eu a trebuit să stau acolo şi să suport privirile şi zîmbetele compătimitoare ale mesenilor. Şi asta! Se uită în jos la fustă. Puteam la fel de bine să fi fost violată. Am să-i arăt eu cu cine are de-a face. Tocmai voia să iasă din cameră, cînd Joice o opri.

– Şi se va uita la dumneavoastră cu ură, aşa cum s-a uitat şi la lady Helen.

Liana se întoarse.

– Aţi văzut cum a dispreţuit-o, continuă Joice, simţindu-se dintr-o dată foarte puternică. E drept că tînăra pe care o avea în grijă era şi frumoasă şi bogată, dar de ascultat o asculta pe ea, pe Joice. Credeţi-mă, eu ştiu ce vrea un bărbat ca lordul Rogan. Dacă o să-l sfidaţi, are să vă urască aşa cum o urăşte pe lady Helen.

Liana îşi frecă nervoasă degetele de la mîna dreaptă. Îi simţea încă părul pe piele şi îşi aminti că, pentru o clipă, ochii lui o priviseră cu o blîndeţe pe care nu i-o cunoscuse pînă atunci.

– Şi ce să fac? şopti ea.

– Ascultaţi-l, spuse Joice cu hotărîre. Şi peste trei ore să fiţi gata de plecare. Lady Helen nu va fi de acord să plecaţi, asta este sigur. Dar va trebui să o înfruntaţi alături de soţul dumneavoastră. V-am spus că bărbaţii vor ca soţiile lor să-i asculte orbeşte.

– Orbeşte? întrebă Liana. Chiar şi acum, cînd nu are dreptate?

– Mai ales acum.

Liana se străduia să înţeleagă, dar nu reuşea.

– Înghiţiţi-vă mînia, urmă Joice. Toate femeile măritate se hrănesc cu mînia pe care o păstrează pentru ele. O să vedeţi. O să înghiţiţi atîta mînie, încît aceasta o să devină pentru dumneavoastră un adevărat mod de a trăi.

Liana începu să spună ceva, dar Joice o întrerupse.

– Acum duceţi-vă şi pregătiţi-vă de drum. Pentru că altfel, are să vă părăsească. Liana ieşi grăbită din cameră. Era hotărîtă să facă tot ceea ce îi stătea în putinţă pentru a-i dovedi acestui bărbat că putea fi o soţie bună, iar dacă asta presupunea ca ea să-şi înăbuşe furia, atunci aşa să fie. Avea să-i arate că putea fi cea mai devotată soţie.

În timp ce lordul Rogan cobora, încruntat, scările de piatră, prima persoană cu care se întîlni fu lady Helen.

– Căsătoria s-a consumat, îi spuse el. Aşa că nu va mai putea fi anulată. Dacă mai este ceva de încărcat în căruţe, n-aveţi decît să o faceţi acum, pentru că peste trei ore plecăm. Încercă să treacă de ea, dar femeia se postă în faţa lui.

– Ai de gînd să o iei pe fata mea vitregă de la ospăţul propriei ei nunţi?

Rogan nu înţelegea de ce făceau femeile acestea atîta caz. Dacă voiau mîncare, puteau lua cu ei cîtă voiau.

– Fii liniştită. N-am de gînd să-ţi ţin fata nemîncată, spuse el, străduindu-se să alunge ura din ochii lui Helen. Nu era obişnuit ca femeile să-l urască. Cele mai multe dintre ele erau ca cea cu care se însurase: drăgăstoase şi cu ochi blînzi.

– Ba ai să o ţii nemîncată, tot aşa cum tatăl tău şi-a lipsit soţiile de căldură şi de înţelegere. Şi cum ai înfometat-o tu pe Jeanne Howard.

Văzîndu-i privirea încărcată de ură, Helen se dădu înapoi şi începu să tremure.

– Să nu te mai apropii niciodată de mine, femeie, şuieră el. Apoi trecu nervos pe lîngă ea, nu-i băgă în seamă pe mesenii care îl chemau să bea cu ei şi ieşi în curte.

Jeanne Howard, îşi spuse el. De ce nu-i sucise gîtul femeiiăleia care îndrăznise să pomenească în faţa lui numele lui Jeanne; asta însă îi adusese aminte că trebuia să fie cît se poate de circumspect cu această a doua soţie şi să nu se lase influenţat de o pereche de ochi albaştri.

– Arăţi de parcă ai fi gata să străpungi pe cineva cu sabia, îi spuse Severn jovial. Era roşu la faţă de cît mîncase şi băuse.

– Eşti gata de plecare? mormăi Rogan ameninţător. Sau te-ai zbenguit cu cine ştie ce fetişcană şi ai uitat să-ţi vezi de treburi?

Severn era obişnuit cu veşnica mînie a fratelui său şi, în afară de asta, băuse şi prea mult vin pentru a-i mai păsa de hachiţele acestuia.

– M-am gîndit la asta, frate, şi am umplut o căruţă cu mîncare. Pernele de puf le lăsăm aici sau le luăm cu noi?

– Le lăsăm, pufni Rogan, apoi ezită. Auzea parcă din nou cuvintele lui Helen Neville, *aşa cum înfometat-o pe Jeanne Howard* ai şi simţi un cuţit în inimă. Fata cu care se însurase – cum o chema? – părea destul de simplă.

– Las-o să-şi ia saltelele, mîrîi el şi se îndepărtă.

Severn privi în urma lui, întrebîndu-se cum arăta drăguţa lui cumnăţică.

Capitolul 5

Liana se grăbi să se îmbrace, să se asigure că toate hainele ei noi fuseseră împachetate şi să poruncească servitoarelor să-i împacheteze şi celelalte obiecte personale. Şi nu avea la dispoziţie decît trei ore... Trei ore în care să se pregătească pentru o viaţă cu totul nouă.

În tot acest timp, Joice continua să-i dea sfaturi.

– Să nu vă plîngeţi, îi spuse ea. Bărbaţilor nu le plac femeile care se plîng. O să trebuiască să acceptaţi totul fără să crîcniţi şi fără să vă împotriviţi în nici un fel. Spuneţi-i că de-abia aşteptaţi să plecaţi, că, la urma urmelor, ospăţul nupţial nici nu vă interesează şi că cele trei ore pe care le-aţi avut la dispoziţie v-au fost de ajuns. Spuneţi-i toate astea cu zîmbetul pe buze. Bărbaţilor le place ca soţiile lor să fie vesele, zîmbitoare.

– Pînă acum nu m-a plăcut, spuse Liana. Nu m-a băgat în seamă decît atunci cînd a fost vorba să împiedice anularea căsătoriei, adăugă ea cu amărăciune.

– Asta o să dureze ani de zile. Bărbaţii nu-şi dăruiesc atît de uşor inima, dar dacă perseveraţi, veţi sfîrşi prin a fi iubită.

Asta îşi şi dorea Liana. Voia ca frumosul ei bărbat să o iubească şi să aibă nevoie de ea. Dacă pentru asta trebuia ca acum, la început, să se stăpînească şi să nu-şi dea frîu liber mîniei, atunci aşa va fi.

Cînd fu gata de plecare, coborî să-şi ia rămas-bun de la părinţi, Gilbert, care era beat şi vorbea cu nişte bărbaţi despre şoimi, îi spuse cu greu cîteva cuvinte de rămas-bun unicului său copil; în schimb, Helen o îmbrăţişă strîns şi îi ură tot binele din lume.

Afară, cu cavalerii Peregrine călare, aşteptînd să plece, cu marele şoim alb de pe steag înaintea lor, Liana avu un moment de teamă. Lăsa în urmă ceva ce cunoştea de atîţia ani de zile şi îşi încredinţă soarta unor necunoscuţi. Stătea în picioare, nemişcată şi se uită după soţul ei.

Acesta, călare pe un armăsar dereş, apăru în faţa ei, atît de aproape că ea ridică mîna pentru a-şi feri faţa de pietricelele ridicate de copitele calului.

– Încalecă şi porneşte, femeie, spuse el, după care se îndreptă spre căpetenia oamenilor săi.

Liana strînse pumnii, dar în aşa fel încît să nu se vadă. Înghite-ţi mînia, îşi spuse ea, încercînd să se calmeze, cu toate că grosolănia lui o revolta la culme.

Fratele lui Rogan, Severn, se apropie de ea şi îi zîmbi.

– Pot să vă ajut să încălecaţi, milady? o întrebă el.

Liana se calmă şi îi surîse la rîndul ei. Bărbatul era şi el chipeş şi la fel de prost îmbrăcat cum fusese şi Rogan, iar părul său blond era prea lung şi tocit la vîrfuri, dar, cel puţin el îi zîmbea. Liana îşi puse mîna pe braţul lui întins.

– Aş fi onorată, îi răspunse ea.

Liana tocmai încălecase, cînd Rogan veni spre ei. Pe ea nici nu o băgă în seamă, încruntîndu-se în schimb la Severn.

– Dacă ai terminat să faci pe servitoarea doamnei, vino cu mine, tună Rogan.

– Poate că soţia ta vrea să călărească în faţă, alături de noi, spuse Severn pe deasupra capului Lianei.

– N-am nevoie de nici o femeie, pufni Rogan, fără să se uite la Liana.

– Nu cred că... începu Severn, dar Liana îi făcu semn să tacă.

Ştia că soţului ei nu avea să-i facă nici o plăcere să se certe cu fratele său din cauza ei.

– Mai bine rămîn aici, spuse ea cu voce tare. Mă voi simţi mai în siguranţă înconjurată de bărbaţi, iar... soţul meu are cu siguranţă nevoie de... dumneata, domnule, i se adresă ea lui Severn.

– Cum vrei, spuse acesta şi, cu o plecăciune se îndepărtă de lîngă ea, alăturîndu-se fratelui său, în fruntea alaiului.

– Excelent, milady, spuse Joice, apropiindu-se, călare, de stăpîna ei. I-aţi făcut pe plac, lordului Rogan are să-i placă o soţie ascultătoare.

– Da, am fost o soţie ascultătoare, dar acum trebuie să călăresc în urma a zece bărbaţi călare şi a jumătate de duzină de căruţe, murmură ea.

– Da, dar pînă la urmă o să cîştigaţi, spuse Joice. O să vedeţi. De îndată ce îşi va da seama că sînteţi o soţie supusă şi devotată, o să vă iubească.

Călăriră ore întregi, Liana rămînînd tot acolo, în mijlocul procesiunii, fără ca vreunul dintre oamenii soţului ei să-i adreseze vreun cuvînt. Singura voce pe care o auzea era cea a lui Joice, care îi ţinea o adevărată prelegere despre supunere şi despre îndatoriri. Cînd Severn o întrebă dacă se simte bine, Joice răspunse în locul ei; dacă lordul Rogan dorea ca soţia lui să călărească acolo, atunci bineînţeles că lady Liana se simţea foarte bine acolo unde era.

Liana îi zîmbi lui Severn, după care acesta se pierdu într-un nor de praf.

– Individul ăsta e direct obaznic, spuse Joice după ce Severn se îndepărtă. Ar trebui să-l puneţi imediat la punct.

– E doar amabil şi nimic mai mult, spuse Liana.

– Dacă îi acceptaţi amabilitatea, riscaţi să-i faceţi să se certe. Iar soţul dumneavoastră nu va înţelege asta ca pe o dovadă de devotament din partea soţiei sale.

– Pînă acum nici măcar nu s-a uitat la mine, îşi spuse Liana.

Joice îi zîmbi prin norul de praf care le înconjura. Pe zi ce trecea, se simţea din ce în ce mai puternică. În copilărie, lady Liana nu o ascultase niciodată şi se întîmplase de nenumărate ori ca Joice să fie pedepsită din pricina trăznăilor fetei. Dar iată că există ceva ce ea ştia, iar stăpîna ei nu.

Călăriră fără probleme pînă la lăsarea întunericului; Liana ştia că Joice şi celelalte servitoare erau moarte de oboseală, dar nu îndrăznea să-l roage pe soţul ei să facă un popas. În afară de asta, Liana era prea emoţionată pentru a simţi nevoia să se odihnească. Aceasta era noaptea nunţii ei. Avea să stea tot timpul în braţele soţului ei, care avea să o mîngîie, să-i atingă părul, să o sărute. O zi întreagă petrecută călărind prin praf, merita o astfel de răsplată nocturnă.

Între timp, se opriră pentru a aşeza tabăra, iar simţurile ei anticipau noaptea pe care avea să o petreacă în braţele lui. Unul dintre cavaleri o ajută să descalece, iar Liana îi spuse lui Joice să aibă grijă de celelalte femei. Liana se uită după soţul ei şi îl văzu dispărînd printre copaci. Era conştientă de nemulţumirea femeilor ei, care nu erau obişnuite

să călărească atît de mult, dar nu avea timp de ele. Luîndu-şi seama şi încercînd să se comporte cît mai firesc cu putinţă, îşi urmă soţul în pădure.

Rogan îşi făcu necesităţile, apoi o porni prin întunericul tăcut spre rîu. Cu fiecare pas pe care îl făcea, muşchii i se încordau şi mai mult. Îi luase mult mai mult timp să ajungă aici decît atunci cînd venise fără căruţele încărcate cu de toate, iar acum întunericul era atît de desăvîrşit încît Rogan trebui să-şi caute, orbecăind, drumul pînă la malul rîului.

Mai avea puţin pînă să ajungă la tunelul înalt de aproape doi metri, pe care îl construise pentru a marca locul unde murise fratele său mai mare, Rowland, răpus de un Howard. Rămase o clipă cu ochii la pietrele cenuşii luminate de razele palide ale lunii şi auzi parcă zgomote de luptă. Fraţii Peregrin erau la vînătoare, iar Rowland, simţindu-se în siguranţă din pricină că se aflau la două zile distanţă de pămînturile Howarzilor – de fapt, pămînturile Peregrinilor – se depărtă de oamenii săi şi se aşeză pe malul rîului, să bea un ulcior cu bere.

Rogan ştia de ce fratele său mai mare voise să fie singur şi de ce bea aproape în fiecare seară pînă se ameţea. Îl obseda moartea tatălui său şi a trei dintre fraţii mai mici, ucişi de ticăloşii de Howarzi. Iar băutura îl ajuta să-şi uite durerea.

Rogan îşi văzuse fratele dispărînd în întunericul pădurii şi nu încercase să-l oprească, dar puse un cavaler să-l urmărească şi să aibă grijă de el.

Acum se uita la pietre şi se blestema în gînd, că în noaptea aceea fatală, adormise. Îl trezise un zgomot – sau poate că nu fusese un zgomot, ci o premoniţie. Sărise de pe salteaua de paie, îşi înşfăcase sabia şi o luase la fugă. Dar... prea tîrziu. Rowland zăcea mort pe malul rîului, cu o sabie înfiptă în gît. Cavalerul care îl păzise era şi el mort, cu gîtul tăiat.

Rogan întorsese capul şi scoase un urlet sfîşietor, ca de agonie.

Oamenii lui, printre care şi Severn, fuseseră imediat lîngă el şi începuseră să răscolească pădurea în căutarea atacatorilor. Găsiseră doi bărbaţi, veri de departe cu Oliver Howard, pe care i-au torturat pînă ce şi-au dat sufletul.

Moartea celor doi nu-i adusese fratele înapoi şi nici nu afectase în vreun fel sentimentul responsabilităţii ce-i revenea, acum că era cel mai mare dintre Peregrini şi trebuia să aibă grijă de Severn şi de tînărul Zared. Trebuia să-i întreţină şi, mai mult decît atît, trebuia să redobîndească pămînturile Peregrinilor, pămînturile pe care familia Howard le furase de la bunicul său.

Copleşit de atîtea amintiri dureroase, Rogan tresări la auzul unui zgomot ca de cracă ruptă, se întoarse, scoase sabia şi văzu... o fată. Vreme de o

clipă, nu-şi putu aminti cine era. Ah, da. Era cea cu care se însurase în dimineaţa aceea.

– Ce vrei? pufni el. Voia să fie singur, cu gîndurile lui şi cu amintirile lui.

Liana se uită la sabia îndreptată spre gîtul ei şi înghiţi.

– E... un mormînt? întrebă ea şovăitoare, amintindu-şi tot ce îi spusese Helen legat de violenţa acestor bărbaţi. Acum că pusese mîna pe zestrea ei, putea să o omoare. Şi dacă spunea că o găsise cu alt bărbat, scăpa nepedepsit.

– Nu, răspunse Rogan scurt, neavînd nici cea mai mică intenţie de a-i povesti despre fratele lui sau despre orice altceva de genul ăsta. Întoarce-te în tabără şi stai acolo.

Lianei îi stătea pe limbă să-i spună că se putea duce oriunde voia, dar îşi aminti de ceea ce îi spusese Joice: trebuia să fie supusă.

– Da, bineînţeles că mă întorc, spuse ea sfioasă. Nu vii şi tu cu mine?

Rogan voia să rămînă acolo dar, în acelaşi timp, nu putea nici să o lase să meargă singură prin pădure. Cu toate că nu-şi putea aminti cum o cheamă, ea era acum o Peregrine şi, implicit, o duşmancă a Howarzilor, care mai mult ca sigur că ar fi vrut să ia ostatică încă o femeie Peregrine.

– Bine, spuse el fără nici o tragere de inimă. Vin şi eu cu tine.

Liana se înfioră de plăcere. Joice a avut dreptate, îşi spuse ea. Îşi ascultase soţul, iar acesta o conducea acum înapoi în tabără. Aşteptă ca el să-i ofere braţul, ceea ce însă nu se întîmplă. Dimpotrivă, Rogan îi întoarse spatele şi o porni spre tabără. Liana alergă după el, dar abia făcu cîţiva paşi că rochia i se agăţă de un buştean.

– Stai! strigă ea. Mi s-a agăţat rochia.

Rogan se întoarse şi ca întotdeauna cînd el se afla lîngă ea, inima Lianei începu să bată ceva mai tare.

– Ridică mîinile, spuse el.

Liana se uită în ochii lui, mai strălucitori parcă în lumina lunii şi, dintr-o dată, simţi că nu o mai interesează nimic altceva. Rogan însă îşi scoase sabia şi tăie o bucată destul de mare din rochie. Ea rămase mută, uitînduse la gaura din mătasea brodată care costase cît chiriile trimestriale de la şase ferme.

– Acum, hai, îi porunci el, întorcîndu-i din nou spatele.

Taci şi înghite! îşi spuse ea. Înăbuşe-ţi mînia şi încearcă să zîmbeşti. O femeie este întotdeauna iubitoare şi supusă. O femeie nu vede greşelile soţului. Liana reuşi să-şi înfrîngă mînia şi îşi urmă soţul, întrebîndu-se dacă şi el se gîndea la noaptea nunţii lor, noapte pe care ea una o aştepta cu atîta nerăbdare.

Trecuseră doi ani de la moartea lui Rowland, dar Rogan tot nu putea uita noaptea aceea de coşmar. Aici vorbise cu fratele său despre caii pe care urma să-i cumpere. Aici îşi amintiseră de moartea, cu opt ani în urmă, a lui James şi a lui Basil. Aici se sfătuiseră ce să facă pentru a-l apăra pe Zared. Aici...

– Ai putea să-mi spui cîte ceva despre castelul tău? Ca să ştiu unde să-mi agăţ tapiseriile.

Rogan şi uitase că fata era cu el. William, care fusese cu trei ani mai mare decît el, murise la vîrsta de optsprezece ani. Înainte de a muri, îi îndemnase să nu renunţe la luptă şi să-şi dea şi viaţa, dacă era nevoie, pentru redobîndirea pămînturilor Peregrinilor.

– E mare? întrebă fata.

– Nu, răspunse el sec. E foarte mic. E tot ce ne-au lăsat odraslele căţelei ăleia... Se opri la marginea pădurii, uluit de ceea ce vedea. În faţa lui, pe pămînt, se întindea o mare de saltele. De ce n-au aprins şi torţele şi n-au sunat din trompete, ca să le dea de ştire Howarzilor că se aflau acolo şi că îi aşteptau?

Furios, străbătu tabăra cu paşi mari şi se duse la fratele său care îi făcea ochi dulci uneia dintre slujnicele Lianei. Îl apucă pe Severn de umăr şi îl întoarse cu faţa spre el.

– Poţi să-mi spui şi mie ce tîmpenie mai e şi asta? Ai de gînd să le dai de ştire Howarzilor că sîntem aici?

– Sîntem bine păziţi. Şi în afară de asta, nu sînt decît cîteva saltele... pentru femei.

– Să dispară imediat, tună Rogan. Femeile pot dormi pe pămînt sau se pot întoarce la Neville.

– Unii dintre bărbaţi vor să se culce cu femeile.

– Ar fi bine să nu doarmă prea adînc. Dacă apare vreun Howard, trebuie să fim pregătiţi. Aşa cum nu am fost în noaptea în care a fost măcelărit Rowland.

Severn încuviinţă şi se duse să le spună bărbaţilor să strîngă saltelele.

Liana îi văzu pe Rogan şi pe Severn discutînd aprins şi îşi ţinu respiraţia de teamă ca cearta lor să nu degenereze în vărsare de sînge. Dar se linişti curînd, văzînd că se despart şi că fiecare se îndreaptă în altă direcţie. De altfel, nici unul dintre cavaleri nu păru să dea prea mare atenţie schimbului de cuvinte dintre cei doi.

În clipa aceea, Joice veni în fugă spre ea, cu faţa contorsionată de emoţie.

– Milady, ăştia nu au nici un cort. O să trebuiască să dormim pe pămînt, spuse ea îngrozită.

De obicei, cînd călătoreau, Liana, tatăl ei, Helen şi femeile dormeau peste noapte în corturi. Şi din pricină că îşi mutau mobila dintr-un castel în altul, în corturi aveau paturi şi chiar şi mese.

– Şi n-ai nici mîncare caldă, urmă Joice. Numai friptură rece... şi aia luată de la ospăţ. Două femei plîng în hohote....

– Atunci vor trebui să-şi şteargă lacrimile, i-o tăie Liana. Nu mi-ai spus tu că o soţie bună nu se plînge niciodată? Acelaşi lucru este valabil şi pentru slujnicele ei. Liana era mult prea emoţionată la gîndul că avea să-şi petreacă noaptea împreună cu Rogan, pentru a-şi mai face griji din pricina mîncării sau a corturilor.

Auzind un zgomot în spatele lor, se întoarseră şi îi văzură pe oamenii Peregrinilor ridicînd saltelele de pe jos şi punîndu-le la loc în căruţe.

– Nu, strigă Joice şi se duse la ei.

Ceea ce urmă fu un adevărat haos. Liana trebui să-şi convingă slujnicele să doarmă pe pămînt, sub cerul liber. Luă din căruţe toate blănurile şi le puse pe pămînt, cu pielea în jos, ceea ce o ajută să-şi stăpînească lacrimile. Unii dintre cavaleri încercau să le liniştească pe femeile înspăimîntate.

Liana îşi pusese şi ea cîteva blănuri sub un stejar. Joice o ajută să îşi scoată rochia sfîşiată şi să-şi pună o cămaşă de noapte curată, din pînză. Liana se lungi pe jos şi aşteptă. Şi aşteptă. Dar Rogan nu veni la ea. Liana nu dormise aproape deloc cu o noapte în urmă şi era obosită şi din cauza drumului lung pe care îl făcuse pînă aici. Aşa că, deşi încercase să rămînă trează pentru a-l întîmpina, în cele din urmă adormi. Dar adormi cu un zîmbet pe buze, ştiind că soţul ei avea să o trezească.

Rogan se aşeză lîngă Severn, pe paturile din lînă aspră.

Somnoros, Severn, se întoarse cu faţa spre el.

– Credeam că acum ai o soţie.

– Howarzii ne pot ataca din clipă în clipă şi eu să nu fiu aici din cauza unei femei? spuse Rogan sarcastic.

– E o fată drăguţă.

– Dacă-ţi plac iepurii. Eu cel puţin n-o pot deosebi de un iepure decît după culoarea rochiei. Azi e joi?

– Da, răspunse Severn. Şi o să ajungem acasă sîmbătă seară.

– Ah, da, spuse Rogan încet. Dar sîmbătă seara n-o să am chef să mănînc iepure.

Severn se întoarse cu spatele la el şi se culcă, în timp ce Rogan mai rămase treaz timp de aproape o oră. Se gîndea ce avea să facă cu tot acel aur care acum era al lui. Trebuiau construite maşini de război, tocmiţi şi echipaţi cavaleri şi procurată hrană pentru lungul asediu ce avea să urmeze. Rogan ştia că redobîndirea pămînturilor Peregrinilor nu era posibilă fără un război crîncen şi îndelungat.

Nu o dată se gîndi el la tînăra soţie care îl aştepta în celălalt capăt al taberei.

A doua zi de dimineaţă, starea sufletească a Lianei nu era tocmai grozavă. Joice veni la stăpîna ei cu plîngeri din partea servitoarelor. Iubirea

cavalerilor Peregrine fusese sălbatică şi acum două dintre slujnice erau pline de vînătăi şi le durea tot corpul.

– Mai bine cu vînătăi şi cu dureri decît liniştită ca mine, bombăni Liana. Adu-mi rochia albastră şi pălăria şi spune-le femeilor să înceteze cu văicărelile, că de nu, le dau eu motive să plîngă.

Liana îşi zări soţul printre copaci şi trebui din nou să-şi stăvilească mînia. Aşa erau toate căsniciile? Toate femeile trebuiau să îndure nedreptate după nedreptate, fără să se poată împotrivi? Era aceasta singura cale de a obţine dragostea unui bărbat?

Purta o rochie albastră, din satin şi o curea aurie bătută cu diamante. Poate că azi avea, în sfîrşit să o bage în seamă. Noaptea trecută poate că îi fusese ruşine să se lungească lîngă ea cu atîţia oameni în jurul lor. Da, mai mult ca sigur că asta era.

Rogan nu îi adresă nici un cuvînt. Trecu o dată pe lîngă ea, dar nu îi aruncă nici o privire... nici măcar în treacăt. Ca şi cum n-ar fi recunoscut-o.

Liana încălecă, ajutată de unul din cavaleri, şi călări din nou, ca şi cu o zi în urmă, în mijlocul grupului de bărbaţi, în praf şi în bălegarul cailor.

Spre prînz, deveni din ce în ce mai agitată. Îi vedea pe Severn şi pe Rogan în fruntea convoiului. Îşi dădea seama că discutau foarte aprins şi voia să ştie şi ea ce anume îi preocupa pe cei doi. Dădu să-şi mîne calul într-acolo.

– Milady! strigă Joice. Unde vă duceţi?

– Dacă soţul meu nu vine la mine, atunci am să mă duc eu la el.

– Nu se poate, spuse femeia, cu ochii măriţi de groază. Bărbaţilor nu le place ca femeile să călărească alături de ei. Trebuie să aşteptaţi să vină el la dumneavoastră.

Liana ezită o clipă, apoi se hotărî.

– Să vedem, spuse ea şi îşi mînă calul înainte, pînă cînd ajunse lîngă cumnatul ei. Severn se uită în treacăt la ea, Rogan însă, nu. Dar nici unul dintre ei nu o salută în vreun fel.

– O să avem nevoie de cît mai multe grîne, spunea Rogan. Trebuie să le punem la adăpost şi să ne pregătim.

– Şi cu alea cincizeci de hectare din nord cum rămîne? Ţăranii spun că pămîntul este neroditor şi că oile mor pe capete.

– Mor, ai? rîse Rogan. Mai mult ca sigur că ticăloşii ăştia le vînd negustorilor ambulanţi şi păstrează banii. Trimite cîţiva oameni să dea foc la cîteva case şi să biciuiască cîţiva ţărani şi ai să vezi că n-or să le mai moară oile.

Liana era, în sfîrşit, în elementul ei. Oi, ţărani, pămînturi... nu de asta se ocupa ea de cîţiva ani încoace? Nu se mai gîndi să fie supusă şi să-şi păstreze părerile pentru ea.

– Nu veţi obţine nimic terorizîndu-i pe ţărani, spuse ea cu glas tare, fără să se uite la vreunul din

ei. Mai întîi, trebuie să aflăm dacă spun adevărul sau nu. Se pot întîmpla multe: pămîntul poate fi neroditor, apa proastă sau oile blestemate de nu se ştie cine. Dacă nu este nimic din toate astea, atunci înseamnă că ţăranii ne înşeală şi că va trebui să-i alungăm. Nu este nevoie să-i torturăm. Alungîndu-i ajungem tot acolo şi, în plus, nici nu-i chinuim. De îndată ce ajungem acolo, o să mă ocup de asta. Se întoarse zîmbitoare spre cei doi bărbaţi, care se holbau la ea cu gura căscată. Liana însă nu înţelegea de ce erau atît de miraţi. Ar putea fi şi seminţele, urmă ea. Într-un an, ne-au mucegăit toate seminţele şi...

– Înapoi! spuse Rogan cu vocea scăzută. Întoarce-te în spate. Dacă vreodată o să vreau părerea unei femei, am să i-o cer, continuă el pe un ton ce voia să spună că mai curînd îşi întreba calul ce părere are despre producţia de cereale decît o femeie, fie ea şi soţia lui.

– Eu voiam doar să... începu Liana.

– Dacă mai deschizi gura, să ştii că te leg într-o căruţă, spuse Rogan furios la culme.

Liana făcu eforturi să se stăpînească şi se întoarse printre femei.

Severn fu cel care vorbi primul, după ce rămaseră din nou singuri.

– Apă? Ce poate să aibă apa? Sau un blestem? Crezi că Howarzii ne-au blestemat oile? Şi dacă da, cum putem scăpa de el?

Rogan privea drept înainte. A dracului femeie, îşi spunea el. Ce încerca să facă? Să se amestece în treburile bărbaţilor? O singură dată îi permisese unei femei să se amestece. O singură dată ascultase de o femeie şi, drept răsplată, aceasta îl trădase.

– Nu e nici un blestem. Doar ţăranii ăia hoţi şi lacomi, spuse Rogan cu hotărîre. Am să le arăt eu al cui este pămîntul pe care îl lucrează.

Severn rămase o clipă pe gînduri. Spre deosebire de fratele său, el nu ura femeile. Discuta o mulţime de lucruri cu Iolanthe şi îi aprecia răspunsurile înţelepte şi folositoare. Poate că moştenitoarea Neville era mai mult decît crezuse el cînd o văzuse pentru prima oară.

Se întoarse în şa şi se uită la ea. Liana stătea dreaptă pe cal, din ochi ţîşnindu-i fulgere de mînie.

– Ai jignit-o, îi spuse el lui Rogan. Aşa că nu ştiu cît de drăgăstoasă o să fie diseară. Poate doar să-i oferi un cadou, ca s-o mai îmbunezi. Sau să-i faci un compliment. Spune-i de pildă că are un păr ca de aur, că frumuseţea ei te ispiteşte...

– Singurul lucru care mă ispiteşte este aurul din căruţe, nu din părul ei. Şi cred că diseară ai face mai bine să o iei cu tine pe una dintre servitoare, ca să nu te mai gîndeşti atîta la femei.

Severn continuă să zîmbească.

– În timp ce tu ai să te culci cu nevestica ta şi ai să-i faci o droaie de băieţi.

– Băieţi, îşi spuse Rogan. Băieţi care să-l ajute să-i biruie pe Howarzi. Băieţi care să trăiască pe pămînturile Peregrine, pe care el, Rogan Peregrine, avea să le redobîndească pentru ei şi pentru urmaşii lor. Băieţi care să călărească împreună cu el, băieţi pe care să-i înveţe să lupte, să călărească şi să vîneze.

– Da, am să-i fac o droaie de băieţi, spuse el într-un tîrziu.

După confruntarea ei cu Rogan, Liana era convinsă că Joice avusese dreptate. Trebuia să înveţe să fie supusă şi să îşi păstreze ideile numai pentru ea.

În noaptea aceea, după ce îşi aşezară tabăra, Liana îşi întinse blănurile sub un copac înalt. Dar nici de data aceasta Rogan nu veni la ea. Ba mai mult decît atît, nici nu se uită la ea.

Liana încercă să-şi stăpînească lacrimile. Refuză să-şi amintească avertismentele lui Helen. În schimb, îşi aminti de clipele petrecute pe malul lacului, cînd o sărutase. Atunci o găsise poate, ispititoare, acum însă nu. Liana avu un somn agitat şi se trezi înainte de a se crăpa de ziuă, cînd toţi ceilalţi încă mai dormeau. Se ridică şi se afundă în pădure.

Zărind un izvor, se aplecă să bea apă. În clipa următoare, îşi dădu seama că era privită. Se întoarse şi îl văzu. Stătea în picioare şi se uita la ea.

– Nu pleca din tabără fără să fii însoţită, spuse Rogan cu glas scăzut.

Liana nu avea pe ea decît o cămaşă subţire din mătase, care îi acoperea goliciunea, iar el era îmbrăcat doar cu pantalonii colanţi, care îl acopereau din talie pînă în glezne. Liana făcu un pas spre el.

– N-am putut să dorm, spuse ea încet. Ce n-ar fi dat ca el să vină la ea şi să o îmbrăţişeze. Tu... ai dormit bine?

Rogan se uită la ea. Era destul de ispititoare în lumina răsăritului de soare, numai că pe el nu asta îl interesa acum.

– Întoarce-te în tabără, îi spuse el, întorcîndu-i spatele.

– Dintre toate... începu ea, dar se opri. Oare de ce nu-i dădea nici o atenţie? Avea vreun motiv anume sau... Joice îi spusese că odată intrată în casa lui, trebuia să facă tot posibilul pentru a-i deveni indispensabilă. Acolo, îl va putea face să se simtă bine şi se va ocupa de treburile gospodăreşti.

Şi tot acolo avea să împartă cu el şi patul, îşi spuse ea cu plăcere.

Se grăbi să-l ajungă din urmă.

– Cînd ajungem la castelul Peregrine, astăzi?

– E castelul Moray, răspunse el, întunecîndu-se la faţă. Pămînturile Peregrinilor le-a ocupat familia Howard.

Trebuia să se grăbească pentru a putea ţine pasul cu el, ferindu-se în acelaşi timp să calce pe pietre şi pe crengi uscate.

– Am auzit de ei. V-au furat pămînturile şi titlurile, nu-i aşa? Dacă n-ar fi ei, ai fi duce acum.

Rogan se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

– Asta speri tu, fată? Că te-ai măritat cu un duce? De-asta te-ai măritat cu mine şi i-ai refuzat pe ceilalţi?

– Oh, nu, nici vorbă, spuse ea mirată. M-am măritat cu tine pentru că...

– Da?

Liana nu-i putea spune că îl dorea, că inima îi bătea nebuneşte chiar acum cînd era atît de aproape de el şi că ar fi vrut tare mult să-i mîngîie pieptul gol.

– Iată-vă, spuse Severn din spatele lor, scutindo astfel pe Liana de a mai da vreun răspuns. Oamenii sînt gata de plecare. Milady, spuse el, făcînd o plecăciune în faţa Lianei.

O privi cu atîta insistenţă, încît fata roşi, apoi se uită la fratele său, să vadă dacă observase ceva. Nu, nu observase nimic. Plecase, lăsînd-o pe Liana acolo unde era. În cele din urmă, o porni şi ea spre tabără, în urma celor doi.

– E mai drăguţă decît mi s-a părut prima oară, îi spuse Severn fratelui său, în timp ce călăreau unul lîngă celălalt.

– Nu mă interesează deloc, spuse Rogan. După cum nu mă interesează nici una dintre femeile pe care scrie soţie.

– Îmi închipui că te-ai bate cu oricine ar încerca să ţi-o ia. Severn glumise, dar în clipa următoare regretă ceea ce spusese. Cu zece ani în urmă, cineva chiar voise să-i ia lui Rogan soţia, iar lupta fusese atît de crîncenă, încît doi dintre fraţii Peregrine muriseră.

– Nu, nu m-aş bate pentru ea, spuse Rogan încet. Dacă o vrei tu, ia-o. Pentru mine, femeia asta înseamnă ceva mai puţin decît nimic. Aurul pe care mi l-a adus este tot ce vreau de la ea.

La auzul acestor cuvinte, Severn se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

Capitolul 6

Sîmbătă la prînz, zăriră în sfîrşit castelul Moray, cea mai deprimantă privelişte pe care Liana o văzuse vreodată pînă atunci. Era un castel vechi, de apărare, lăsat neschimbat vreme de peste o sută cincizeci de ani. Ferestrele nu erau decît nişte fante în formă de săgeată, turnul era gros, semănînd, văzut din afară, cu o fortăreaţă de nepătruns. Bărbaţii aliniară parapeţii, care erau găuriţi, arătînd ca şi cum castelul ar fi fost atacat în nenumărate rînduri şi niciodată reparat.

Cît despre mirosuri, acestea erau care mai de care mai respingătoare. La mirosul de cai şi de trupuri nespălate, se adăuga acum şi mirosul greu al castelului.

– Milady, şopti Joice.

Liana nu se uită la ea, privind drept înainte, cu ochii măriţi de groază. Helen o prevenise în legătură cu mizeria pe care avea să o găsească la castel, dar Liana nu era pregătită să dea cu ochii de aşa ceva.

Ajunseră mai întîi la şanţul cu apă. Toate latrinele din castel erau vărsate în acest şanţ de apărare, acum plin cu excremente, cu lături de la bucătărie şi cu hoituri de animale. Liana mergea cu capul sus şi cu privirile înainte, în timp ce în jurul ei, servitoarele tuşeau şi se înecau din cauza mirosului.

Trecură călare, în şir indian, printr-un tunel lung şi jos, la capătul căruia se afla o singură curte, în care, deşi de două ori mai mică decît curtea exterioară a castelului Neville, se aflau de trei ori mai mulţi oameni. După nas, fu rîndul urechilor să fie torturate; o mulţime de bărbaţi loveau cu ciocanele fierul înroşit, aşezat pe nicovale, cîţiva cîini lătrau, nişte dulgheri băteau şi ei cu ciocanele, şi toţi vorbeau între ei urlînd unul la altul.

Lianei nu-i venea să creadă nimic din ceea ce simţea sau vedea: zgomotele infernale, mirosul greu de grajduri şi cocine, care, pentru ca tabloul să fie complet, arătau de parcă n-ar fi fost curăţate de ani de zile.

În dreapta ei, o slujnică ţipă, iar calul ei, speriat, se dădu într-o parte şi intră în cel al Lianei. Aceasta privi în sus, pentru a vedea ce anume o îngrozise într-atît pe fată. O vespasiană de la nivelul al treilea al castelului deversa în curte şi un şuvoi de urină se revărsa de sus, împroşcînd zidul, la ale cărui poale se formase o băltoacă adîncă de murdărie.

După ţipătul acela, nici Liana, nici servitoarele nu mai scoaseră nici un cuvînt. Erau mult prea îngrozite pentru a putea vorbi.

În dreapta Lianei, se aflau două scări de piatră; una ducea în singurul turn al castelului, cealaltă, la clădirea mai joasă, cu acoperiş din ardezie şi cu două nivele. Acest castel mic nu avea şi o curte interioară şi una exterioară; aici nu se făcea nici o deosebire între lord şi servitor şi toţi trăiau laolaltă în acest spaţiu restrîns.

În capul scărilor, Liana văzu două femei. Se uitară o vreme la noii-veniţi, apoi, dînd cu ochii de Liana, începură să rîdă. Liana îşi dădu seama că erau servitoare, dar mizeria din jur nu arăta că femeile s-ar fi spetit muncind. Avea să le pună la punct cît de curînd şi să le înveţe să nu mai rîdă de stăpînii lor.

Fetele coborîră în grabă scările şi Liana le putu vedea mai bine. Amîndouă erau scunde, durdulii, subţiri în talie şi late în şolduri. Părul aspru, castaniu şi foarte murdar le atîrna în codiţe pe spate. Purtau rochii foarte strîmte, menite să le scoată în evidenţă rotunjimile ispititoare – pe care şi le legănau în mers într-un mod care Lianei i se păru mult prea provocator. Străbătură ţanţoşe curtea şi bărbaţii întoarseră aproape toţi capul să se uite după ele.

În timp ce un cavaler o ajuta pe Liana să descalece, aceasta le văzu pe cele două fetişcane

îndreptîndu-se spre Rogan. Acesta ţipa la nişte bărbaţi – ceva în legătură cu căruţele – dar Liana îl văzu uitîndu-se în treacăt la ele. Una dintre ele se întoarse şi se uită atît de triumfătoare la Liana, încît aceasta tare ar fi avut chef să-i tragă o palmă.

– Nu intrăm, milady? întrebă Joice cu sfială. Poate că înăuntru este... urmă ea şi vocea i se pierdu.

Era evident că Rogan nu avea de gînd să-i arate Lianei noul ei cămin, iar aceasta, la rîndu-i nici nu se aştepta din partea lui la un asemenea gest. Presupunînd că scările pe care coborîseră cele două fetişcane obraznice duceau spre camerele stăpînului castelului, Liana îşi ridică poalele fustei şi începu să urce, dînd la o parte, cu piciorul, tot felul de oase şi ceva ce părea să fie o pasăre moartă.

În capul scărilor, se afla o încăpere foarte mare, care avea în loc de uşă ceva ce părea să fi fost cîndva un frumos paravan din lemn sculptat. Acum însă, lemnul purta numeroase urme de lovituri de topor, în el fiind bătute cîteva cuie, de care stăteau atîrnate buzdugane şi lănci. Dincolo de paravan, se afla o cameră înaltă, lungă de aproape paisprezece metri şi lată de vreo opt.

Liana şi servitoarele ei intrară în cameră fără să scoată o vorbă, pentru că ceea ce le era dat să vadă nu putea fi exprimat prin cuvinte. Camera era puţin spus murdară. Podeaua arăta de parcă se

adunaseră pe ea toate oasele rămase de la mesele servite acolo în ultimii o sută de ani. Roiuri de muşte bîzîiau în jurul oaselor mucegăite, în vreme ce pe sub stratul gros de murdărie se tîrau... Liana nici nu voia să-şi închipuie ce anume.

Pînze dese de păianjen atîrnau din tavan pînă aproape de podea. Căminul dublu, situat în celălalt capăt al camerei, avea înăuntru un strat de cenuşă înalt de aproape un metru. Singura mobilă din cameră era o masă mare şi grea, din lemn de stejar, înconjurată de opt scaune rupte şi cu lemnul zgîriat, toate acoperite cu un strat de grăsime neştearsă de ani de zile.

Camera avea cîteva ferestre, dintre care unele foarte înalte, dar nici una nu mai avea nici geamuri, nici obloane, astfel că mirosurile pestilenţiale de afară pătrundeau nestingherite înăuntru.

Liana nu fu deloc surprinsă cînd una dintre servitoarele din spatele ei leşină şi căzu în nesimţire.

– Ridică-te! îi porunci ea, sau vrei să te întindem pe podea. În clipa următoare, fata fu în picioare.

Luîndu-şi inima în dinţi şi poalele fustei în mîini, Liana străbătu toată camera pînă la scările din colţul dinspre nord-vest. Acestea erau şi ele acoperite cu oase strivite sau chiar făcute praf. Mai văzu şi ceva ce părea să fie un şobolan mort.

– Joice, vino cu mine, spuse ea peste umăr. Voi celelalte rămîneţi aici.

Urcară opt trepte şi dădură, în partea stîngă, de o cameră şi în dreapta, de o toaletă. Liana rămase în uşă, neîndrăznind să intre în cameră. Văzu o măsuţă rotundă, două scaune şi sute de arme.

Liana continuă să urce scările în spirală, urmată de Joice. Ajunse la etajul al doilea al turnului. În faţa ei, se afla un coridor scurt, jos şi cu tavanul boltit, iar la cîţiva metri mai încolo, în dreapta, o uşă. Liana o deschise şi intră într-un dormitor în care nu se afla decît o saltea de paie, murdară, pusă direct pe podea. Paiele erau atît de vechi, încît din saltea nu rămăseseră, practic, decît două bucăţi de lînă aspră. În fundul camerei, se afla o latrină.

Joice se aplecă şi vru să pună mîna pe una din cele două pături îngrămădite la picioarele saltelei.

– Păduchi, spuse Liana şi o luă înainte, în josul coridorului.

Intră în solarium, o încăpere mare, cu multe ferestre şi tocmai de aceea foarte luminoasă. Văzură apoi o scară de lemn, care ducea la etajul al treilea. Un foşnet deasupra capului o făcu pe Liana să privească în sus. Văzu, atîrnate de grinzile tavanului, o mulţime de stinghii de lemn, pe care stăteau şoimi cu capetele acoperite cu glugi. Erau şoimi călători, vînturei, mierle, ulii porumbari şi păsări. Pe pereţi şi pe jos erau numai mormane de excremente de păsări.

Liana îşi ridică şi mai mult poalele fustei şi se îndreptă spre celălalt capăt al camerei. Aici se aflau trei bolţi, cea din mijloc formînd o cameră mică, cu două uşi din lemn, dintre care una de-abia se mai ţinea, iar cealaltă lipsea cu desăvîrşire.

– Ah, dar de-aici se vede foarte bine şanţul cu apă, spuse Liana, privind pe fereastră şi încercînd să aducă o notă de umor în acest loc dezgustător. Dar Joice nu rîse şi nici măcar nu zîmbi.

– Milady, ce ne facem?

– Cum ce ne facem? O să avem grijă ca soţul şi stăpînul nostru să se simtă cît mai bine. Întîi şi întîi vom pregăti două dormitoare pentru la noapte. Unul pentru mine şi soţul meu – şi îşi simţi sîngele năvălindu-i în obraji – şi unul pentru tine şi servitoare. Mîine vom începe să ne ocupăm şi de restul camerelor. Acum nu mai sta şi te holba la mine. Du-te şi adu-le pe cele două fete pe care le-am văzut mai înainte. Am eu leac pentru obrăznicia lor.

Joice se temea să meargă de una singură prin castel, dar atitudinea stăpînei ei îi dădu curaj. Îi era frică de ce se putea ascunde în umbrele şi ungherele întunecate. Dacă ar ataca-o ceva, cît timp ar dura pînă să-i găsească oasele, împrăştiate pretutindeni în castelul ăsta blestemat?

Din solarium, Liana intră în altă cameră, pe ai cărei pereţi se vedea – în ciuda stratului de murdărie – că fuseseră pictate diverse scene.

Odată curăţaţi, ar fi pus să fie pictaţi din nou, iar pe peretele acela înalt dinspre vest ar fi agăţat o tapiserie. Pentru o clipă, păru să nu mai simtă mirosurile din cameră şi să nu mai audă nici foşnetul ameninţător al aripilor păsărilor şi nici zgomotul făcut de ceva ce se mişca pe sub stratul de murdărie de pe podea.

– Nu vor să vină, milady, spuse Joice de-abia trăgîndu-şi sufletul.

Liana se trezi la realitate.

– Cine nu vrea să vină? Soţul meu?

– Nu, răspunse Joice, indignată la culme. Servitoarele! Servitoarele lordului Rogan. Nu vor să vină. Cînd le-am spus că trebuie să vină să facă curat, mi-au rîs în faţă.

– Aşa? Ei bine, să vedem ce-or să-mi spună mie. Era pornită să le tragă o săpuneală zdravănă. Fusese prea supusă şi înghiţise prea multe umilinţe pentru a nu-şi dori să răbufnească; iar servitoarele astea obraznice, care o arătaseră cu degetul şi rîseseră de ea, aveau să fie o ţintă cît se poate de potrivită.

Liana coborî furioasă scările abrupte, străbătu camera lordului şi nu se opri decît în curtea murdară. Le zări pe cele două fetişcane stînd sprijinite de fîntînă, în timp ce trei cavaleri tineri scoteau găleţi de apă, în loc ca ele să fi făcut acest lucru; în schimb, îşi frecau sînii mari de braţele bărbaţilor.

– Hei, tu! se adresă Liana uneia dintre ele. Vino cu mine!

Apoi se întoarse pe călcîie şi o porni spre castel... dar constată, surprinsă, că nici una dintre fete nu binevoise să o urmeze. Se uită la ele şi le văzu rîzînd, de parcă ar fi ştiut ceva ce ea, Liana, nu ştia. Nu i se întîmplase niciodată ca o servitoare să nu o asculte. Pînă atunci se bizuise pe autoritatea tatălui ei.

Vreme de cîteva clipe, rămase acolo, neştiind ce să facă. Simţea privirile celorlalţi oameni din curte aţintite asupra ei şi ştia că era momentul să-şi impună autoritatea, ca stăpînă a castelului. Dar nu o putea face fără sprijinul moral al soţului ei.

Rogan supraveghea descărcarea unei căruţe, în care se aflau cîteva armuri. Liana se duse furioasă la el, păşind cu grijă peste un morman de mărunţaie de oaie putrezite.

Ştia ce voia să-i spună, întrebările pe care avea să i le pună, dar cînd Rogan se întoarse cu faţa spre ea, vădit deranjat de faptul că fusese întrerupt, încrederea ei păli. Îşi dorea atît de mult să-l mulţumească şi să-l facă să o privească cu alţi ochi... Dar el se uita la ea, încercînd parcă să-şi amintească cine era femeia din faţa lui.

– Servitoarele nu vor să mă asculte, spuse ea calmă.

El o privi mirat, de parcă problema ei nu avea nici o legătură cu el.

– Vreau ca servitoarele să înceapă să facă curăţenie... numai că ele nu vor să mă asculte, explică ea.

Rogan se întoarse iar la căruţa lui.

– Ele curăţă numai ce e nevoie. Credeam că ţi-ai adus şi servitoarele cu tine.

Liana se postă între el şi căruţă.

– Trei dintre servitoarele mele sînt doamne, iar celelalte...

– Dacă rupi armura aia, să ştii că-ţi tai capul, strigă Rogan la unul dintre oamenii ce descărcau căruţa. Apoi se uită în jos, la Liana.

– N-am timp de servitoare. Şi de altfel locul e destul de curat. Şi acum pleacă şi lasă-mă să descarc căruţele astea.

O alungă ca şi cum nici n-ar fi existat, iar Liana rămase acolo, sub privirile celor din curte şi mai ales ale celor două fetişcane. Deci Helen avusese dreptate. Aşa se întîmpla în orice căsnicie. Un bărbat îţi făcea curte pînă te obţinea, după care nu mai însemnai pentru el nici cît o... bucată de oţel. Ca să nu mai vorbim de faptul că ei Rogan nici măcar nu-i făcuse curte.

Acum ştia că trebuia să-şi păstreze demnitatea cu orice preţ. Fără să se uite nici în stînga nici în dreapta, porni spre scările de piatră şi intră în castel. În spatele ei auzi din nou gălăgie şi, ceea ce o durea şi mai tare, chicotelile celor două servitoare.

Inima îi bătea cu putere din cauza umilinţei la care fusese supusă. Îşi închipuise cu totul altfel viaţa de femeie măritată, iar sentimentul neputinţei şi chiar al inexistenţei era ceva cu totul nou pentru ea.

Aşa trebuie să se fi simţit Helen cînd servitorii o ascultau pe Liana şi nu pe ea.

– A simţit acest lucru şi totuşi a fost bună cu mine, şopti Liana.

– Milady, spuse Joice cu jumătate de gură.

Liana se uită la ea şi, văzînd-o înspăimîntată, nu se mai simţi la fel de stăpînă pe sine ca înainte de căsătorie. Acum însă era prea obosită pentru a se mai gîndi la ce avea să facă în viitor. Pentru moment, ceea ce conta era să găsească ceva de mîncare şi un loc unde să doarmă.

– Trimite-o pe Bess să caute bucătăriile şi adu-mi cina sus. În seara asta am să mănînc singură. Apoi trimite-mi şi ceva aşternuturi sus, în solarium. Joice vru să spună ceva, dar Liana o opri. Nu ştiu ce să fac. Se pare că n-am nici o autoritate în casa soţului meu. Încerca să pară indiferentă, dar nu reuşea. Şi adu şi două lopeţi. Diseară va trebui să curăţăm două camere... în fine... atît cît să putem dormi. Şi mîine... Se opri pentru că nu-i făcea nici o plăcere să se gîndească la ziua ce avea să vină. Dacă nu avea nici un pic de autoritate nici măcar faţă de servitori, însemna că nu era decît o prizonieră... prizonieră în casa soţului ei.

– Şi află tot ce poţi despre locul ăsta, spuse ea într-un tîrziu. Unde este lordul Severn? Poate că el ne-ar putea... ajuta, adăugă ea nu foarte convinsă de ceea ce spunea.

– Am înţeles, milady, spuse Joice încet şi ieşi din cameră.

Liana coborî scările în serpentină şi ajunse în solarium. Auzind-o, şoimii se mişcară pe stinghiile lor, apoi se potoliră. Dacă acest castel n-ar păstra în el atîtea urme ale prezenţei oamenilor, s-ar putea crede că era vorba de un loc părăsit. Era atît de deosebit de cel al tatălui ei, cu oameni intrînd şi ieşind din camere, rîzînd şi glumind. Aici nu erau decît bărbaţi şi chipuri înspăimîntătoare, bărbaţi cu cicatrici pe trup şi cu arme în mîini. Aici nu erau nici copii, nici femei – cu excepţia celor două căţele care rîseseră de ea şi refuzaseră să-i dea ascultare.

Privi în jos, la şanţul cu apă şi la mizeria din el. Aici avea ea să nască şi să-şi crească copiii. Şi singura dragoste avea să-i vină din partea unui soţ care nu era în stare să o recunoască de la o oră la alta.

Avea ea oare să-l facă să o iubească? Poate că dacă servitoarele ei făceau curat, transformînd castelul într-un loc în care să se poată locui omeneşte, poate că Rogan avea să se bucure că s-a însurat cu ea. Şi poate că avea să sfîrşească prin a

o considera ceva mai mult decît persoana care a venit împreună cu o zestre fabuloasă.

Şi mîncarea, îşi spuse ea. Poate dacă angaja nişte bucătari buni şi îi punea la masă numai mîncăruri din cele mai gustoase... Mai mult ca sigur că bărbatul care mînca bine, dormea în aşternuturi curate şi purta haine curate şi îngrijite, nu putea fi decît mulţumit de femeia care avusese grijă de toate acestea.

Şi-apoi, patul. Liana îşi auzise servitoarele spunînd că o femeie care şi-a satisfăcut bărbatul în pat, o putea face şi în afara lui. Trebuia să aibă grijă ca pînă seara să se facă curat într-unul din dormitoare, iar Rogan avea să vină la ea, mulţumit la gîndul că în sfîrşit urmau să se bucure de intimitate. Liana zîmbi pentru prima oară de cînd dăduse cu ochii de castelul Moray. Nu trebuia decît să aibă răbdare şi dorinţele aveau să i se îndeplinească una cîte una.

Puţin mai tîrziu, cele şapte servitoare ale ei intrară în solarium, aducînd cu ele mîncare, perne şi paturi şi vorbind toate deodată. Liana de-abia reuşi să înţeleagă ce spuneau. Lordul Severn era cu cineva căreia i se spunea Doamna şi nimeni nu avea să-l mai vadă vreme de trei sau patru zile. În afară de Doamna şi de servitoarele ei, nu erau decît opt femei în tot castelul.

– Dar nu muncesc... şi nimeni nu a vrut să-mi spună ce fac, zise Bess.

– Şi poartă numele zilelor săptămînii: Luni, Marţi, Miercuri şi aşa mai departe, cu excepţia uneia pe care o cheamă Aşteptarea. Se pare că alte nume nu au, spuse Alice.

– Iar mîncarea e oribilă. Făina e plină de gărgăriţe şi de nisip. Brutarul tocmai face pîine din ea.

– Pînă acum, cumpărau pîine de la un brutar din oraş. Dar omul i-a dat în judecată pentru că n-au vrut să-i mai plătească pîinea şi...

– Şi ce? întrebă Liana, încercînd să mănînce o bucată de carne, avînd senzaţia că muşca dintr-o şa.

-Peregrinii au spart uşa casei brutarului şi... şi au folosit lăzile cu făină drept... toalete.

Liana puse carnea necomestibilă jos. Femeile curăţaseră o bancă de lîngă fereastră şi acum stăteau toate acolo. De jos se auzea zăngănit de săbii, bărbaţi urlînd şi zgomot de plescăituri de la masă. Se părea că soţul ei şi oamenii lui mîncau în camera de jos, dar nici unul dintre ei nu se gîndise să o invite şi pe soţia stăpînului să li se alăture.

– Aţi auzit cumva unde este dormitorul lordului Rogan? întrebă ea, încercînd să-şi păstreze demnitatea.

Femeile se uitară una la alta.

– Nu, murmură Joice, parcă cu milă. Dar mai mult ca sigur că este acela mare de acolo.

Liana dădu din cap. Nu se simţea în stare să urce scările de lemn şi să vadă ce camere erau

sus. Sau mai bine zis ce fel de mizerie era acolo. Dacă în solarium ţineau păsări, atunci în dormitoare ce ţineau, porci?

Le trebuiră două ore servitoarelor să cureţe două dormitoare. Liana vru să le ajute, dar Joice nu o lăsă, iar ea înţelese. În momentul acela, servitoarele erau aproape egalele ei, pentru că se simţeau toate la fel de pierdute şi de singure în acest loc ciudat şi urît mirositor, dar Joice nu voia ca stăpîna ei să-şi piardă autoritatea în faţa acestor femei. Aşa că Liana se aşeză pe banca de lîngă fereastră, ţinînd la nas o portocală, ca să nu mai simtă duhoarea ce venea dinspre şanţul cu apă.

Cînd, în sfîrşit, camera ei fu gata – nu curată, dar cel puţin putea merge prin ea fără să se mai împiedice de oase – o servitoare reuşi să convingă un potcovar să aducă sus două saltele, după care Liana, ajutată de Joice, se dezbrăcă şi se culcă. Stătu trează o vreme, aşteptîndu-şi soţul, dar acest nu veni.

A doua zi de dimineaţă, fu deşteptată de gălăgia din curte şi de mirosurile din jur. Ceea ce credea că fusese un coşmar era de fapt, o realitate.

În dimineaţa aceea, Rogan intră în camera lordului şi îl văzu pe Severn stînd la masă, cu capul sprijinit într-o mînă şi mîncînd pîine cu brînză.

– Nu mă aşteptam să te văd atît de curînd. Vrei să vii cu mine la vînătoare?

– Da, răspunse Severn, trebuie să mă odihnesc după noaptea asta petrecută cu Io. Tu pari odihnit. Soţia ta te-a lăsat în pace azi-noapte.

– Azi-noapte a fost sîmbătă, răspunse Rogan.

– Şi nu ţi-ai petrecut noaptea cu soţia ta?

– Nu sîmbăta.

– Şi cum vrei tu să ai copii dacă...

– Eşti gata de plecare sau nu? îl întrerupse Rogan. O să mă duc la ea. Poate... nu ştiu cînd. Nu e genul de femeie care să-ţi aţîţe poftele.

– Acum unde e?

Rogan ridică din umeri.

– Sus... poate. Cine ştie?

Severn dădu peste cap o cană cu vin. La urma urmelor, nu era treaba lui ce făcea fratele său.

Liana şi servitoarele ei muncirăă trei zile să cureţe solariumul. Şi vreme de trei zile, Liana se temu să coboare în curte şi să apară în faţa oamenilor sau, şi mai rău, a celor două fetişcane obraznice. Ştiau cu toţii că soţul ei o respinsese, că refuzase să doarmă cu ea şi că îi interzisese să le poruncească servitorilor lui.

Aşa că Liana stătea singură, fără să-şi vadă soţul sau pe vreunul dintre oamenii de la castel. Pînă acum, îşi spuse ea, nu numai că nu cîştigase dragostea lui Rogan prin blîndeţe, dar acesta nici măcar nu o băga în seamă, blîndă sau nu.

De-abia în după-amiaza celei de-a patra zile îndrăzni Liana să coboare scările de lemn. Camerele de jos erau la fel de murdare cum fusese şi solariumul, cu excepţia faptului că, după toate probabilităţile, nimeni nu locuise acolo de ani de zile. Se întreba unde dormeau oamenii de la castel, apoi şi-i imagină aşezaţi grămadă unul peste altul.

Mergea de-a lungul coridorului şi se uita la dormitoarele goale, la şobolanii care mişunau prin unghere şi la stratul gros de praf. La un moment dat, i se păru că aude o roată de tors. Ridicîndu-şi poalele fustei, alergă spre dormitorul din capătul coridorului şi deschise uşa.

Văzu o femeie foarte drăguţă, ceva mai în vîrstă decît ea, cu părul şi sprîncenele negre. Camera era curată, cu mobilă tapiţată şi cu ferestre cu geamuri. Aceasta trebuia să fie Doamna pe care o vizitase lordul Severn. Poate că era o mătuşă sau vreo altă rudă.

– Intră, draga mea, şi închide uşa pînă nu ne sufocăm amîndouă din cauza prafului.

Liana făcu ceea ce i se spusese şi zîmbi.

– N-am ştiut că e cineva aici. În halul în care arată totul... Se simţea foarte bine în compania acestei femei drăguţe şi se aşează bucuroasă pe scaunul din faţa ei, cînd aceasta îi făcu semn să ia loc.

– E îngrozitor, nu-i aşa? spuse doamna. Rogan n-ar observa stratul de murdărie nici dacă ar fi atît de gros încît să fie nevoit să înoate prin el.

Liana încetă să mai zîmbească.

– Iar dacă m-aş îneca eu în el, nici n-ar observa, spuse ea mai mult pentru sine.

Femeia însă o auzi.

– Bineînţeles că n-ar observa. Bărbaţii nu le văd niciodată pe femeile care au grijă ca hainele lor să fie curate, mîncarea bine gătită şi copiii sănătoşi.

Liana ridică încet capul.

– Dar pe care le văd?

– Femei ca Iolanthe, îi zîmbi ea Lianei. N-ai văzut-o încă. Este amanta lui Severn şi soţia unui bărbat foarte bogat, foarte bătrîn şi foarte prost. Io îi cheltuieşte banii şi trăieşte aici, cu Severn, care nu este nici bătrîn, nici bogat şi... nici prost.

– Trăieşte aici? În acest... acest...

– Are apartamentele ei deasupra bucătăriei. Cele mai bune din tot castelul. Io cere întotdeauna ce este mai bun.

– Eu am cerut ajutorul servitorilor, spuse Liana cu amărăciune, dar fără nici un rezultat.

– Sînt cereri şi cereri, spuse doamna. Îl iubeşti mult pe Rogan?

Liana îşi feri privirea. Dar ciudat, întrebările femeii nu o deranjau deloc.

– Cred că l-aş fi putut iubi cîndva. Am acceptat să mă mărit cu el pentru că dintre toţi bărbaţii care

mi-au cerut mîna, a fost singurul sincer. Nu mi-a lăudat frumuseţea cu ochii la aurul tatălui meu.

– Rogan este întotdeauna sincer. Nu se pretinde niciodată a fi ceea ce nu este sau că-i pasă de ceva ce nu-l interesează.

– Aşa este... de mine nu-i pasă deloc, spuse Liana, dintr-o dată, foarte tristă.

– Dacă spui asta, înseamnă că nu eşti tu. Liana care se ascunde de rîsetele prosteşti ale servitoarelor nu este aceeaşi cu Liana care administra, pînă nu demult, moşiile tatălui ei sau care a înfruntat, odată, o gloată de ţărani furioşi.

Liana nu o întrebă cum de ştia atîtea lucruri despre ea, dar simţi că nu-şi mai poate stăpîni lacrimile.

– Nu cred că un bărbat ar putea să o iubească pe acea Liana. Joice spune că...

– Cine e Joice?

– Servitoarea mea. De fapt, este ca o mamă pentru mine. Ea spune...

– Şi ea ştie totul despre bărbaţi, nu-i aşa? A fost crescută de un bărbat, s-a măritat cu un bărbat şi e mama mai multor bărbaţi. Aşa e?

– Aaaa... nu... de fapt... a crescut odată cu mine. Era orfană şi locuia în camerele femeilor. E măritată, dar nu are copii. Adevărul este că îşi vede soţul numai de trei ori pe an, aşa că... Oh, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Joice nu are cine ştie ce experienţă în materie de bărbaţi.

– Aşa este. Ţine minte, draga mea, pe bărbaţi nu-i cucereşti numai văzînd de casă şi de copii şi fiind supusă, ci plesnind şi din bici... uneori.

Liana rîse.

– Nu mă pot închipui stînd în faţa lui Rogan cu un bici în mînă.

– Nu, numai cu o cămaşă murdară, spuse femeia zîmbind, apoi ridică repede capul. Vine cineva. Pleacă, te rog. Nu vreau să mă deranjeze nimeni.

– Da, desigur, spuse Liana şi ieşi din cameră închizînd uşa în urma ei. O clipă, fu tentată să se întoarcă şi să o întrebe de unde ştia atîtea lucruri despre ea, dar o zări pe Joice, care venise să o cheme.

Liana îşi petrecu restul zilei în solarium, cu servitoarele ei, avînd tot timpul în minte cuvintele acelei femei. Nu ştia ce să facă. Să se ducă la Rogan şi să-l roage să le poruncească servitorilor lui să o asculte, dar ideea i se păru ridicolă. Soţul ei i-ar fi întors pur şi simplu spatele. Nu-şi putea închipui că ar fi ascultat-o numai dacă ar fi ţipat la el. Dar dacă lua o sabie şi îl ameninţa cu ea? Zîmbi în sinea ei. Nu avea altceva de făcut decît să aştepte. Poate că într-o zi avea să vină în solarium... poate ca să ia un şoim... şi avea să vadă ce curat era... şi poate că rămînea acolo, cu ea... şi cu iubirea pe care...

– Milady? spuse Joice. Se face tîrziu.

– Da, spuse Liana. Avea să se urce din nou în patul gol şi rece.

După cîteva ore, fu trezită de un zgomot ciudat şi de o lumină.

– Rogan! spuse ea şi se întoarse. Dar nu-l văzu pe soţul ei ci un băiat înalt, foarte drăguţ cu părul negru, murdar şi lung pînă la umeri. Purta o tunică zdrenţuită, din catifea, şi pantaloni colanţi din lînă. Stătea în picioare, lîngă perete, cu un picior pe un scăunel şi cu cotul pe genunchi, mîncînd un măr şi holbîndu-se la ea la lumina unei lumînări groase.

Liana se ridică în capul oaselor.

– Cine eşti şi ce cauţi în camera mea?

– Am venit să vă văd, spuse el.

Cu toate că era înalt, după voce, părea să fie foarte tînăr.

– Bine. M-ai văzut. Acum pleacă. Nu trebuia să îngăduie atîta obrăznicie în camera pe care şi-o alesese pentru ea.

Băiatul muşcă din măr, dar nu dădu nici un semn că ar fi vrut să plece.

– Cred că-l aştepţi cam de multişor pe fratele meu.

– Fratele tău? Liana îşi aminti că Helen nu ştia cîţi fraţi Peregrine mai rămăseseră în viaţă.

– Eu sînt Zared, spuse băiatul, punînd piciorul pe podea şi aruncînd cotorul de măr pe fereastră. Acum te-am văzut şi eu. Eşti întocmai cum au spus ei şi... Rogan n-o să vină la noapte. Dădu să plece.

– Stai o clipă! spuse Liana pe un ton care îl făcu pe băiat să se întoarcă. Cum adică sînt întocmai cum au spus ei? Şi unde este soţul meu de nu poate să vină la mine în noaptea asta? Liana spera ca băiatul să-i spună că Rogan era plecat într-o misiune secretă pentru rege sau că făcuse un fel de jurămînt de castitate.

– Azi e Miercuri, spuse Zared.

– Şi ce legătură are asta cu soţul meu?

– Credeam că le-ai văzut. Sînt opt în total. Cîte una pentru fiecare zi a săptămînii şi una... de rezervă... pentru cazul cînd ziua respectivă are... probleme femeieşti. Dacă se întîmplă ca amîndouă să aibă în acelaşi timp astfel de probleme, atunci nu se mai înţelege nimeni cu Rogan. Tună şi fulgeră toată ziua. Poate că de-acum încolo are să vină la dumneavoastră.

Liana începea în sfîrşit să înţeleagă.

– Fetele acelea, spuse ea încet. Vrei să spui că soţul meu se culcă în fiecare noapte cu alta? Că ele sînt un... un calendar?

– Mai întîi a încercat cu cîte una pentru fiecare zi a lunii, dar asta însemna să fie prea multe femei pe-aici. Şi a hotărît să oprească numai opt. Severn e cu totul altfel. El spune că lui îi ajunge Iolanthe. Bine, Io este...

– Unde e? Liana nu fusese parcă niciodată atît de pornită împotriva lui Rogan. Furia pe care o înghiţise atîta amar de vreme făcea să-i clocotească

sîngele. O adunase, picătură cu picătură şi acum o vărsa ca pe ceva la fel de scîrbos ca şi apa din şanţul de jos. Unde este?

– Rogan? Doarme în fiecare noapte în alt loc. De fapt, se duce în camera Zilelor. Spune că dacă vin ele în camera lui, devin geloase una pe alta. În noaptea asta, fiind Miercuri, ar trebui să fie la etajul de sus, într-una din camerele de deasupra bucătăriei... prima uşă pe stînga.

Liana se ridică în picioare, clocotind de furie. Îşi simţea muşchii încordaţi la maximum.

– Nu vă duceţi acolo, nu-i aşa? Lui Rogan nu-i place să fie deranjat noaptea şi pot să vă spun că nu este într-o dispoziţie prea grozavă. Odată...

– N-a văzut încă dispoziţia mea, spuse Liana printre dinţi. Nimeni nu are dreptul să mă trateze în felul ăsta, iar cine o face nu mai apucă să o povestească şi altora. Trecu în fugă pe lîngă Zared, ieşi pe coridor şi înşfăcă o torţă aprinsă. Era numai în cămaşă de noapte şi nu avea nimic în picioare, dar nu dădu nici o atenţie oaselor pe care călca.

– Eu auzisem că sînteţi un... iepure, spuse Zared în spatele ei, urmărind-o cu privirea. Dar soţia aceasta nu semăna deloc cu un iepure, mai ales acum, cînd cobora în fugă scările, îndreptîndu-se spre camera lordului. Ce-avea de gînd să facă? Oricum, era mai bine să-l trezească pe Severn.

Capitolul 7

Liana nu ştia sigur unde se aflau camerele de deasupra bucătăriei, dar se lăsă călăuzită de instinct. Acelaşi instinct care îi mîna şi paşii, creierul nefăcînd altceva decît să treacă în revistă amintirea numeroaselor umilinţe pe care le îndurase începînd din ziua în care se măritase cu el. Rogan nu ceruse să o vadă înainte de nuntă. Rogan ceruse mai mulţi bani... şi asta chiar în uşa bisericii. Rogan o siluise imediat după nuntă... şi asta numai pentru a putea declara căsătoria consumată, nicidecum pentru că s-ar fi simţit atras de soţia lui. Nu o băgase în seamă tot drumul pînă la haznaua asta care numai castel nu era şi nu o prezentase personalului ca pe soţia lui.

Liana coborî în curte, urcă scările înguste de piatră, spre ceea ce credea ea că este bucătăria şi, în sfîrşit, scările abrupte, în spirală. Liana continua să alerge, fără să bage de seamă că oamenii începeau să se trezească şi să se ducă după ea, uitîndu-se miraţi la iepuraşul blînd şi fricos pe care stăpînul lor îl adusese cu ei.

Liana ajunse în sfîrşit la ultimul etaj. Deschise încet prima uşă din stînga şi intră în cameră. Acolo, întins pe burtă, cu frumosu-i trup gol – trupul după care tînjise şi ea odată – stătea soţul ei. Adormise cu mîna dreaptă pe corpul gol şi plinuţ al uneia dintre cele două servitoare care refuzaseră să o asculte.

Fără să mai stea prea mult pe gînduri, Liana luă torţa şi dădu foc saltelei pe care stăteau întinşi cei doi – una dintre saltelele pe care le adusese cu ea.

Rogan se trezi aproape imediat şi, văzînd ce se întîmplă, o apucă pe servitoarea care dormea şi o trase jos din patul acum în flăcări. Fata se trezi şi începu să ţipe. Şi ţipă în continuare, pînă cînd Rogan o luă şi o împinse în celălalt colţ al camerei. Apoi înşfăcă pătura care ardea mocnit pe pat şi începu să lovească flăcările care deveneau din ce în ce mai ameninţătoare. În clipa următoare, uşa se dădu de perete, iar Severn intră în cameră şi îşi ajută fratele să stingă focul, înainte ca acesta să cuprindă şi grinzile tavanului. După aceea, cei doi aruncară pe fereastră salteaua pe trei sferturi arsă, care căzu în şanţul cu apă.

Servitoarea încetase să mai urle, dar acum stătea ghemuită într-un colţ al camerei şi se smiorcăia.

– Încetează! îi porunci Rogan. N-a fost decît un foc mic. Ce naiba... Se opri, urmărind privirea fetei şi dînd cu ochii de Liana, care stătea nemişcată la picioarele patului, cu torţa în mînă. Îi trebuiră cîteva

clipe să înţeleagă ce se întîmplase, dar parcă tot nu-i venea să creadă, deşi totul era cît se poate de clar.

– Ai dat foc patului. Ai încercat să mă omori, spuse el, apoi se întoarse către Severn. Mai mult ca sigur că vrăjitoarea asta e unealta Howarzilor. Ia-o de-aici şi mîine dimineaţă să fie arsă.

Înainte ca Severn să apuce să răspundă, Liana izbucni.

– Da, am încercat să te omor, spuse ea, apropiindu-se de el, cu torţa aprinsă în mînă, şi îmi pare rău că nu am reuşit. M-ai umilit, ţi-ai bătut joc de mine.

– Eu? spuse Rogan uluit. I-ar fi putut smulge torţa din mînă, dar arăta destul de bine la lumina flăcărilor, cu părul ei auriu şi cu cămaşa subţire pe sub care nu mai avea nimic. Şi faţa! Oare de ce i se păruse urîtă? Te-am tratat cu tot respectul. Nici măcar nu m-am apropiat de tine.

– Aşa este, şuieră ea, făcînd încă un pas spre el. M-ai lăsat singură la ospăţul nupţial. M-ai lăsat singură în noaptea nunţii.

– Nu mai eşti virgină. Am avut eu grijă de asta, spuse Rogan pe tonul unui om acuzat pe nedrept.

– M-ai siluit! ţipă ea.

Acum era rîndul lui Rogan să se enerveze. După părerea lui, nu violase niciodată o femeie. Nu din cine ştie ce considerente de ordin moral, ci

pentru că avea un chip şi un trup care făceau ca un viol să devină ceva cu totul inutil.

– Nu-i adevărat, spuse el cu jumătate de gură.

– Se pare că de noi nu mai e nevoie, spuse Severn cu glas tare, dar Rogan şi Liana erau atît de absorbiţi de ceea ce îşi spuneau încît nici nu-l auziră. Severn îi împinse pe ceilalţi afară din cameră şi închise uşa în urma lui.

– Dar trebuie pedepsită, spuse Zared. A vrut să-l omoare pe Rogan.

– Mda, nu e rea fetişcana, spuse Severn gînditor.

– Mi-a luat camera, se văicări Miercuri, care îşi acoperise goliciunea cu o pătură.

Severn zîmbi.

– Nu cred că ţi-a luat numai camera. Du-te şi culcă-te cu Duminică. Iar tu, îi spuse el lui Zared, treci la culcare.

În camera lui Miercuri, Liana şi Rogan se înfruntau unul pe celălalt. Rogan ştia că ar fi trebuit să o pedepsească – la urma urmelor, ar fi putut să-l omoare – însă acum că ştia că gestul ei fusese acela al unei femei geloase, îşi dădu seama că nu avea de ce să-şi facă griji.

– Ar fi trebuit să pun să te biciuiască.

– Numai să îndrăzneşti să faci aşa ceva că data viitoare îţi dau foc la păr.

– Nu zău, rîse el. Mergea prea departe. Se obişnuise, ce-i drept cu toanele femeilor – în fond, erau femei – dar asta era prea de tot.

Liana îndreptă torţa spre el. Rogan părea să nu îşi dea seama că stătea în faţa ei gol puşcă.

– Acum e rîndul tău să mă asculţi. M-ai umilit, le-ai permis acelor... Zilele tale să-mi rîdă în faţă. Iar eu n-am reacţionat în nici un fel. Şi-au bătut joc de mine, de stăpîna lor. Sînt soţia ta şi pretind să fiu tratată ca atare. Aşa că, ori mă tratezi cum trebuie, asta însemnînd politeţie şi respect – după cum vezi, nu-ţi cer să mă iubeşti – ori ai face bine să nu mai dormi niciodată foarte aproape de mine, pentru că s-ar putea să nu te mai trezeşti niciodată.

Rogan rămase mut. Una era să fie ameninţat de un duşman şi alta de propria lui soţie.

Făcu un pas înainte şi îi smulse torţa din mînă, după care o prinse de talie. Voia să o tîrască afară din cameră, să o ducă în pivniţă şi să o închidă acolo. Dar cînd faţa i se apropie de a ei, furia i se transformă în dorinţă. Nu i se întîmplase niciodată să dorească o femeie aşa cum o dorea pe aceasta. Dacă n-ar avea-o, ar muri.

Îi puse mîna pe umăr şi începu să-i sfîşie cămaşa.

– Nu! spuse ea, zbătîndu-se să scape.

Orbit de dorinţă, Rogan o prinse de păr şi o trase spre el.

– Nu, şopti ea cu buzele lipite de ale lui. Să nu mă siluieşti din nou. Fă dragoste cu mine toată noaptea, dar nu mă silui.

Rogan era din ce în ce mai mirat. Femeile i se dăruiau, îl seduceau, dar pînă acum nici una nu îndrăznise să-i spună ce să facă şi ce nu. Şi, dintr-o dată, simţi nevoia să-i facă pe plac. Nu se întrebase niciodată dacă femeile cu care făcea dragoste erau satisfăcute sau nu; în schimb, pe femeia aceasta voia să o simtă fremătînd de plăcere.

Mîinile care pînă atunci îi strînseseră cu putere umerii începură să-i mîngîie, tandru, pielea catifelată. O trase cu blîndeţe spre el. De obicei, nu le săruta pe femeile cu care se culca, pentru că le simţea întotdeauna pregătite şi pasionante, aşa că n-avea nici un rost să mai piardă timpul şi cu sărutări. Dar pe ea voia să o sărute.

Liana îşi dădu capul pe spate, lăsîndu-se pradă buzelor lui fierbinţi şi ridicînd mîinile pentru a-i mîngîia părul. Cu gura îi cuprinse buzele, iar cu vîrful limbii i le mîngîia, pînă cînd Liana începu să geamă şi să se aplece tot mai mult spre el.

Rogan simţea că nu mai poate aştepta. O strînse în braţe, apoi cu o mînă îi ridică piciorul drept şi i-l încolăci în jurul taliei sale, după care, cu cealaltă mînă, îi ridică şi piciorul stîng.

Liana, care nu avea cine ştie ce experienţă în a face dragoste, nu ştia ce avea să se întîmple, dar îi plăceau sărutările lui şi faptul că-şi simţea trupul gol lipit de al lui. Deodată, cu o mişcare bruscă, Rogan o lipi de zid şi o pătrunse cu atîta forţă că fata icni de durere şi de ciudă, însă faţa fiindu-i

îngropată în muşchii pieptului lui, nu o putea auzi nimeni.

Lianei i se păru că mişcările adînci şi puternice durau de ore întregi şi, la început, detesta şi actul în sine şi pe Rogan şi ceea ce îi făcea. Dar după o vreme făcu ochii mari, simţindu-se cuprinsă de o plăcere cu totul nouă.

Apoi îşi înfipse mîinile în părul lui Rogan, trăgîndu-l cu putere spre ea şi căutîndu-i gura.

Incapabil să reziste acestei pasiuni atît de neaşteptate, Rogan termină cu o ultimă mişcare adîncă, apoi rămase acolo, lipit de ea şi cu inima bătîndu-i cu putere.

Liana voia mai mult. Nu era sigură ce anume voia, dar ceea ce primise nu era de-ajuns. Îşi înfipse unghiile în umerii lui.

Rogan ridică încet capul de pe umărul ei şi o privi uimit. Îşi dădu seama că nu o mulţumise. Îi dădu picioarele jos de pe şoldurile lui, plecă de lîngă ea şi începu să-şi caute pantalonii printre dărîmăturile de pe podea.

– Acum poţi să pleci, murmură el, devenind din ce în ce mai furios.

– Am un dormitor lîngă solarium, pregătit pentru noi, spuse Liana, ale cărei simţuri tînjeau după şi mai multă dragoste.

– Atunci du-te şi culcă-te acolo, îi spuse el furios, dar cînd o privi, supărarea îi pieri ca prin farmec. Ochii femeii străluceau, iar părul i se

revărsase pe umeri, sălbatic şi liber. Se apropie din nou de ea, dar îşi obligă mîinile să stea la locul lor. Femeile necunoscute îl atrăgeau întotdeauna, îşi spuse el.

Liana nu încercă să-şi stăpînească furia. Imaginea lui, în pat, alături de altă femeie, era încă prea proaspătă şi prea dureroasă.

– Ca tu să te poţi duce la altă femeie? şuieră ea.

– Nu, spuse el surprins. Ca să pot şi eu să dorm. Nu e nici un pat aici.

Tonul lui oarecum solemn o făcu pe Liana să zîmbească.

– Vino cu mine, spuse ea încet, întinzîndu-i mîna. Am un pat curat şi parfumat, pregătit pentru noi.

Rogan nu voia să o ia de mînă şi ştia din proprie experienţă că dacă faci dragoste cu o femeie toată noaptea, o să înceapă să creadă că îi aparţii. Fusese cîndva proprietatea unei femei şi... În ciuda oricărei raţiuni, o luă de mînă, iar Liana îi zîmbi.

– Vino, şopti ea, iar el o urmă ca un căţeluş în lesă. Coborîră scările, trecură prin bucătărie şi ajunseră în curte. Era linişte. Se opriră să privească stelele.

– Sînt frumoase, nu-i aşa?

La început, Rogan nu-şi dădu seama ce voia să spună. Stelele nu trebuiau decît să te ajute să te orientezi cînd călătoreai pe timp de noapte.

– Da... cred că da, spuse el fără convingere. Razele lunii dădeau părului ei străluciri argintii.

Liana făcu un pas înapoi, lipindu-se cu spatele de pieptul lui. Aşa îşi imaginase ea căsnicia... soţul ţinînd-o în braţe la lumina lunii. Dar cum Rogan nu o îmbrăţişă, Liana îi luă mîinile şi i le puse pe umerii ei.

Rogan considera o pierdere de timp să stea noaptea afară, în curte, ţinînd în braţe o fetişcană şi privind stelele. A doua zi avea atîtea de făcut... Dar mîngîindu-i părul ce mirosea atît de frumos, uită ce avea de făcut a doua zi.

– Cum te cheamă? şopti el, cu capul lipit de părul ei. Nu reuşea niciodată să-şi amintească numele femeilor.

Liana nu-şi arătă supărarea.

– Eu sînt lady Liana, soţia ta, spuse ea, apoi se răsuci în braţele lui şi ridică încet capul, îmbiindu-l parcă să o sărute. Şi cum el nu o săruta, îl sărută ea pe el, mîngîindu-i ceafa cu mîini moi şi fierbinţi. Apoi se cuibări fericită la pieptul lui.

Rogan o strînse în braţe. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Femeile erau făcute pentru a satisface nevoile bărbaţilor şi pentru a le da ascultare fără să crîcnească. O femeie nu era făcută să stai cu ea noaptea sub cerul liber, fără să faci altceva decît să o ţii în braţe şi să priveşti împreună cu ea stelele. Nu avea nici un rost să stea aşa, cu Liana cuibărită la pieptul lui, şi cu toate acestea se simţea incapabil să facă vreo mişcare.

În spatele lor se auzi un zgomot, probabil cineva care nu putea dormi. Liana se simţea prost să fie văzută într-o postură atît de... intimă cu Rogan.

– Hai să plecăm de-aici pînă nu ne găsesc.

Rogan o urmă în sus pe scări, pe lîngă camera lordului, pînă în solarium. Aici se afla dormitorul care cîndva fusese al tatălui său şi al soţiilor acestuia. Nu intrase aici de ani de zile. Pe un perete era atîrnată o tapiserie. Peste tot ardeau lumînări groase şi frumos mirositoare. Pe peretele din stînga, deasupra patului, se afla o cruce.

Rogan făcu un pas înapoi, dar fata îl trase de mînă.

– Nu pleca, am vin, vin bun, italienesc. Îţi torn imediat un pahar.

După numai cîteva clipe, Rogan se trezi gol puşcă, în patul ei moale şi curat, ţinînd în mînă un pocal de argint, plin cu vin şi avînd-o alături pe Liana, sprijinită de umărul lui. Se lipi de el, vrînd parcă să se contopească cu el, să devină trup din trupul lui, piele din pielea lui. Cîte întrebări nu avea să-i pună. Cu privire la castel, la oamenii de acolo. Cine era doamna pe care o văzuse torcînd? Voia să afle mai multe în legătură cu Iolanthe. Şi de ce nu era Zared încredinţat unui cavaler care să se ocupe de educaţia şi de pregătirea lui fizică?

Dar era atît de obosită după toate cîte se întîmplaseră, că de-abia mai putea vorbi. Îl mîngîie

pe piept, îi simţi trupul mare şi puternic lîngă al ei şi adormi mulţumită.

Auzindu-i respiraţia uşoară şi regulată, Rogan se gîndi să plece. Să o lase şi să se ducă să doarmă în altă parte. Îşi aminti cum ea dăduse foc patului. Dacă nu s-ar fi trezit, ar fi ars de viu. La urma urmelor, ea ar trebui să fie acum la închisoare, iar în zori, el ar trebui să o lege de un stîlp şi să-i dea foc. Dar nu făcu nici o mişcare. Dimpotrivă, îi ridică mîna de pe pieptul lui şi o privi curios. Era o mînă atît de mică şi de slabă, îşi spuse el, după care, răpus de oboseală, adormi.

Cînd se trezi, soarele era deja sus pe cer, iar curtea răsuna de zgomot. Privi în jurul său şi o văzu dormind strîns lipită de el. O dădu la o parte, se dădu jos din pat şi se duse să se îmbrace.

Liana se trezi şi se întinse cu voluptate în pat. Nu se simţise parcă niciodată atît de bine. Aşa trebuia să fie o căsnicie: să stai în curte, noaptea, în braţele soţului tău şi să priveşti stelele, să dormi strîns lipită de el şi să te trezeşti ştiind că este lîngă tine.

– Bună dimineaţa, spuse ea, mişcîndu-şi picioarele pe sub pătură.

Rogan se gîndea la cîte avea de făcut. Trebuia să înceapă să angajeze cavaleri care să-l ajute în lupta împotriva Howarzilor. Bineînţeles că, înainte de toate, trebuia să-i antreneze cum se cuvine. Bărbaţii erau în general nişte bădărani leneşi şi

beţivi, fără pic de putere. Şi pentru că venise vorba de lene, era foarte bine dacă reuşea să-l smulgă pe Severn din braţele acelei femei-vrăjitoare, şi asta cît mai repede, pînă nu rămînea fără pic de vlagă. Ieşi din cameră fără să se uite la Liana şi fără ca măcar să-şi amintească de ea.

Liana se ridică în capul oaselor, şocată. Plecase fără să-i spună un cuvînt. Să fugă după el şi... ce? se întrebă ea. Apoi se lungi din nou în pat şi zîmbi. Fusese liniştită şi supusă, iar el nici nu o băgase în seamă. Încercase să-l omoare, iar el îşi petrecuse noaptea cu ea. Doamna în vîrstă, care torcea, îi spusese că bărbaţii nu se dau în vînt după femeile blînde şi supuse. Dar după cele care încearcă să-i omoare?

– Milady! spuse Joice emoţionată, năvălind în cameră şi începînd să pălăvrăgească. Liana se gîndea la soţul ei, aşa că, la început, nu dădu prea mare atenţie vorbelor femeii.

– Cum? Doamna cu Focul? Despre ce tot vorbeşti tu acolo?

Cînd înţelese, începu să rîdă. Se părea că întîmplarea de cu o noapte în urmă făcuse deja înconjurul satului şi al castelului, iar ea fusese poreclită Doamna cu Focul.

– Două dintre Zile au fugit deja acasă la părinţii lor, în sat, iar celorlalte le este acum frică de dumneavoastră, spuse Joice cu o undă de mîndrie în glas. Ce bine că nu s-a mai luat după ea, îşi

spuse Liana. Dacă ar fi continuat să-i urmeze sfaturile, noaptea trecută nici n-ar fi existat.

– Foarte bine! spuse Liana cu hotărîre, dîndu-se jos din pat. Trebuie să profităm de această teamă... şi chiar să o întreţinem. Poate că ar fi bine ca tu şi celelalte femei să pomeniţi de otravă şi de... şerpi. Da, aşa o să facem. Dacă o servitoare nu-şi face treaba, aş putea să-i pun şerpi în pat.

– Milady, nu cred...

– Ce nu crezi, Joice? Că ar trebui, în sfîrşit să fac şi după capul meu? Crezi oare că o să continui să-ţi urmez sfaturile?

Joice îşi dădu seama că nu mai avea nici o putere asupra stăpînei sale.

– Nu, milady, şopti ea. Voiam să spun...

– Adu-mi rochia verde de mătase. Apoi vino şi piaptănă-mă. Astăzi încep să fac curat în casă.

Oamenii de la castel aflară cu toţii că Iepuraşul cel Palid se transformase în Doamna cu Focul. Erau obişnuiţi să muncească pentru fraţii Peregrine, care le cereau să facă cinci lucruri în acelaşi timp. Dar această femeiuşcă, îmbrăcată cu o rochie verde cu briliante, cu părul blond împletit în două cozi groase, le cerea să muncească de zece ori mai mult. Îi puse pe bărbaţi şi pe cavaleri să scoată gunoiul şi să cureţe căminurile. Găleţi după găleţi erau umplute cu oase şi cu murdărie, aruncate în căruţele Neville – acum goale – şi duse departe. Zared împreună cu alţi trei băieţi omorau şobolanii.

Liana angajă cîteva femei din sat, care curăţară cum se cuvine pereţii, podelele şi mobila. Angajă de asemenea cîţiva bărbaţi care, cu ajutorul unor plase foarte mari, dragară şanţul cu apă.

Într-o zi, întrebînd de soţul ei, i se răspunse că bătea nişte ţărani. Lianei îi trebuiră cîteva clipe să înţeleagă despre ce era vorba.

– Cum?

– Cineva fură, iar lordul Rogan îi bate pe ţărani pînă cînd unul dintre ei îi spune cine sînt hoţii.

Liana îşi ridică poalele fustei şi fugi la castel. În timp ce i se înşeua calul, ea află unde îi putea găsi pe Rogan şi pe Severn, iar după cîteva minute călărea furioasă într-acolo, însoţită de şase cavaleri înarmaţi.

Privelişte a ce i se ivi în faţa ochilor era de coşmar. Văzu mai întîi un bărbat legat de un copac, cu spatele plin de sînge din cauza loviturilor de bici. Alţi trei bărbaţi stăteau unul lîngă altul, tremurînd de frică în timp ce un al patrulea ţinea în mînă un bici plin de sînge. Patru femei şi şase copii stăteau ceva mai încolo, plîngînd; două dintre femei, în genunchi, îl implorau pe Rogan să aibă milă de soţii lor. Şase cavaleri Peregrine stăteau lîngă Rogan şi Severn, discutînd între ei şi părînd să nu dea nici o atenţie celor ce se petreceau în jurul lor.

– Opreşte-te! strigă Liana şi descălecă, apropiindu-se de ţăranii care tremurau de frică.

– Nu-i omorî, continuă ea, uitîndu-se în ochii mari şi verzi ai soţului ei.

Rogan şi oamenii lui fură luaţi prin surprindere, iar cavalerul lăsă o clipă biciul în jos.

– Severn, ia-o de-aici, porunci Rogan.

– O să aflu eu cine te fură, strigă ea, înainte ca Severn să poată pune mîna pe ea. O să aflu şi o să ţi-i dau pe mînă, să-i pedepseşti cum vrei tu, dar lasă-i în pace pe amărîţii ăştia.

Vorbele ei îi reduseră pe toţi la tăcere, începînd cu Rogan şi terminînd cu copiii al căror tată era legat de copac.

– Tu? spuse Rogan uimit.

– Dă-mi două săptămîni, spuse Liana; şi îţi descopăr eu hoţul. Ţăranii terorizaţi nu pot munci niciodată cu spor.

– Terorizaţi... începu Rogan uluit, după care mînia luă locul mirării.

– Ia-o dracului de-aici, îi porunci el fratelui său.

Severn o prinse de talie cu braţul său mare şi o trase din faţa celor trei bărbaţi acuzaţi. Liana se gîndi repede.

– Mă leg să-i descopăr pe hoţi în două săptămîni, strigă ea. În afară de asta, află că am un cufăr plin cu bijuterii, pe care tu nu l-ai văzut. Smaralde, rubine, diamante. Dacă în două săptămîni nu aflu cine sînt hoţii, cufărul va fi al tău.

Încă o dată, cei prezenţi tăcură şi se holbară la ea. Se întrebau cu toţii – şi în primul rînd Rogan – ce fel de femeie era cea din faţa lor.

Strînsoarea lui Severn slăbi, iar Liana se duse la soţul ei şi îl privi în ochi.

– Ştiu din proprie experienţă că frica naşte frică. Să ştii că am avut de-a face cu hoţi. Ai încredere în mine. Dacă n-am să reuşesc, o să-i poţi ucide pe toţi... şi o să rămîi şi cu bijuteriile.

Rogan o privea cu gura căscată. Cu o noapte în urmă, aproape că-l arsese de viu, iar acum făcea pariu cu el, ca un bărbat, şi se amesteca în treburile lui. Îl bătea gîndul să o trimită, totuşi, la închisoare.

– Aş putea lua bijuteriile, se trezi el spunînd, uitîndu-se la ea şi amintindu-şi cît de plină de viaţă fusese cu o noapte în urmă. Se simţi cuprins de un val de dorinţă şi se întoarse cu spatele la ea, înainte de a o atinge în faţa atîtor oameni.

– Sînt ascunse foarte bine, spuse Liana încet, punînd o mînă pe braţul soţului ei. Îl dorea, aşa cum i se păruse că o dorea şi el pe ea.

Rogan îi dădu mîna la o parte.

– Luaţi-i pe ticăloşii ăştia de-aici, spuse el cu asprime, nevrînd altceva decît să se îndepărteze cît mai repede de ea. Peste două săptămîni o să am bijuteriile şi în acelaşi timp îl voi fi dat şi o lecţie unei femei, încheie el, încercînd să pună capăt incidentului şi să nu se facă de rîs în faţa tuturor

acelor oameni. Dar o privire scurtă aruncată oamenilor săi îl făcu să-şi dea seama că nu le venea deloc să rîdă. Se uitau la Liana cu respect şi cu admiraţie.

Rogan înjură în gînd.

– Gata, plecăm, spuse el, pregătindu-se să încalece.

– Stai, spuse Liana, alergînd după el. Inima îi bătea cu putere, ştiind că ceea ce voia să-i spună nu era de natură să-l încînte.

– Şi eu ce am să primesc în caz că o să cîştig pariul?

– Cum? spuse Rogan, privind-o ciudat. O să prinzi hoţii ăia neneroci ţi. Ce altceva mai vrei?

– Pe tine, spuse ea, cu mîinile în şolduri şi zîmbind. Dacă eu cîştig pariul, tu ai să fii o zi întreagă sclavul meu.

Rogan se uita la ea uluit. Trebuia să facă ceva cu femeiuşca asta obraznică... să-i arate el cum trebuie să se poarte o soţie. Nu scoase nici un cuvînt, ci puse piciorul în scara de lemn.

– Stai puţin, frate, spuse Severn zîmbind. Îşi revenise din şoc înaintea celorlalţi. Puţini bărbaţi şi încă şi mai puţine femei îndrăzniseră să-l provoace pe Rogan. Cred că ar trebui să accepţi condiţiile doamnei. La urma urmelor, n-ai cum să pierzi. N-o să prindă ea hoţii, fii pe pace. Noi îi căutăm de luni de zile. Ce-ai de pierdut?

Strîngînd din dinţi, Rogan se uită mai întîi la cavaleri şi apoi la ţărani. Avea să cîştige pariul ăla idiot şi avea să o alunge înainte de a se mai amesteca în treburile lui.

– Fie, spuse el şi, fără să se mai uite la Liana, încălecă şi plecă. Gîndurile lui erau negre de furie. Cîţea blestemată! Îl făcuse de rîs în faţa oamenilor săi.

Ajunse la castel la fel de înverşunat. Şi odată intrat pe poartă, rămase pe cal, holbîndu-se neîncrezător la oamenii lui, la muncitorii lui, la femeile lui, care cărau bălegar, măturau şi făceau curat.

– Să fiu al dracului, murmură Severn lîngă Rogan, uitîndu-se crucit la un cavaler bătrîn care înfingea o greblă într-un morman de bălegar înalt de peste un metru.

Rogan se simţea atît de indignat ca şi cum proprii lui oameni îl trădau. Îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet prelung, ca de război; oamenii se holbară la el, îngroziţi.

– La treabă! tună el. Doar nu sînteţi muieri. Munciţi!

Nu mai aşteptă să vadă dacă oamenii îl ascultau sau nu, ci descălecă, intră furios în castel, urcă scările, trecu pe lîngă camera lordului şi ajunse în sfîrşit în camera privată. Această încăpere era a lui şi numai a lui. Închise uşa în urma lui, şi se aşeză pe vechiul scaun de stejar, care aparţinuse, vreme de trei generaţii, capului familiei Peregrine.

Stătu acolo o vreme, nemişcat, după care se ridică brusc şi se uită încruntat la scaunul ud, care se pare că tocmai fusese curăţat. Negru de supărare, se uită în jur şi îşi dădu seama că cineva făcuse curat în toată camera. Urmele de tălpi de pe podea dispăruseră, pînzele de păianjen de pe armele agăţate pe pereţi dispăruseră, şoarecii dispăruseră, grăsimea de pe masă şi de pe scaune dispăruse.

– O omor, spuse el printre dinţi. O tai în bucăţi. Îi arăt eu cine e stăpîn aici şi cine le porunceşte oamenilor mei.

Dar în momentul în care vru să iasă din cameră, văzu o măsuţă lipită de perete. Îşi aduse aminte că o văzuse de mai multe ori pe mama lui Zared stînd la ea, dar după moartea acesteia, măsuţa dispăruse. Dar dacă fusese tot timpul în cameră şi el nu o văzuse? Pe măsuţă era aşezat cu grijă un teanc de hîrtii curate şi scumpe, o călimară de argint, plină cu cerneală şi o jumătate de duzină de pene de scris, cu vîrful ascuţit. Hîrtia şi penele îl atraseră pe Rogan precum lumina un fluture de noapte. De ani de zile, se gîndea să construiască un trebuchet, o maşină de război, care să poată arunca pietre foarte mari. Avea cîteva idei, dar ori de cîte ori încercase să facă desene pe pămînt, cu un băţ, nu reuşise să tragă linii destul de drepte.

– Fata poate să mai aştepte, murmură el, apoi se duse la masă şi, încet şi cu stîngăcie, începu să

deseneze planurile maşinii. Mîna lui mare era mai obişnuită cu sabia decît cu pana. Cînd se întunecă, Rogan aprinse o lumînare şi continuă să deseneze, cu migală, planurile trebuchetului.

Capitolul 8

După plecarea lui Rogan, Liana nu reuşi decît cu greu să-şi potolească bătăile inimii. Nu făcuse în nici un caz ceva de natură să-l bucure. Îi vedea silueta întunecată – încă mai purta hainele de la nuntă, care deveneau pe zi ce trecea tot mai slinoase – îndreptîndu-se călare spre castel şi vru să alerge după el şi să-l roage să o ierte. O duruse furia pe care i-o citise în ochi. Poate că era mai bine cînd nu o băga în seamă. Poate că era mai bine...

– Mulţumesc, milady.

Liana privi în jos şi văzu o ţărancă slabă, cu o figură obosită, care îi săruta tivul rochiei.

– Mulţumesc, repetă femeia.

Ceilalţi ţărani se apropiară şi ei şi căzură în genunchi în faţa Lianei, căreia gestul lor îi făcu rău. Nu suporta să vadă oameni atît de năpăstuiţi ca aceştia. Ţăranii de pe pămînturile tatălui ei erau graşi şi sănătoşi, în timp ce aceştia erau traşi la faţă, pămîntii, bolnavi şi foarte speriaţi.

– Ridicaţi-vă toţi, le porunci ea. Apoi, uitîndu-se în ochii lor cuprinşi de teamă, le spuse:

– Vreau să mă ascultaţi cu atenţie. Aţi auzit ce-a spus soţul meu. Îi vrea pe hoţi. Iar voi va trebui să-i prindeţi şi să-i daţi pe mîna lui. Privirile ţăranilor se întunecară. Oamenii aceştia aveau mîndria lor, o mîndrie care îi făcea să-i apere pe hoţi împotriva unui stăpîn crud.

Vocea Lianei se înmuie.

– Dar mai întîi trebuie să mîncaţi. Tu! arătă ea spre unul dintre bărbaţi – du-te şi taie vaca cea mai grasă de pe pămînturile Peregrine şi două oi. Apoi adu-le aici, să le frigeţi. Trebuie să mîncaţi, pentru că în următoarele săptămîni veţi avea foarte multă treabă de făcut.

Nici unul dintre ţărani nu se mişcă.

– Se face tîrziu. Hai, du-te!

Unul dintre bărbaţi îngenunche, pe faţă citindu-i-se disperarea.

– Milady, lordul Rogan pedepseşte pe oricine se atinge de ceva de-al lui. Nu-i putem omorî animalele sau mînca seminţele. El nu dă nimic, vinde tot.

– Asta se întîmpla înainte ca eu să vin aici, spuse Liana răbdătoare. Lordul Rogan nu mai are atîta nevoie de bani ca înainte. Du-te şi taie animalele. Şi n-avea nici o grijă, am să iau asupra mea toată răspunderea. Înghiţi după ce rosti aceste cuvinte, dar ţăranii nu trebuiau să vadă că îi era

fricã. Aşa, acum spuneţi-mi unde este brutăria. Ştiu cã pămînturile brutarului se învecinează cu cele ale soţului meu...

Şi Liana s-a pus pe treabă. Două săptămîni era foarte puţin pentru ceea ce avea ea de făcut.

Porunci să fie tăiat un lan de grîu, boabele fură date brutărului, iar paiele folosite la refacerea acoperişurilor stricate ale caselor ţărăneşti. Dădu ordin unui cavaler să supravegheze curăţarea uliţelor care erau pline de excremente umane şi animale. Alt cavaler supraveghea spălarea ţăranilor, care erau la fel de murdari ca şi uliţele. La început, o sperie refuzul negustorilor de a o crede pe cuvînt că aveau să le fie plătite toate datoriile, dar, amintindu-şi de ceea ce îi făcuseră oamenii soţului ei brutarului, îi înţelese şi le dădu tuturor cîteva monede de argint.

Soarele tocmai apusese cînd Liana se întoarse la castelul Moray. Ceea ce urmărea ea era să-i facă pe ţărani să se simtă atît de bine încît să-i fie devotaţi lui Rogan şi nu celor cîţiva hoţi care îşi împărţeau prada cu sătenii înfometaţi. Nu avea să fie deloc uşor să cureţe un sat întreg în numai două săptămîni, dar trebuia să încerce.

La intrarea în castel, o întîmpină duhoarea ce venea dinspre şanţul cu apă. Trebuia să obţină permisiunea lui Rogan de a-l drena. Înainte ca oamenii să se apuce de treabă. În interiorul castelului în schimb, era mai puţină mizerie. La fel şi în

grajduri şi în jurul clădirilor joase înălţate de-a lungul zidurilor. Cînd se întoarse la castel, lucrătorii se uitară după ea, iar unii dintre ei îşi dădură la o parte părul de pe frunte, în semn de respect. Liana zîmbi în sinea ei. Începeau deci să o bage în seamă.

Urcă scările spre camera lordului, care le dăduse femeilor multă bătaie de cap. Nu era încă foarte curată – în orice caz nu după standardele Lianei – pereţii trebuiau văruiţi încă o dată, dar, oricum, se putea merge pe podeaua pardosită cu plăci de ceramică fără teama de a călca pe oase.

În cameră, la masă şi pe scaunele curate, stăteau Severn şi Zared, cu capetele pe masă. La picioarele lor, se afla o grămadă lungă şi înaltă de şobolani morţi, cei mai graşi şobolani pe care Liana îi văzuse vreodată în viaţa ei. Arătau de parcă ar fi fost trofee de război.

– Ce-i asta? aproape că ţipă ea, trezindu-i pe Severn şi pe Zared.

Tînărul îi zîmbi, iar Liana se gîndi din nou ce băiat drăguţ era.

– Noi i-am omorît pe toţi, spuse Zared cu mîndrie. Ştii cumva să numeri? Rogan ştie, dar nu atît de mult.

Liana nu voia să se apropie de şobolani, dar Zared era atît de mîndru încît, pînă la urmă, cedă. Începu să-i numere şi pe măsură ce îi număra, Zared îi arunca pe fereastră, în şanţul cu apă.

Liana vru să se împorivească, dar apoi gîndi că pe lîngă mizeria din şanţ, cîţiva şobolani nici nu mai contau. Unul dintre şobolani era încă viu, iar Liana făcu un pas înapoi, în timp ce Zared îi dădu un pumn în cap rozătorului.

Liana numără cincizeci şi opt de şobolani. După ce şi ultimul guzgan dispăru pe fereastră, Liana se aşeză lîngă Severn, privind, obosită, în jurul ei.

– Cincizeci şi opt, spuse Zared. Să vedeţi cînd o să-i spun lui Rogan.

– Au uitat să arunce şi oasele alea, spuse Liana plictisită, uitîndu-se la peretele de deasupra căminului dublu, pe care erau agăţate şase cranii de cal. Nu le observase pînă atunci, pentru că fuseseră probabil acoperite cu pînze de păianjen, îşi spuse ea.

La un moment dat, îşi dădu seama că Severn şi Zared o priveau miraţi, uitîndu-se la ea de parcă, dintr-o dată, i-ar fi crescut coarne.

– S-a întîmplat ceva? îi întrebă ea.

– Aceia sînt caii Peregrine, spuse Zared aproape în şoaptă.

Liana nu înţelese, aşa că se uită la Severn. Uimirea de pe chipul frumos al tînărului dispăru dintr-o dată, pentru a face loc unei furii reci şi adînci, de care, pînă atunci, Liana nu-l crezuse în stare decît pe Rogan.

– Howarzii au asediat castelul Bevan şi ne-au înfometat familia, începu Severn, ceva mai calm.

Tatăl meu, mama lui Zared şi fratele meu William au murit acolo. Tatăl meu i-a rugat pe Howarzi să o lase măcar pe femeie să plece, dar ei nu au vrut. Severn coborî vocea. Înainte de a muri, şi-au mîncat caii. Se întoarse spre craniile agăţate de perete. Caii aceia. Se uită din nou la Liana, ţintuind-o cu privirea. Noi nu uităm, iar craniile vor rămîne acolo.

Liana le privi din nou, îngrozită. Se poate să le fi fost atît de foame încît să ajungă să-şi mănînce caii? Îi stătea pe limbă să le spună că ţăranii de pe moşiile Peregrinilor erau condamnaţi pe viaţă la un asediu oarecum asemănător şi că ar fi poate bucuroşi să mănînce cai, dar se stăpîni.

– Unde e soţul meu? întrebă ea într-un tîrziu.

– În camera lui de meditaţie, spuse Zared vesel, în timp ce Severn îi aruncă băiatului o privire ca un avertisment.

Liana nu luă în seamă vorbele tînărului, pentru că ştia cam cum stăteau lucrurile. Poate că furia soţului ei era justificată, la fel ca şi obsesia banilor. Se ridică.

– Şi acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă duc să fac baie. Spuneţi-i soţului meu că...

– Baie? întrebă Zared, ca şi cum Liana le-ar fi spus că avea de gînd să se arunce de pe parapeţi.

– Este un lucru cît se poate de plăcut. Ar trebui să încercaţi şi voi, le spuse Liana.

Zared se lăsă pe spate.

– Ştiu eu? Poate. Chiar le-ai spus Zilelor să plece acasă noaptea?

Liana zîmbi.

– Da, le-am spus. Noapte bună, Severn, Zared. Începu să urce scările, dar se opri, auzindu-i vorbind.

– Curajoasă femeie, spuse Zared.

– Sau proastă de dă-n gropi, răspunse Severn.

Liana îşi continuă drumul şi o oră mai tîrziu, se afla în dormitorul ei, bălăcindu-se într-o cadă din lemn plină cu apă fierbinte şi parfumată şi urmărind cu privirea dansul flăcărilor din cămin.

În dreapta ei, uşa se deschise cu zgomot, iar Rogan năvăli înăuntru ca o furtună.

– Ai mers prea departe, femeie, zbieră el la Liana. Cu ce drept îmi concediezi slujnicele?

Liana întoarse capul şi se uită la Rogan. Purta numai cămaşa lui mare şi albă, ce îi atîrna peste coapse, o curea lată, din piele, în jurul mijlocului şi pantalonii colanţi. Mînecile suflecate pînă mai sus de coate lăsau să i se vadă braţele musculoase.

Pe fruntea Lianei se iviră cîţiva stropi de sudoare. Bărbatul continua să ţipe la ea, dar Liana nu ştia ce anume îi spunea. Se ridică în picioare în cadă, cu trupul zvelt şi sînii plini, trandafirii şi calzi din cauza apei fierbinţi.

– Vrei, te rog, să-mi dai prosopul? întrebă ea încet, în liniştea care se lăsase între ei după ce Rogan încetase să mai ţipe la ea.

Bărbatul nu putea decît să o privească, uimit la culme. Cunoscuse multe femei, dar nu avusese niciodată răgazul sau curiozitatea de a privi, numai de a privi o femeie. Iar acum i se părea că nu văzuse niciodată ceva mai frumos decît frumuseţea din faţa lui, cu pielea trandafirie şi cu părul blond, lung pînă aproape de genunchi.

N-am să o las să-şi folosească trupul pentru a mă face să uit cele întîmplate astăzi, îşi spuse el, dar făcu un pas spre ea şi întinse o mînă pentru a-i atinge sînul rotund.

Liana îşi spuse în sinea ei că n-avea nici un rost să-şi piardă capul. Îl dorea pe Rogan, oh, da... dar îl voia pentru mai mult de cîteva minute. Ridică mîna şi îi desfăcu cămaşa la gît, apoi îi atinse pielea cu vîrful degetelor.

– Apa e încă fierbinte, spuse ea încet. Nu vrei să mă laşi să te spăl?

Pentru Rogan, o baie era o mare pierdere de timp, dar ideea de a fi spălat de o femeie goală...

Se dezbrăcă în grabă şi, stînd în picioare în faţa ei – cu toate părţile corpului drepte – vru să pună mîna pe ea. Dar Liana se feri, rîzînd.

– Baia dumneavoastră, domnule. Şi Rogan se băgă în cadă.

Apa fierbinte îi mîngîie pielea murdară, ierburile care pluteau la suprafaţa apei miroseau frumos, dar mai presus de toate era ea, femeia, soţia lui, această frumoasă...

– Leah? întrebă el, privind-o cum îngenunchează în faţa căzii şi cum atinge uşor, cu sînii rotunzi şi plini, marginea de lemn.

– Liana, răspunse ea şi îi zîmbi.

Începu să-l spele, frecîndu-i cu mîinile pline de săpun braţele, pieptul, spatele şi faţa. Rogan închise ochii.

– Liana, spuse el încet. Părea să-şi amintească, vag, că femeia din faţa lui făcuse în ziua aceea ceva ce îl supărase, dar nu-şi putea aminti ce anume. Era atît de firavă şi de angelică, atît de roz şi de albă, încît nu şi-o putea imagina făcînd ceva ce pe el ar fi putut să-l supere.

Ridică pe rînd picioarele, pentru ca ea să i le poată spăla şi o ascultă atunci cînd ea îi spuse să se ridice în picioare. Plăcerea pe care i-o provocară mîinile acelea mici şi calde care îl spălau acum între picioare fu atît de mare încît Rogan îşi vărsă sămînţa în căuşul lor. Pentru a-şi ascunde stînjeneala, o apucă pe Liana de umeri şi o împinse cu spatele în peretele din faţa lui.

– Au! Mă doare! Ce...

Rogan omorîse mulţi oameni în viaţa lui şi nu simţise niciodată nimic. Dar strigătul Lianei îi atinse, undeva în fundul sufletului, o coardă sensibilă. Nu voise să-i facă nici un rău. Pur şi simplu... îi era ruşine de ea. Ieşi din cadă şi îngenunche în faţa ei.

– Stai să văd, îi spuse Rogan, trăgînd-o spre el. În locul unde se lovise de perete, avea o vînătaie, dar nici o zgîrietură. Nu e nimic, spuse el. Ai pielea foarte sensibilă, asta-i tot. Mîna lui mare, aspră şi plină de bătături îi mîngîie spatele mic şi delicat. Ca pielea unui nou-născut.

Liana îl privi în ochi şi începu să rîdă. Apoi îşi puse capul pe umărul lui.

– Ţi-a plăcut baia, nu-i aşa?

Rogan simţi că îi năvăleşte tot sîngele în obraji, amintindu-şi cît de stînjenit fusese cu numai cîteva minute în urmă. Apoi, privind-o mai atent, îşi dădu seama că femeia îl tachina. Ştia că fraţii lui glumeau adesea cu femeile, dar el, Rogan, nu găsise pînă acum nimic de rîs în relaţia cu o femeie. Liana însă îl făcea să vadă cu totul altfel lucrurile.

– Mi-a plăcut prea mult, se auzi el spunînd.

Liana chicoti din nou.

– Să facem... să îţi mai placă o dată? întrebă ea cu subînţeles. Sau asta ţi-a fost ultima plăcere?

O clipă, Rogan fu tentat să o plesnească pentru această obrăznicie. În clipa următoare însă, mîna lui îi atinse fundul gol.

– Nu cred că a fost chiar ultima.

Apoi Rogan, făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată pînă atunci. O luă în braţe şi o duse în pat.

Stătea deasupra ei şi o privea; şi pur şi simplu nu voia să intre în ea, să împingă de cîteva ori şi apoi să se ducă să se culce, aşa cum făcea de

obicei. Poate şi din cauza plăcerii dinainte, cum o numise ea. Sau poate că voia să o atingă aşa cum îl atinsese şi ea pe el; stătea lîngă ea, sprijinit într-un cot, şi îi mîngîia pielea catifelată de pe pîntece.

Liana habar n-avea cît de nou era totul pentru el, dar asta îşi închipuise ea că înseamnă să stai în pat cu un bărbat. Rogan îi explora trupul, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o femeie goală. Liana închise ochii, în timp ce mîna lui îi mîngîia picioarele, iar degetele se bucurau cînd de rotunjimile moi şi netede, cînd de părul lung şi mătăsos. Mîna lui mare urcă din nou spre pîntece şi, încet, foarte încet, spre sîni. Îi luă pe rînd în căuşul ei mare, în vreme ce degetul mare freca uşor sfîrcul mic şi tare.

Liana deschise ochii şi văzîndu-i blîndeţea din priviri, ştiu dintr-o dată de ce acceptase să se mărite cu el. Simţise că sub înfăţişarea de om dur, sub carapacea aparent de nepătruns, se afla o blîndeţe pe care nu voia să i-o ştie nimeni. Liana se cutremura gîndindu-se la imensa durere care l-a transformat, aparent, în bărbatul dur şi insensibil pe care îl ştiau toţi. Ea însă simţise, intuise că altul, cu totul altul era adevăratul Rogan.

Îl iubesc, îşi spuse ea. Îl iubesc din tot sufletul, îl iubesc cu toată fiinţa mea şi jur că am să-l fac să mă iubească şi el pe mine.

Îl mîngîie pe obraz şi îi simţi barba, acum moale, pentru că nu se răsese de cîteva zile – se

bărbierea o dată pe săptămînă. Am să te fac să mă dorești, să ai nevoie de mine, își spuse ea. Și am să te fac să ai atîta încredere în mine încît să mă lași să-l cunosc, pe celălalt Rogan.

Se lipi de el și-l simți plin de dorință, dorință ce creștea în timp ce o mîngîia pe spate sau îi săruta buzele fierbinți. Apoi o sărută pe gît și pe sîni. Liana își arcui spatele și gemu de plăcere.

Rogan îi simțea reacțiile și, dat fiind episodul din cadă, își putea controla dorința de a o avea. Femeile pe care le avusese pînă atunci fuseseră fie virgine speriate, fie femei nesătule și cu experiență, care nu voiseră altceva decît să-l mulțumească. Bineînțeles că nici una dintre ele nu se oferise să-l spele și nici nu-i lăsase în cameră hîrtie și pene. Poate că nu era decît dorința de a plăti o datorie, dar îi făcea plăcere să o simtă pe femeia aceasta fremătînd la atingerea mîinilor lui.

Îi mîngîie trupul cu buzele, bucurîndu-se de mirosul și de gustul ei dulce și proaspăt, atît de diferit de cel al Zilelor, care, uneori miroseau atît de urît încît le arunca jos din pat. Liana în schimb, mirosea a frunze și a iarbă proaspătă.

Cînd îi atinse din nou buzele, fu uimit să constate cît de mult o dorea. Liana îi cuprinse umerii cu mîinile ei mici și fierbinți, iar cînd o pătrunse, ea își ridică șoldurile, să-l întîmpine, cu o forță pe măsura dorinței lui.

Niciodată nu trăise asemenea clipe alături de o femeie! Era peste măsură de pătimaşă. La un moment dat, îl împinse pe spate şi se aşeză deasupra lui, părul ei lung învăluindu-i pe amîndoi în mătasea lui aurie.

Ori de cîte ori se culcase cu o femeie, Rogan nu se gîndise decît la propria lui plăcere, nu şi la cea a partenerei sale. Dar femeia aceasta, cu gemetele ei, cu mişcările ei, cu freamătul ei de dorinţă şi de plăcere, îl făcea să-şi trăiască propria dorinţă cu o intensitate de-a dreptul ucigătoare. A face dragoste cu această femeie era pentru el o experienţă cu totul nouă, o experienţă care îl răscolise din cap pînă-n picioare.

Se prăbuşi peste ea şi, în loc să o împingă cît mai departe de el, aşa cum făcea de obicei cu femeile cu care se culca, se agăţă de ea ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se îneca, iar ea era un buştean plutitor.

Liana se cuibări la pieptul lui. Iar el se revărsă peste ea, ca sosul pe o budincă. Nu se simţise niciodată atît de bine.

– A fost minunat, şopti ea. A fost cel mai frumos lucru care mi s-a întîmplat vreodată pînă acum. Am ştiut tot timpul că aşa are să fie căsnicia noastră.

Strînsoarea lui Rogan slăbi, dar Liana continuă să stea lipită de el, cu capul pe umărul lui, cu braţul pe pieptul lui, cu o coapsă peste a lui. Era mai

fericită ca oricînd, mai fericită decît crezuse că va putea fi vreodată.

Habar n-avea de tumultul din sufletul lui Rogan. Voia să plece, să se elibereze, dar nu putea să facă nici o mişcare.

– Cum arăta fratele tău William? Avea şi el părul roşu?

– Eu nu am părul roşu, spuse Rogan indignat.

– În lumina soarelui, aşa pare... roşu. William semăna cu tine?

– Tatăl nostru avea părul roşu, dar eu semăn cu mama, care avea părul negru.

– Înseamnă că amîndoi aveaţi părul roşu.

– Eu nu... spuse Rogan, apoi se opri şi schiţă un zîmbet.

Toate femeile pe care le avusese îi spuseseră că are părul negru, nu roşu ca al tatălui său. Numai că ele îi spuneau asta pentru că aşa voia el.

– Dar ceilalţi fraţi ai tăi? Aveau şi ei părul roşu?

Rogan se gîndi la fraţii lui morţi, amintindu-şi cît de tineri şi cît de puternici erau. Ce bine ştiau să se lupte. Nu se gîndise niciodată că într-o zi avea să fie cel mai mare dintre fraţii Peregrine şi va avea o responsabilitate atît de mare.

– Mama lui Rowland, Basil şi James a fost brunetă, aşa că au avut toţi părul negru.

– Dar Severn şi Zared?

– Mama lui Severn era blondă ca... Vocea i se pierdu. Liana îi luase mîna într-a ei şi stătea acolo,

uitîndu-se la degetele lui şi împletindu-le cu ale ei. Ce lucru ciudat, îşi spuse el. Ar trebui să o dea jos din pat şi să doarmă şi el puţin, în loc să-şi răscolească nişte amintiri atît de dureroase. Dar să-şi amintească de fraţii lui ca fiind încă în viaţă nu era deloc un lucru dureros.

– Ca mine, spuse Liana zîmbind. Tot ea a fost şi mama lui Zared? Dar Zared e un băiat atît de brunet.

În lumina slabă a camerei, Liana nu observă zîmbetul lui Rogan.

– Da, aşa este. E brunet pentru că şi mama lui era brunetă. Mama lui Severn a murit cînd l-a născut pe el.

– Deci tatăl tău a avut patru soţii şi şapte fraţi.

Rogan ezită înainte de a răspunde.

– Da.

– Trebuie să fie foarte bine să ai fraţi. Eu mi-am dorit întotdeauna ca mama să mai facă un copil. Vă jucaţi împreună, nu-i aşa? Sau... Îl simţi încordîndu-se sub trupul ei şi se întrebă ce spusese rău.

– Noi nu aveam timp să ne jucăm. Ni se punea sabia în mînă de îndată ce puteam sta în picioare. William a murit la vîrsta de optsprezece ani, James la douăzeci, Basil la douăzeci şi unu, iar Rowland acum doi ani, înainte de a împlini treizeci de ani. Pe toţi patru i-au ucis Howarzii. Acum, eu trebuie să am grijă de Severn şi de Zared. O apucă de umeri şi o ridică, pentru a o putea privi în ochi.

– Eu i-am ucis pe James şi pe Basil. I-am ucis pentru o femeie şi mai bine mor decît să mai fac încă o dată aşa ceva. Pleacă de-aici... şi stai cît mai departe de mine.

O împinse înapoi pe saltea, se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.

– Rogan, n-am vrut... începu Liana, dar el deja plecase. La dracu', la dracu', la dracu', spuse ea, lovind cu pumnul în pernă, apoi se întinse pe spate şi privi tavanul vopsit în alb. Cum adică el îşi omorîse fraţii? Şi pentru o femeie? Ce femeie? spuse ea cu glas tare. O mănînc.

Gîndul acesta o mai linişti, la fel ca şi gîndul că avea să mai fie şi o mîine noapte, în care se puteau întîlni. Dar mai presus de toate, trebuia să cîştige pariul. Dacă ţăranii i-ar prinde pe hoţi, Rogan ar fi o zi întreagă sclavul ei. Ce-ar face cu el? L-ar pune să facă dragoste cu ea? Poate că ar fi suficient să-l pună să stea cu ea. Da, să stea cu ea şi să-i răspundă la întrebări. Şi tot gîndindu-se, adormi.

A doua zi de dimineaţă, se trezi devreme şi porni în căutarea lui Rogan. În camera lordului nu era nimeni, aşa că Liana coborî scările, ajunse în curte şi de acolo pe nişte scări de piatră, în sala servitorilor. Nu mai fusese niciodată în această aripă a castelului, dar nu se miră văzînd cît de murdar era totul – la fel cum fuseseră cu puţin timp în urmă şi camerele stăpînilor. În sala uriaşă, de două ori mai mare decît camera lordului, se aflau în

jur de două sute de bărbaţi. Mesele unsuroase şi băncile murdare păreau să nu-i deranjeze cîtuşi de puţin. Mîncau pîine plină cu nisip şi beau vin acru. Nimeni nu-i dădu nici o atenţie, oamenii continuînd să se ghiftuiască, să se scarpine, să ţipe, să rîgîie şi să tragă vînturi.

Buna ei dispoziţie şi sentimentul de împlinire dispărură ca prin farmec. Ieşi grăbită din sală, afară, la lumină.

Severn stătea sprijinit de zidul dinspre sud, mîngîind pieptul unui şoim migrator.

– Unde este soţul meu? întrebă ea.

– A plecat la Bevan, răspunse tînărul, fără să-şi înalţe privirea.

– La Bevan? Acolo unde familia voastră a...

– Da, acolo.

– Şi cînd o să se întoarcă?

Severn ridică din umeri şi plecă. Liana însă se ţinu după el.

– A plecat aşa, pur şi simplu? Fără să spună nimic nimănui? N-a spus cînd se întoarce? Vreau să le dai voie oamenilor să dragheze şanţul cu apă.

Severn se opri, se întoarse şi se uită la ea.

– Să dragheze şanţul? Eşti nebună, femeie? Howarzii ar putea...

– Trece foarte bine peste el aşa cum e acum, i-o tăie Liana. Cînd se întoarce soţul meu?

Căutătura aspră dispăru de pe chipul lui Severn.

– Fratele meu a plecat de-aici înainte de răsăritul soarelui, spunînd numai că se duce la castelul Bevan. Dacă i-ai pomenit de dragarea şanţului, înseamnă că plecarea lui e în legătură cu asta.

Liana nu scoase nici un cuvînt.

– Ţi-e frică, ai? spuse Severn zîmbind.

Liana se îmbujoră la faţă, semn că Severn avea dreptate.

– Nu-ţi dau voie să faci aşa ceva, pentru că nu vreau ca Rogan să vină şi să găsească şanţul gol, spuse Severn şi plecă.

Liana rămase privind în urma lui. Îi părea rău că Rogan era plecat, pe de altă parte, îi venea parcă mai uşor să-şi vadă de treburi în absenţa lui. Severn era un bărbat mult mai paşnic decît Rogan şi... poate că exista o cale de a-l convinge, aşa cum îl convinsese pe tatăl ei să facă tot ce voia. Această cale era mîncarea.

Liana o trimise pe Joice să-i aducă preţioasa ei carte de bucate, apoi cu cartea sub braţ, intră în bucătărie.

Era aproape miezul nopţii cînd Liana se urcă în pat, singură. Era ruptă de oboseală, dar şi fericită, pentru că acum avea permisiunea de a pune să se sape un canal în care să se scurgă apa murdară din şanţ.

Îi luase aproape toată ziua, dar bucătăriile şi sala servitorilor arătau acum ceva mai bine decît cu

o zi în urmă. În afară de asta, le pregătise lui Severn şi cavalerilor Peregrine o masă regească: friptură de vacă în sînge, clapon în sos de portocale, iepure pregătit cu ceapă şi cu stafide, tarte cu spanac şi cu brînză, ouă în sos de muştar, pere drese cu mirodenii, plăcintă cu carne şi cremă de mere.

În clipa în care Severn şi ceilalţi cavaleri terminară de mîncat, Liana ştiu că putea obţine orice de la ei. Lovindu-se cu palmele peste burtă, Severn nu numai că fu de acord cu dragarea şanţului, dar se oferi să ajute şi el la săpat. Ea zîmbise, spunîndu-i că nu era nevoie, apoi îi puse înainte o farfurie plină ochi cu jeleuri cu lapte.

Numai dacă l-aş putea cuceri şi pe soţul meu tot atît de uşor, îşi spuse ea, trîntindu-se pe salteaua de puf. Încercă să nu se întrebe ce făcea soţul ei la castelul Bevan. Era oare în braţele altei femei?

Rogan se aşeză în faţa căminului din castelul Bevan, fără să-i pese de mizeria din jur.

Cînd plecase de la castelul Moray, înainte de revărsatul zorilor, nu era sigur de ce pleca. Ştia numai că se sculase din somn cu gîndul la diavoliţa blondă cu care se însurase. Şi mai ştia că trebuia să stea o vreme cît mai departe de ea.

Poruncise cîtorva oameni să se pregătească şi plecase călare, oprindu-se în sat, să o ia pe Joi cu el. Dar fata plînsese şi îl implorase să nu o oblige

să meargă cu el, pentru că Doamna cu Focul ar omorî-o. La fel i se întîmplă şi cu Duminică şi cu Miercuri, aşa că, dezgustat, plecă singur la Bevan.

Castelul Bevan era izolat în vîrful unui deal înalt şi abrupt.

Odată ajuns la castel, Rogan se duse direct la butoaiele înşirate de-a lungul zidului şi dădu cep unuia dintre ele, turnîndu-şi berea neagră şi amară într-o cană murdară de lemn. Unul dintre cavaleri dormea foarte aproape de butoiul cu pricina. Rogan îl lovi cu piciorul în coaste.

– Scoală-te, porunci el. Şi adu-mi nişte zaruri. Am nevoie de ceva care să mă ajute să dorm.

Capitolul 9

Liana îşi puse mîna pe spatele care o durea. Rogan era plecat de două săptămîni, timp în care ea făcuse adevărate minuni la castel şi în sat. La început, ţăranilor le fusese teamă să o asculte, de frica lui Rogan, dar după ce cîţiva dintre ei făcuseră ce le poruncise fără a fi pedepsiţi, începură şi ceilalţi să aibă încredere în ea.

Casele din sat fură reparate, oamenilor li se cumpărară haine noi şi, tot pentru ei, fură sacrificate o mulţime de vite. După două săptămîni, oamenii ajunseseră să se uite la Liana ca la un înger.

Munca îi dădea Lianei o mare satisfacţie, cu excepţia unui singur aspect: numărul copiilor cu părul roşu, care alergau de colo-colo prin curte. În primul moment, îşi spuse că putea fi o coincidenţă faptul că Rogan avea aceeaşi culoare de păr ca şi ei. Abia atunci cînd un băieţel de vreo opt anişori se uită în sus la ea cu aceiaşi ochi ca ai soţului ei, întrebă ea cine era tatăl copilului.

Cei care se aflau prin apropiere se opriră din lucru şi lăsară capul în pămînt. Liana repetă

întrebarea şi aşteptă să i se răspundă. Într-un tîrziu, o femeie tînără păşi în faţă. Liana o recunoscu. Era una dintre Zile, una dintre femeile care se culcau cu Rogan.

– Lordul Rogan este tatăl, spuse femeia pe un ton obraznic. Ţăranii din jurul ei se făcură dintr-o dată mici de tot, anticipînd parcă ce avea să se întîmple.

– Cîţi copii... are soţul meu?

– Vreo duzină, răspunse fata, pe acelaşi ton sfidător. Şi ăsta de-l port eu acum în pîntece.

Vreme de o clipă, Liana se simţi incapabilă să scoată vreo vorbă sau să facă vreo mişcare. Nu ştia dacă era mai supărată pe soţul ei că avea atîţia bastarzi sau că îşi lăsa proprii copii să trăiască în sărăcie. Ştia că ţăranii se uitau la ea, aşteptînd să vadă ce avea să facă. Trase adînc aer în piept.

– Adună toţi copiii şi trimite-i la mine, la castel. Am să mă ocup eu de ei.

– Cu mamele lor? întrebă Ziua, pe un ton din care răzbătea o notă de triumf.

Liana o privi cu asprime.

– Tu, cu copilul tău, poţi să faci ce vrei; ori mi-l încredinţezi mie, după ce îl înţarci, ori îţi asumi tu însăţi responsabilitatea creşterii lui. Însă pe mamele copiilor nu le primesc.

– Prea bine, milady, spuse fata îndatoritoare, înclinîndu-se în faţa stăpînei sale.

Cînd ajunse la castel, era deja tîrziu. Aşa că se urcă în pat şi, ca de obicei, începu să viseze cu ochii deschişi la ziua în care Rogan avea să fie sclavul ei. Poate că se vor duce să mănînce pe malul unui rîu, doar ei doi. Poate că l-ar face, în sfîrşit, să-i vorbească. Chiar dacă petrecea împreună cu el fie şi numai o zi, fie şi numai o oră, amîndoi îmbrăcaţi, şi tot era o realizare. După toate aparenţele, Rogan nu făcea nici o diferenţă între ea şi celelalte Zile. Era bună să se culce cu ea şi cu asta basta.

Liana urcă scările spre camera lordului, o evită pe Joice care avea o listă întreagă de întrebări şi de nemulţumiri şi urcă mai sus, spre dormitoarele de deasupra. În ultimele săptămîni, o căutase de cîteva ori pe Doamna, pe femeia în vîrstă pe care o întîlnise la cîteva zile de la sosirea ei la castel, cea care îi spusese că bărbaţii nu se dau în vînt după femeile blînde şi supuse, dar de fiecare dată găsi uşa încuiată.

Camerele de sus erau acum curate. Unele dintre ele erau ocupate de servitoarele ei, majoritatea însă erau goale. Camera Doamnei se afla în celălalt capăt al coridorului. Iar uşa era deschisă. Liana se opri în prag şi se uită la femeia aplecată deasupra unei tapiserii.

– Bună seara, draga mea, spuse femeia, întorcîndu-se şi zîmbind bucuroasă. Intră, te rog şi închide uşa. Se face curent.

Liana făcu întocmai.

– Am mai trecut să vă văd, dar nu eraţi. Rogan a plecat la castelul Bevan. Liana avu încă o dată sentimentul că o cunoştea dintotdeauna pe femeia din faţa ei.

– Da, şi aţi făcut un pariu. Să fie o zi întreagă sclavul tău?

Liana zîmbi, se apropie de scaunul femeii şi se uită la tapiseria la care lucra aceasta. Înfăţişa o doamnă blondă şi suplă, care ţinea în mînă un inorog.

– Ai putea fi tu, îi spuse Doamna, zîmbind. Şi cam ce-ai vrea să faci în ziua aceea în care Rogan o să fie sclavul tău?

– Poate o plimbare lungă prin pădure. O zi în care să fim singuri... doar noi doi. Fără fraţi, fără cavaleri, fără servitori. Aş vrea ca el, cel puţin în ziua aceea, să nu se gîndească decît la mine, să nu-l mai intereseze nimeni şi nimic. Doamna tăcu. Uitîndu-se la ea, Liana văzu că femeia încetase să mai zîmbească. Nu sînteţi de acord cu mine, nu-i aşa?

– N-ar trebui să-ţi spun. Dar... el şi Jeanne obişnuiau să se plimbe împreună.

– Jeanne?

– Jeanne Howard.

– Howard? Aceiaşi Howarzi care sînt duşmanii declaraţi ai Peregrinilor? Am auzit eu cîte ceva... că Howarzii ar fi furat pămînturile Peregrinilor, că pe

unii dintre ei i-ar fi ucis cu sînge rece, că pe alţii i-ar fi ţinut sub asediu pînă cînd au murit cu toţii de foame. Şi vreţi să spuneţi că un Peregrine i-a făcut curte unei Howard?

– Rogan a fost însurat cu Jeanne, înainte ca aceasta să devină o Howard.

Liana se aşeză pe un scaun, lîngă fereastră.

– Spuneţi-mi tot ce ştiţi, şopti ea.

– Rogan a fost însurat cu Jeanne Randel. Cînd s-au căsătorit, el avea şaisprezece ani, iar ea cincisprezece. Părinţii şi fratele său William muriseră de foame, la Bevan, cu un an în urmă, iar cei trei fraţi mai mari erau în război cu Howarzii, aşa că nu aveau timp de însurătoare. Au hotărît însă că Rogan trebuia să se însoare, să găsească o fată cu zestre şi să facă copii – băieţi, firește – care să crească şi să-i ajute în luptă. La început, Rogan n-a vrut nici să audă de însurătoare, dar pînă la urmă, fraţii lui l-au convins.

Doamna se întoarse şi se uită la Liana.

– Rogan n-a avut parte, în viaţa lui, decît de greutăţi şi de durere. Nu toate cicatricele de pe corpul lui provin din lupte. A fost şi mîna tatălui şi a fraţilor săi mai mari.

– Şi pînă la urmă l-au convins să se însoare, nu-i aşa? spuse Liana încet.

– Ba da, dar după ce a văzut-o, nu s-a mai împotrivit. Era frumuşică la faţă, micuţă, liniştită şi blîndă. Mama ei murise cînd Jeanne era încă un

copil. Aşa că fata, ca pupilă a regelui, fusese crescută de maici. Poate că trecerea bruscă de la atmosfera din mănăstire la viaţa alături de un Peregrine nu a fost un lucru prea uşor, mai ales pentru un copil.

Pentru Liana era deja prea mult. De dimineaţă, descoperise o duzină de copii nelegitimi ai soţului ei, iar acum, seara, aflase că mai fusese însurat.

Doamna urmă.

– Cred că Rogan începuse să se îndrăgostească de ea. Nu avusese niciodată parte de prea multă tandreţe şi cred că gingăşia Jeannei l-a fascinat. Îmi amintesc că, o dată, cînd s-au întors de la o plimbare, aveau amîndoi flori în păr.

Liana îşi feri privirea, pentru ca Doamna să nu-i poată vedea durerea întipărită pe chip. Primei soţii îi dăruia flori, în schimb, cele de-a doua, nu-i cunoştea bine nici numele.

– Erau căsătoriţi de aproape patru luni, cînd Howarzii au luat-o prizonieră pe Jeanne. Ea şi Rogan erau singuri în pădure. Rowland îi spusese să nu intre în pădure neînsoţiţi, dar Rogan se credea nemuritor şi, în afară de asta, era convins că fiind împreună cu Jeanne, nu i se putea întîmpla nimic rău. Cred că se înoptase şi... tocmai trăgeau un pui de somn, cînd oamenii lui Oliver Howard s-au năpustit asupra lor şi au răpit-o pe Jeanne. Rogan n-a mai apucat să-şi ia sabia, dar a reuşit să tragă doi Howarzi jos de pe cai. Pe unul dintre ei l-a

strîns de gît, înainte ca ceilalţi să-l poată împiedica. Mi se pare că unul dintre Peregrini tocmai îl omorîse pe fratele mai mic al lui Oliver şi toată mînia acestuia se revărsa acum asupra lui Rogan. Oliver puse trei bărbaţi să-l ţină pe Rogan, şi trase în el trei săgeţi, nu ca să-l omoare, ci ca să arate cine era Oliver Howard. Apoi îşi luă oamenii şi plecă, luînd-o cu el şi pe Jeanne.

– Şi Rogan ce-a făcut? şopti Liana.

– S-a întors pe jos la castel. Cale de aproape şase kilometri, cu trei răni sîngerînde. S-a întors şi le-a povestit fraţilor săi tot ce se întîmplase. A doua zi, s-a dus împreună cu ei să-i atace pe Howarzi. A călărit alături de ei şi a luptat alături de ei, pînă cînd, a treia zi, a căzut de pe cal, arzînd de febră. Cînd şi-a revenit, după două săptămîni, a aflat cu groază că fraţii lui, Basil şi James, erau morţi.

– El şi-a omorît fraţii, spuse încet Liana.

– Rogan şi-a luat întotdeauna în serios responsabilităţile. El, Rowland şi tînărul Severn s-au luptat cu Howarzii timp de aproape un an. Peregrinii nu aveau nici puterea, nici banii necesari pentru a ataca, în adevăratul sens al cuvîntului, castelul Howard. Aşa că au luptat şi ei cum au putut: le-au furat proviziile, au dat foc caselor ţăranilor, au otrăvit apa... A fost un an sîngeros. Şi după un an... vocea Doamnei se pierdu.

– După un an, ce? o încurajă Liana.

– După un an... Jeanne s-a întors la Rogan. Era... însărcinată în luna a şasea cu Oliver Howard şi... foarte îndrăgostită de el. S-a întors la Rogan, să-l implore să-i acorde anularea căsătoriei, pentru a se putea mărita cu Oliver.

– Săracul de el, spuse Liana într-un tîrziu. Cum a putut să-i facă una ca asta? Sau a forţat-o Oliver Howard să rămînă cu el?

– Nu a forţat-o nimeni. Îl iubea pe Oliver şi el o iubea pe ea. De fapt Oliver îi interzisese să se ducă la Rogan. El pusese la cale să-l omoare pe soţul femeii pe care o iubea. Cred că Jeanne simţea totuşi ceva pentru Rogan, pentru că vizita ei i-a salvat viaţa. Rogan a venit acasă după ce s-a întîlnit cu Jeanne şi pînă la obţinerea anulării Peregrinii şi Howarzii nu s-au mai războit între ei.

Liana rămase tăcută o vreme.

– Deci Rogan şi Jeanne obişnuiau să se plimbe împreună prin pădure, nu-i aşa? întrebă ea într-un tîrziu. Atunci eu am să-i pregătesc... o serbare. O să dansăm. O să aduc cîntăreţi şi acrobaţi, şi...

– Cum ai făcut la nuntă?

Liana tăcu şi îşi aminti de ziua nunţii ei, cînd Rogan nici nu o băgase în seamă.

– Vreau să-şi petreacă timpul cu mine, spuse ea. Nu mă bagă în seamă decît în pat. Vreau să fiu mai mult decît... decît o zi a săptămînii. Vreau ca el...

– Ce vrei de la el?

– Vreau ceea ce proasta ai de Jeanne Howard a avut şi a pierdut, aproape că ţipă Liana. Vreau ca Rogan să mă iubească.

– Şi crezi că pentru asta sînt de ajuns cîteva plimbări prin pădure? spuse Doamna amuzată.

Liana se simţi dintr-o dată foarte veselă. Bărbatul visurilor ei, bărbatul care avea să se plimbe cu ea, mînă-n mînă, prin pădure, nu putea fi acelaşi cu cel care, în ciuda a trei răni sîngerînde, a continuat să lupte zile întregi. Îşi aminti că Zared îi spusese că Rogan se afla în camera de meditaţie. Nici nu era de mirare că medita; nici nu era de mirare că nu zîmbea niciodată; nici nu era de mirare că nu voia să facă nimic cu o soţie care nu era Jeanne.

– Şi atunci ce să fac? şopti ea. Cum să-i arăt că eu nu sînt Jeanne Howard? Cum să-l fac eu pe un bărbat ca Rogan să mă iubească?

Doamna clătină din cap.

– Nu ştiu ce răspuns să-ţi dau. Poate că este un lucru... imposibil. Cele mai multe femei ar fi mulţumite să aibă un soţ care să nu le bată şi să nu le înşele. O să ai copii cu Rogan, iar copiii sînt o mare mîngîiere pentru o femeie.

– Copiii care or să crească, or să lupte şi or să moară datorită Howarzilor. Iar eu va trebui să văd cum soţul meu, arătîndu-le craniile cailor, o să-i înveţe să urască. Rogan îşi cheltuieşte toţi banii – de la mine, de la ţărani, de la mai ştiu eu cine – ca

să construiască maşini de război. Ura, vrajba, reprezintă pentru el mai mult decît viaţa însăşi. Face copii, bastarzi, pentru ca apoi să-i lase să moară de foame. Dacă ar putea, măcar pentru o zi, să uite de Howarzi, să uite că acum el este cel mai în vîrstă dintre Peregrini. Dacă ar putea măcar să vadă cum ura lui provoacă moartea lentă a oamenilor săi, atunci ar putea... Se opri, cu ochii măriţi.

– Ar putea ce?

Liana coborî vocea.

– Cu cîteva săptămîni în urmă, ţăranii mi-au cerut permisiunea de a sărbători ziua sfîntului Eustaţiu. Desigur, eu am fost de acord. Dacă Rogan i-ar putea vedea pe aceşti oameni, dacă le-ar putea vorbi... Dacă şi-ar putea vedea proprii copii...

Doamna zîmbi.

– Rareori i s-a întîmplat să stea departe de familie şi mă îndoiesc că va fi de acord să-şi petreacă ziua numai cu tine. Cînd a fost atunci singur în pădure, numai cu soţia lui, ştii ce s-a întîmplat. Nu, nu cred că o să fie de acord cu ce îi ceri.

Doamna privi spre uşă şi ascultă.

– Mi se pare că o aud pe servitoarea ta care te caută. Trebuie să pleci.

– Da, spuse Liana, distrată, cu gîndul la ceea ce discutaseră. Se duse la uşă, apoi se întoarse şi privi înapoi. Aş putea să mai trec pe la dumneavoastră? Uşa este adesea încuiată.

Doamna zîmbi.

– Ori de cîte ori o să ai nevoie de mine, am să fiu aici.

Liana zîmbi la rîndul ei şi ieşi din cameră. În urma ei, o auzi pe femeie încuind uşa cu zăvorul. Vru să se întoarcă şi să bată la uşă. Erau întrebări pe care voia să i le pună Doamnei, dar nu şi le amintea niciodată cînd se afla înăuntru, în cameră.

Se răzgîndi şi nu mai bătu la uşă. Străbătu coridorul, apoi coborî scările. Într-adevăr, Joice o căuta. Lordul Rogan se întorsese, iar în urma lui veneau aproape toţi ţăranii din sat. Cîţiva dintre ei împingeau un cărucior, pe care erau întinşi doi bărbaţi morţi, tată şi fiu.

– Sînt hoţii dumneavoastră, spuse Joice, cu ochii măriţi. Întocmai precum aţi spus. Ţăranii i-au prins şi i-au spînzurat. Unii dintre cavaleri au spus că, în felul acesta, lordul Rogan nu va mai avea cum să-i tortureze. Oamenii au spus că cei doi au fost un fel de Robin Hood, care împărţeau tot ce furau, şi că oamenii îl îndrăgeau. Dar i-au spînzurat pentru dumneavoastră, milady.

Pe Liana nu o încînta deloc onoarea pe care i-o făcuseră sătenii şi coborî scările pentru a-şi întîlni soţul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Rogan nu descălecase încă. Armăsarul său mare se ridică ameninţător pe picioarele din spate, ca şi cum ar fi simţit furia stăpînului. Rogan privi în jur şi se încruntă văzînd totul curat, pînă şi pe

ţăranii care nu mai erau murdari şi sfrijiţi ca altădată.

– Am cîştigat pariul, strigă ea cît de tare putu, încercînd să-i atragă atenţia asupra ei.

Îl urmărea cu respiraţia tăiată pe Rogan, care descălecă şi, ţinîndu-şi calul de frîu, se uita la ea. Îşi aminteşte de mine, îşi spuse ea, fericită. Şi mai mult decît atît, mă doreşte. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare.

Curînd însă, privindu-l în ochi, i se păru că era supărat pe ea – nu numai supărat, ci furios. Fără nici o îndoială că tot aşa se uita şi la Howarzi. Eu nu sînt Jeanne Howard, îşi spuse ea, ţinînd capul sus şi încercînd să-şi potolească tremurul mîinilor. Vru să alerge în sus pe scări, pînă în camera ei şi să se ascundă sub pături. Vru să scape de privirea insistentă şi fioroasă a soţului ei.

– Am cîştigat, îngăimă ea. Vino... trebuie să fii sclavul meu. Nemaiputînd suporta privirea încărcată de mînie a lui Rogan, se răsuci pe călcîie şi urcă în solarium. Cîteva clipe de singurătate, în capelă, aveau poate să o calmeze.

Rogan privi în urma ei, apoi dădu hăţurile unui grăjdar tînăr, cu părul roşu. Se uită după băiatul care se îndepărta, chipul acestuia părîndu-i-se cunoscut.

– Sclavul unei femei timp de o zi? spuse Severn, rînjind.

Rogan se întoarse spre el.

– I-ai dat voie să dragheze şanţul? Şi asta? Arătă spre curtea castelului şi spre bărbaţii morţi de pe cărucior. Toate astea s-au făcut din ordinul tău? Cum plec, cum...

– Soţia ta e de vină, nu eu, spuse Severn, fără să-şi piardă buna dispoziţie. A făcut mai multe în astea două săptămîni decît tu şi cu mine... Se opri cînd îl văzu pe Rogan trecînd în grabă pe lîngă el şi intrînd în castel.

Severn urcă şi el scările, cîte două deodată. Îl găsi pe Zared singur în camera lordului.

– Unde e? pufni Severn.

– Acolo. Zared arătă cu degetul spre ceea ce ei numeau camera de meditaţie. Conform tradiţiei, aceasta aparţinea capului familiei – tatălui lor, lui Rowland şi acum lui Rogan. Intimitatea ei era sacră. Cînd un bărbat se afla acolo, nu trebuia deranjat decît în cazul unui atac iminent.

Severn urcă repede cele cîteva trepte, apoi deschise uşa fără să şovăie.

– Pleacă dracului de-aici, zbieră Rogan.

– Şi să-i aud pe toţi spunînd că eşti un laş? Că refuzi să onorezi un pariu?

– Pariul făcut cu o femeie? rînji Rogan dispreţuitor.

– Da, dar un pariu făcut în public, în faţa mea, a oamenilor tăi şi chiar a ţăranilor. De ce să nu-i dai femeii ce vrea? Poate că o să te pună să cînţi cu ea în duet sau să-i aduci flori. La urma urmelor, ce vezi rău în a fi pentru o zi sclavul unei femei? Se

pare că nu o interesează decît să aibă o casă curată şi... pe tine. Numai Dumnezeu ştie de ce. Ne-a pus, mie şi lui Zared o mulţime de întrebări în legătură cu tine.

– Şi bineînţeles că voi i-aţi spus totul. Se pare că îţi place să stai de vorbă cu femeile. Tu şi ducesa aia măritată a ta.

– Ai grijă să nu spui ceva ce s-ar putea ca mai tîrziu să regreţi, spuse Severn, pe un ton ameninţător. Da, vorbesc cu Iolanthe. E o femeie cu capul pe umeri, la fel ca şi soţia asta a ta. A avut dreptate cînd a spus că numai ţăranii îi vor putea prinde pe hoţi. Iar noi ce-am făcut? Doi ani la rînd i-am tot biciuit şi i-am bătut pe oameni, iar ei, hoţii, ne-au furat mai departe, ca-n codru. Soţia ta însă, i-a hrănit şi i-a pus să se spele şi acum se tîrăsc la picioarele ei.

– Or să se obişnuiască într-atît să ne mănînce vacile, că nici n-or să mai muncească aşteptînd să le dăm noi totul. Şi după aia ce-or să mai vrea? Rochii de mătase? Blănuri să le ţină de cald iarna? Limbi de păun la cină?

– Nu ştiu, răspunse Severn sincer; dar ce ştiu este că femeia a cîştigat pariul.

– Şi ea e la fel ca ţăranii. Dacă îi dau azi ce vrea, mîine cine ştie ce-o să-mi ceară. Poate că o să vrea să administreze întregul ţinut. Sau să o las să facă pe judecătorul. Poate că ar trebui să o las să-i antreneze pe cavaleri.

Severn se uită lung la fratele său.

– De ce ţi-e frică de ea?

– Frică de ea! Aş putea să o rup în două cu mîinile goale. Aş putea porunci să fie închisă. Aş putea să o trimit şi pe ea şi pe sclifositele alea de servitoare ale ei la Bevan şi să nu le mai văd niciodată în viaţa mea. Aş putea...

Severn se uită mirat la fratele său. Da, bărbatul acela mare, puternic şi neînfrînt, bărbatul acela care îşi riscase viaţa în atîtea şi atîtea lupte, bărbatul acela arăta acum ca un copil speriat. Lui Severn nu-i plăcea să-l vadă astfel. Rogan fusese întotdeauna un om sigur pe el, care ştia ce să facă şi ce hotărîri să ia, fără ca apoi să mai revină asupra lor. Nu, se corectă Severn, Rogan nu lua hotărîri, el ştia ce să facă.

Severn dădu să iasă din cameră.

– O să găsesc eu o scuză. Bineînţeles că nici un Peregrine nu va fi vreodată sclavul unei femei. Ideea în sine e absurdă.

– Nu, aşteaptă, spuse Rogan, fără să se uite la fratele său. Am fost un prost că am acceptat pariul. Nu credeam că o să-i prindă pe hoţi. Du-te tu la ea şi întreab-o ce vrea de la mine. Poate că vrea o rochie nouă... sau chiar două. Nu vreau să cheltuiesc banii aiurea, dar am s-o fac.

Cum Severn continua să tacă, Rogan se uită la el.

– Ce mai e? Ai altceva de făcut? Hai, du-te la ea.

Severn, vădit stingherit, se sprijinea cînd pe un picior, cînd pe celălalt.

– S-ar putea să vrea ceva... personal... de la tine. Dacă lo m-ar cîştiga ca sclav pentru o zi, probabil că m-ar lega de un pat sau... Rogan începu să se uite la el cu interes. Cine ştie ce vrea soţia ta de la tine? Poate că vrea să-ţi pui o coadă de măgar şi să speli podelele. Cine ştie? Femeia asta ascultă mai mult decît vorbeşte. Cred că ştie mai multe despre noi decît noi despre ea.

– Ca o iscoadă.

– Iscoadă sau nu, mie îmi place mai mult cum miroase pe-aici de cînd a venit ea. Du-te şi vezi ce vrea, mai spuse el şi ieşi din cameră, închizînd uşa în urma lui.

Cîteva clipe mai tîrziu, Rogan ieşea şi el din camera de meditaţie şi urcă scările spre solarium. În ultimii ani, nu se dusese acolo decît ca să ia vreun şoim. Dar acum şoimii dispăruseră, iar pereţii erau proaspăt văruiţi. Văzu, agăţate de pereţi, trei tapiserii mari, pe care, în primul moment, se gîndi să le vîndă. În toată camera nu erau decît scaune, mese, taburete, rame de cusut şi... cîteva femei. Acestea, dînd cu ochii de el, încetară să mai vorbească între ele şi se holbară la el, de parcă ar fi văzut un diavol. În partea cealaltă a camerei, pe un scaun de lîngă fereastră, stătea soţia lui. Îşi aminti privirea ei calmă, dar mai presus de toate, îşi aminti gustul trupului ei.

– Afară! spuse el şi aşteptă ca femeile, speriate, să iasă din cameră.

Cînd rămaseră singuri, Rogan nu se apropie de ea.

– Ce vrei de la mine? o întrebă el, încruntîndu-se. Să ştii că n-am de gînd să mă fac de rîs în faţa oamenilor mei. N-am să frec podelele şi nici n-am să-mi pun o coadă de măgar.

Liana se uită la el mirată, apoi zîmbi.

– Nu mi-a plăcut niciodată să oblig pe cineva să se facă de rîs în faţa altor oameni. Ridică încet mîinile şi îşi scoase boneta, lăsîndu-şi părul lung şi blond să i se reverse pe umeri şi pe spate. Apoi îşi dădu cu palma peste frunte.

– Trebuie să fii obosit după drum. Vino şi aşează-te lîngă mine. Uite, am nişte vin şi ceva dulciuri.

Rogan însă rămase unde era.

– Încerci să mă ispiteşti?

– Da, încerc, izbucni Liana, de-a dreptul exasperată. Şi ce e rău în asta? Eşti soţul meu şi nu te-am văzut de două săptămîni. Vino şi spune-mi ce-ai făcut cît timp ai fost plecat, iar eu am să-ţi spun ce-am găsit în şanţul cu apă. Luă un pocal de argint de pe masă şi îl umplu cu vin, apoi i-l întinse.

– Gustă-l, e din Spania.

Rogan bău vinul, fără să-şi ia nici o clipă privirea de la ea, apoi se uită admirativ la pocalul din mîna ei. Vinul era într-adevăr foarte bun.

Liana rîse.

– Am adus cu mine cîteva reţete de mîncăruri şi i-am convins pe bucătarii tăi să le încerce. Îşi puse o mînă pe braţul lui şi începu să-l tragă încet spre ea. Oh, Rogan, dac-ai şti cît de mult mi-a lipsit ajutorul tău. Oamenii ăştia sînt atît de încăpăţînaţi încît pur şi simplu mi se părea că vorbesc la pereţi. Ia, gustă asta. E o piersică murată. Şi cred că şi pîinea are să-ţi placă. E fără nisip.

Înainte de a-şi da seama ce face, Rogan se trezi tolănit pe banca tapiţată de lîngă fereastră, mîncînd tot felul de bunătăţi şi pierzîndu-şi ziua ascultînd o mulţime de fleacuri legate de gospodărie. Ar fi trebuit să fie afară, să-şi antreneze oamenii, dar nu se mişcă.

– Cîte monede de aur? se auzi el întrebînd.

– Am găsit în şanţ şase monede de aur, douăsprezece de argint şi aproape o sută de bronz. Mai erau şi opt cadavre pe care le-am îngropat. Îşi făcu cruce. Mi se pare că nu stai prea comod. Întinde-te şi pune capul în poala mea.

Rogan ştia că trebuia să plece şi că nu o întrebase încă nimic de pariu, dar era obosit, iar vinul îl destindea.Îşi întinse picioarele pe banca lungă şi îşi puse capul în poala ei moale. Mătasea fustei ei, lipită de obraz, îi mîngîia tîmplele şi părul. Cînd Liana începu să fredoneze încet un cîntec, Rogan închise ochii.

Liana se uita în jos, la bărbatul frumos care dormea cu capul în poala ei şi îşi dorea ca aceste

clipe să dureze o veşnicie. Cînd dormea, părea mai tînăr, pentru că nici o încruntătură nu-i înăsprea trăsăturile frumoase, iar povara responsabilităţilor de tot felul nu-i mai apăsa pe umeri.

Rogan dormi liniştit vreme de aproape o oră, pînă cînd Severn intră zăngănind în cameră, avînd pe el în jur de douăzeci de kilograme de armură.

Rogan cel călit în războaie şi obişnuit să doarmă iepureşte sări în picioare.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, toropeala dispărîndu-i ca prin farmec.

Severn se uita cînd la fratele, cînd la cumnata sa. Nu-l văzuse niciodată pe Rogan nici măcar uitîndu-se la o femeie înainte de apusul soarelui şi cu atît mai puţin punîndu-şi capul în poala ei. Fu surprins să-l vadă pe fratele său mai mare dînd dovadă de atîta slăbiciune. Severn se încruntă. Fusese de partea cumnatei lui, dar numai încăpăţînarea lui Rogan era cea care îl făcea adesea pe Severn să-l contrazică, însă asta nu-i plăcea. Nu-i plăcea că această femeie îl făcuse pe Rogan să uite unde ar fi trebuit să se afle la ora aceea. Numai cu cîteva ceasuri în urmă, era îngrozit la gîndul că trebuia să dea ochii din nou cu soţia lui, după două săptămîni cît stătuse departe de ea. Pe Severn îl amuzase cutezanţa fratelui său, dar poate că Rogan avea motivele lui să se teamă de această femeie. Putea ea să-l facă să-şi uite îndatoririle? Onoarea? Liana era îngăduitoare cu

ţăranii, dar atitudinea ei paşnică, nonviolentă, avea oare să-l facă pe Rogan să uite de războiul Peregrinilor împotriva Howarzilor?

Severn nu voia ca fratele lui mai mare să se schimbe, riscînd să devină prea tolerant. Una era să joace nişte jocuri copilăreşti cu o femeie şi alta să-şi neglijeze îndatoririle, ca să stea cu capul în poala ei toată după-amiaza.

– N-am ştiut că azi e sărbătoare, spuse Severn sarcastic. Vă rog să mă scuzaţi. Am să-i las pe oameni să se antreneze singuri, fără mine, iar eu am să mă duc să judec pricinile ţăranilor, de vreme ce tu eşti atît de... ocupat.

– Du-te şi antrenează-i pe oameni, pufni Rogan. De ţărani mă ocup eu. Şi ţine-ţi gura dacă nu vrei să te fac să-ţi mănînci limba.

Severn se întoarse şi zîmbi în sinea lui. Ăsta era fratele lui, bărbatul care tuna şi fulgera tot timpul, bărbatul care se purta cu el ca şi cum ar fi fost încă un copil. Că femeia schimba înfăţişarea castelului era foarte bine; ceea ce însă nu-i plăcea era faptul că încerca să-l schimbe şi pe Rogan. Să creadă ea că o să poată să-l schimbe. Nimeni şi nimic nu-l putea schimba pe Rogan.

Liana vru să arunce cu ceva în Severn. Îşi dădea seama ce făcea – îi citise neîncrederea în priviri în clipa în care îl văzuse pe Rogan dormind cu capul în poala unei femei. Se părea că toţi complotau pentru a-l face pe Rogan să rămînă

acelaşi om dur şi neîngăduitor. Puse o mînă pe umărul lui.

– Aş putea să dau şi eu o mînă de ajutor la judecarea pricinilor. Şi pe tatăl meu îl ajutam, spuse ea. De fapt, de cînd murise mama ei, Liana fusese singura care judecase pricinile ţăranilor, pentru că tatăl ei nu putea fi deranjat.

Rogan se ridică în picioare şi o privi cu asprime.

– Mergi prea departe, femeie. Pricinile am să le judec eu. Pentru că eu trebuie să le fac dreptate ţăranilor mei.

Liana se ridică şi ea.

– Aşa cum ai făcut-o şi pînă acum, nu-i aşa? spuse ea furioasă. Înfometîndu-i le faci tu dreptate? Acoperişurile care le cad în cap nu le vezi? Dacă doi oameni vin la tine cu o pricină oarecare, tu ce faci, îi spînzuri pe amîndoi? Dreptate! Tu nu ştii decît să pedepseşti. Tu faci dreptate? Tu care habar n-ai ce înseamnă acest cuvînt? îl înfruntă Liana, cu toate că era aproape sigură că dacă mai scotea un cuvînt, numele ei avea să figureze cît de curînd pe lista cu oamenii omorîţi de Rogan.

– Dar tu ce i-ai face unui om care a furat vaca altuia? I-ai pune să facă baie împreună? Sau să-şi cureţe unghiile de două ori pe zi?

– Nu! se încruntă ea. I-aş pune să trăiască alături de tine o zi... o singură zi. Asta, ca şi mirosul tău de om care nu s-a spălat timp de două săptămîni ar fi de-ajuns.

O trase spre el, iar Liana se topi toată în braţele lui. Nu, pe ea nu păreau să o deranjeze nici mirosul, nici toanele, nici privirile crunte şi nici chiar dispariţiile.

– Şi ce vrei de la mine ca sclav? Să petrecem toată ziua în pat?

Nu era o idee rea, însă Liana avea cu totul alte planuri.

– Nu, vreau să porţi haine ţărăneşti şi să mergi cu mine la bîlci.

Rogan clipi de cîteva ori, apoi îi dădu drumul, dar cu atîta putere, încît Liana se lovi cu spatele de perete.

– Niciodată! spuse el, din ochi ţîşnindu-i fulgere de mînie. Eşti o iscoadă. Howarzii...

– Dă-i dracului pe Howarzi! ţipă Liana. Ce-mi pasă mie de ei? Eu nu vreau decît să petreci o zi cu mine. Singuri. Fără gărzi care să nu ne scape din ochi, fără fraţi care să-ţi reproşeze că ai îndrăznit să-ţi petreci o oră împreună cu soţia ta. Vreau să fim împreună o zi întreagă... îmbrăcaţi. Dar nu aici. Pentru că aici n-or să te lase în pace. Aşa că tot ce-ţi cer este ca timp de o zi să nu mai fii lordul Rogan, ci un om obişnuit. Şi ne vom duce împreună la serbarea ţăranilor. Te rog. Sînt nişte oameni atît de simpli. Şi plăcerile lor sînt la fel. Oamenii or să danseze, or să mănînce şi or să bea. Mi se pare că pregătesc şi o piesă de teatru. Chiar nu poţi să-mi acorzi şi mie o zi din viaţa ta?

Pe chipul lui Rogan nu se citea cît de mult îl atrăgea propunerea ei. O zi întreagă petrecută în veselie...

– Nu pot umbla neînarmat printre ţărani, spuse el. Ei...

– N-or să te recunoască. Jumătate din bărbaţii din sat sînt progeniturile tatălui tău... sau ale tale, spuse ea oarecum dezgustată.

Rogan fu şocat de atîta obrăznicie. Trebuia să o fi întemniţat mai de mult... a doua zi după nuntă.

– Şi crezi că n-or să te recunoască nici pe tine?

– Nu... nu cred. O să-mi acopăr ochiul drept cu un petic... nu ştiu. Oricum, o să mă deghizez. Iar ţăranilor n-o să le treacă prin cap că stăpînul şi stăpîna lor se află printre ei. O zi... doar o zi, te rog.

– Fie, se auzi Rogan spunînd, nevenindu-i să creadă că era chiar vocea lui.

Liana se aruncă în braţele lui şi îl sărută.

– Trebuie să plec, şopti el, tulburat, îndepărtîndu-se de ea. Iar tu stai aici şi nu te amesteca în pricinile pe care trebuie să le judec eu.

– Nu, bineînţeles că nu. Eu sînt o soţie bună şi supusă, şi îmi ascult soţul în toate privinţele. Nu încerc decît să-ţi fac viaţa mai plăcută.

Rogan nu era sigur dacă îşi bătea joc de el sau vorbea serios. Oricum ar fi fost, trebuia să-i interzică să mai fie obraznică cu el.

– Trebuie să plec, repetă el şi, aproape smulgîndu-şi mîna dintr-a ei, ieşi în fugă din cameră.

Are să se ducă cu ea la bîlci, îşi spuse el în timp ce cobora scările şi după aceea are să o trimită la Bevan... şi are să-şi aducă înapoi Zilele şi... Da, aşa o să facă. Pe Liana începea să o scape din mînă şi... la urma urmelor, prea se amesteca în viaţa lui, nu?

Capitolul zece

Era puţin înainte de revărsatul zorilor. Liana se uită la profilul soţului ei care dormea, şi zîmbi. N-ar fi trebuit să-i zîmbească şi totuşi o făcęa. Cu o noapte în urmă, îl aşteptase ore în şir, dar el nu venise. În cele din urmă, luase o torţă şi coborîse să-l caute.

Îl găsise în camera lordului, singur cu Severn, amîndoi beţi morţi.

Severn ridicase capul de pe masă şi se uitase la ea.

– Obişnuiam să ne îmbătăm, reuşise el să îngaime. Fratele meu şi cu mine eram nedespărţiţi... da' acum el are o soţie.

– Şi încă vă mai îmbătaţi împreună, spusese ea. Hai, i se adresă ea lui Rogan. Sprijină-te de mine şi să mergem sus.

– Soţiile schimbă lucrurile, bîiguise Severn în spatele ei.

Liana încercase din răsputeri să-l ajute pe Rogan să urce scările.

– Fratele tău are şi el nevoie de o soţie, spuse ea. Poate că aşa ne-ar mai lăsa şi pe noi în pace.

– O soţie care să aibă foarte mulţi bani, spusese Rogan lăsîndu-se cu toată greutatea pe ea şi urcînd cu greu treptele înguste. Mulţi bani... şi părul lung.

Liana zîmbise şi deschisese uşa dormitorului. Rogan se îndreptase clătinîndu-se spre pat şi adormise pe loc. Se pare că asta ne-a fost noaptea de dragoste, îşi spusese ea, lipindu-se de trupul murdar al soţului ei.

Acum însă, uitîndu-se la el, se simţea veselă şi fericită, pentru că azi era ziua pe care el avea să o petreacă împreună cu ea. Timp de o zi avea să fie numai a ei.

– Milady? auzi ea în spatele uşii vocea lui Joice.

– Intră, spuse Liana.

Femeia se uită la Rogan, care dormea, şi se încruntă.

– Nu sînteţi gata? Ceilalţi or să se trezească în curînd şi or să vă vadă. După cum vorbea, se simţea că femeia nu agrea planul stăpînei sale.

– Rogan, spuse Liana, aplecîndu-se spre el şi şoptindu-i la ureche. Rogan, iubitule, trebuie să te scoli, să mergem la bîlci.

Bărbatul deschise ochii şi o mîngîie pe obraz.

– Ah, Joi, murmură el. Azi vii tu la mine...

– Joi! pufni Liana şi îl împunse în coaste. Scoală-te, beţiv ordinar ce eşti! Eu sînt soţia ta, nu una dintre... Zile.

Rogan îşi duse mîna la ureche, apoi se întoarse, clipind des, şi se uită la ea.

– De ce ţipi? S-a întîmplat ceva?

– Dacă nu-ţi aduci aminte, atunci află că tocmai ai rostit numele altei femei.

Rogan o privi nedumerit, fără să înţeleagă de ce o supărase atît de tare acest lucru. Liana oftă.

– Trebuie să te scoli. Azi e serbarea.

– Ce serbare?

– Bărbaţii! spuse Liana printre dinţi. Serbarea la care mi-ai promis că mă duci. Pariul, ai uitat? Am făcut rost de haine ţărăneşti şi pentru mine şi pentru tine. O să ieşim din castel de îndată ce se vor deschide porţile. Servitoarea mea o să stea închisă în camera asta toată ziua, iar eu am lăsat să se înţeleagă că ceea ce vreau de la tine este să petrecem o zi întreagă în pat. Nimeni n-o să ştie că sîntem plecaţi.

Rogan se ridică în capul oaselor.

– Văd că te-ai ocupat de toate, spuse el. Numai că oamenii mei ar trebui să ştie tot timpul unde sînt.

– Dacă ar şti, ne-ar tot da tîrcoale şi toţi ţăranii ar afla cine eşti.

Se aplecă spre el, iar părul ei lung îl învălui ca într-o mreajă.

– O zi de plăcere, spuse ea încet, nimic altceva decît mîncare, băutură şi dans. Nu tu bărbaţi pe care să trebuiască să-i antrenezi, nu tu griji, nu tu răspunderi... nimic. Zîmbi pentru că îi venise o idee

nemaipomenită. Şi în afară de asta, ai să poţi auzi dacă ţăranii ştiu ceva despre Howarzi.

Asta îl făcu pe Rogan să se hotărască.

– Unde sînt hainele?

După ce se îmbrăcară, Liana fu sigură că nimeni nu avea să-i recunoască – cu condiţia ca Rogan să nu uite să-şi lase umerii în jos şi să ţină capul puţin înclinat.

Ieşiră din dormitor şi ajunseră la poartă chiar în clipa în care oamenii lui Rogan ridicau barierele. Nimeni nu se uită la ei. După ce trecură podul mobil, pe deasupra şanţului golit de apă, Rogan se opri.

– Unde sînt caii?

– Ţăranii nu călăresc. Ei merg pe jos.

Rogan se opri din mers. Primul gînd al Lianei fu acela de a-i aminti că obişnuia să se plimbe cu Jeanne Howard, dar se stăpîni.

– Hai, îl îndemnă ea. Dacă nu ne grăbim, pierdem piesa. Sau poate vrei să cumpăr măgarul ăla bătrîn de-acolo. Pentru cîteva monede, bănuiesc că...

– Nu e nevoie să cheltuieşti banii. Pot foarte bine să merg şi pe jos.

Merseră cale de aproape şase kilometri, pînă cînd, în sfîrşit, ajunseră în sat. În jurul lor se înghesuiau o mulţime de oameni, străini care veniseră să-şi vîndă marfa, călători, rude din alte sate. Pe măsură ce se apropiau de sat, Liana îl simţea

pe Rogan din ce în ce mai destins. Cu toate acestea, privea foarte atent în jur, pentru că era soldat şi soldaţii obişnuiesc să se uite bănuitori la cei din jurul lor. Văzînd însă că toţi oamenii rîdeau, aşteptînd cu nerăbdare această sărbătoare a lor, Rogan deveni mai puţin circumspect.

– Uită-te acolo, îi spuse Liana arătînd spre fanioanele care fluturau în vîrful cortului, înălţate de negustorii ambulanţi. Hai să mîncăm ceva.

– Trebuia să fi mîncat înainte să plecăm, spuse el solemn.

Liana se strîmbă, sperînd că nu avea de gînd să o ţină nemîncată toată ziua, numai pentru a economisi cîţiva bănuţi. Serbarea avea loc pe un cîmp nereditor, aflat în afara zidurilor satului.

– Cîmpul ăsta n-o să mai rodească niciodată, mormăi Rogan nemulţumit. Cu atîtea picioare care calcă acum pe el...

Liana scrîşni din dinţi, întrebîndu-se dacă fusese totuşi o idee bună aceea de a-l lua pe Rogan cu ea. Dacă avea de gînd să-şi petreacă toată ziua uitîndu-se la ce făceau ţăranii – şi mai ales la ce făceau rău – înseamnă că aveau să găsească o sumedenie de motive să-i pedepsească mai tîrziu.

– Piesa! spuse Liana, arătînd cu degetul spre o scenă mare, de lemn, înălţată la unul din capetele cîmpului. Unii dintre actori au venit de la Londra şi săptămîna trecută, tot satul a muncit la piesa asta. Hai să ne grăbim, pentru că altfel n-o să mai găsim

locuri pe bănci. Îl luă pe Rogan de mînă şi îl trase după ea pînă la una dintre băncile din faţă. Lîngă ei stătea o femeie cu un coş plin cu legume stricate, pe care voia să le arunce în actori dacă nu-i plăcea piesa.

Liana îi făcu semn lui Rogan să se uite la legume.

– Ar fi trebuit să aducem şi noi cîteva.

– Păcat de atîta mîncare, bombăni Rogan, iar Liana se întrebă din nou dacă ideea de a-l aduce aici fusese într-adevăr o idee bună.

Din spatele cortinei peticite şi murdare, apăru un bărbat îmbrăcat în costum de arlechin – o mînecă roşie şi una neagră, cracul corespunzător mînecii roşii era negru şi invers, şi o tunică roşu cu negru. Omul anunţă că numele piesei era *Îmblînzirea lordului Buzzard*.

Dintr-un anumit motiv, titlul piesei îi făcu pe oamenii din jurul lor să izbucnească în rîs.

– Cred că este o comedie, spuse Liana, apoi adăugă, uitîndu-se la chipul aspru al soţului ei, sper să fie o comedie.

Cortina fu trasă. Pe scenă, un decor deprimant: copaci goi, puşi în ghivece şi o bancă prăpădită, pe care stătea un bătrîn urît. În faţa lui, se afla un maldăr de paie vopsite în roşu, ca să semene cu un foc. Bătrînul avea în mînă un băţ în care erau înfipţi trei şobolani.

– Vino, fata mea, masa e aproape gata, strigă el.

Din spatele cortinei, apăru o femeie – sau ceva ce părea să fie o femeie. Cînd se întoarse cu faţa către public, oamenii văzură că era de fapt un bărbat foarte urît. Cei din faţă rîseră. Femeia, ţinea în braţe o păpuşă de paie. Cînd se aplecă să pună copilaşul jos şi apoi se ridică în picioare, oamenii văzură că avea nişte sîni enormi, atît de mari încît greutatea lor o făcu să se aplece înainte. Se uită la şobolani.

– Par delicioşi, tată, spuse ea cu glas ascuţit, aşezîndu-se pe jos, în faţa bătrînului.

Liana zîmbi şi se uită la Rogan. Acesta însă nu era aproape deloc atent la piesă. Se uita la oamenii din jurul lor, să vadă dacă, printre ei nu se aflau cumva şi iscoade de-ale Howarzilor.

Din stînga scenei apăru un alt actor, un bărbat înalt, cu umeri laţi şi cu capul dat pe spate. În chip de păr, avea o perucă din lînă roşie, iar pe nas, un cioc ca de şoim, din hîrtie.

– Ce faceţi aici? întrebă actorul cel înalt. Eu sînt lordul Buzzard, iar voi îmi mîncaţi vitele.

– Dar milord, se văită bătrînul, nu sînt decît nişte bieţi şobolani.

– Da, dar sînt şobolanii mei, spuse lordul Buzzard, arogant.

Liana începu să se simtă puţin nervoasă. Doar nu-şi puseseră în gînd să-şi bată joc de Rogan, nu-i aşa?

Pe scenă, lordul Buzzard îl înşfăcă pe bătrîn de ceafă şi îl împinse cu faţa în focul de paie.

– Nu, milord, strigă fata cea urîtă, care se ridicase în picioare, şi îşi scosese mantia zdrenţăroasă, pentru ca lordul Buzzard să-i poată vedea sînii mari.

– Oh! spuse acesta, privind-o lacom. Vino-n-coace, frumoaso.

Fata făcu un pas înapoi, în timp ce lordul Buzzard se îndrepta spre ea. El lovi cu piciorul copilaşul care zbură cît colo. Apoi, lordul îşi desfăcu mantia lungă şi murdară. Prinse de talie cu o curea şi atîrnîndu-i pînă la glezne erau nişte organe genitale uriaşe: un penis umplut cu paie, lung de aproximativ patruzeci de centimetri, cu o circumferinţă de circa douăzeci de centimetri, şi două tigve.

Liana îşi simţea inima bătînd să-i spargă pieptul.

– Să mergem, îi spuse ea lui Rogan – trebui să ţipe, pentru că, în jurul lor, oamenii rîdeau acum în hohote.

Dar Rogan nu se mişcă, atent la cele ce se petreceau pe scenă. Puse o mînă pe umărul Lianei, făcînd-o să stea pe loc. Neavînd încotro, aceasta trebui să urmărească în continuare piesa.

Pe scenă, lordul Buzzard, cu mantia trasă în lături, o luă pe fată de mînă şi amîndoi dispărură undeva în spate. În clipa următoare, pe scenă apăru unul dintre copiii lui Rogan – copiii aceia cu

părul roşu pe care îi văzuse şi Liana – care făcu o plecăciune şi apoi fugi în spatele corinei. Era, firește copilul lordului Buzzard şi al frumoasei.

Din stînga scenei veni o femeie bătrînă, ţinînd în mînă ceva înfăşurat într-o cîrpă neagră, un fel de pachet pe care îl puse în mijlocul scenei, nu departe de locul unde tatăl încă mai stătea cu capul în focul de paie.

– Acum, fata mea, are să ne fie şi nouă cald, spuse ea; din dreapta, apăru un alt bărbaţ foarte urît, îmbrăcat în femeie. Acesta avea nişte fese enorme, umplute şi ele cu paie, şi pieptul plat, ca o scîndură.

În timpul acesta, alt copil cu părul roşu străbătu în fugă scena, stîrnind din nou hohotele de rîs ale publicului.

Liana nu îndrăzni să se uite la Rogan. Probabil că mîine avea să poruncească ca toţi ţăranii să fie tăiaţi în bucăţi.

În timp ce mama şi fiica îşi încălzeau mîinile la focul din mijlocul scenei, lordul Buzzard apăru din nou pe scenă, ţanţoş, cu ciocul său de şoim parcă şi mai mare decît înainte.

– Mi-aţi furat lemnele, urlă el.

– Oh, nu, milord, e doar bălegar de vacă, se tîngui bătrîna. Eram îngheţate bocnă.

– Vreţi foc, vă dau eu foc, spuse lordul Buzzard. Luaţi-o şi ardeţi-o de vie.

Din stînga apărură doi bărbaţi solizi, fioroşi la chip, cu cicatrice vopsite pe faţă, astfel că arătau mai curînd a monştri decît a oameni. O luară pe bătrîna care ţipa şi se văicărea şi o împinseră în fundul scenei, unde o legară de unul dintre copacii desfrunziţi, punîndu-i la picioare paie vopsite în roşu.

Între timp, lordul Buzzard se uita la fată.

– Vino la mine, frumoaso, îi spuse el.

Bărbatul cel urît care interpreta rolul fetei se întoarse cu faţa către public şi făcu o mutră atît de caraghioasă încît oamenii izbucniră din nou în rîs. Lordul Buzzard îşi arătă din nou groteştile organe genitale, după care începu să o fugărească pe fată, în timp ce, în spatele lor, mama ei ţipa ca din gură de şarpe. Pe scenă apărură de data aceasta doi băieţi cu părul roşu.

Liana voia tocmai să-l roage din nou pe Rogan să plece, cînd, pe scenă, apăru o fată tînără, foarte drăguţă, cu o rochie lungă, albă şi o perucă blondă din lînă, ce-i ajungea pînă la glezne. Liana ştia că aceea era ea şi se întrebă, îngrozită cum aveau să o prezinte oamenii aceia cruzi.

Din dreapta, veniră lordul Buzzard şi un bărbat îmbrăcat ca un preot; acesta începu să citească o mesă nupţială. Lordul Buzzard, vădit plictisit, nici nu se uita la fata cea drăguţă, îmbrăcată în alb. În schimb, se juca cu publicul, trimiţîndu-le bezele fetelor, făcîndu-le cu ochiul şi dîndu-şi mantia la o

parte, pentru a le arăta cît de înzestrat era. Fata în alb stătea cu capul în jos şi cu mîinile strînse la piept.

După ce preotul îi declară căsătoriţi, lordul Buzzard o înşfăcă pe fată, o ridică şi începu să o scuture. Din hainele ei începură să cadă monede, pe care oamenii lordului se repeziră să le adune de pe jos. Cînd din doamna în alb nu mai căzu nici o monedă, lordul o puse jos, se întoarse cu spatele la ea şi ieşi ţanţoş de pe scenă, cochetînd cu publicul şi fluturîndu-şi manţia. Doamna se duse în fundul scenei, cu fruntea plecată.

În clipa următoare, pe scenă apăru un bărbat, ţinînd o vacă de căpăstru.

– Ce-i asta? întrebă lordul.

– Milord, spuse omul, vaca aceasta v-a mîncat legumele.

Lordul bătu uşor vaca pe spinare.

– Vacile trebuie să mănînce. Se îndepărtă puţin, apoi, părînd a-şi fi adus aminte de ceva, se întoarse.

– Dar tu ai mîncat din legumele mele? se încruntă el la bietul ţăran.

– Da... o gură de rapiţă... care a căzut din botul vacii, spuse acesta.

– Spînzuraţi-l! porunci lordul Buzzard, iar cavalerii cu cicatrici năvăliră din nou pe scenă.

Omul căzu în genunchi.

– Dar, milord, am şase copii de hrănit. Te rog, fie-ţi milă de mine.

Lordul se uită la oamenii lui.

– Spînzuraţi-i toată familia. În felul ăsta, or să fie mai puţine guri de hrănit.

Cavalerii îl tîrîră pe bietul om în fundul scenei şi îi puseră o frînghie în jurul gîtului. Omul rămăsese alături de bărbatul căzut cu faţa în foc, de bătrîna legată de copac şi de doamna în alb.

Pe scenă apărură două femei tinere, frumuşele şi durdulii, pe care Liana le recunoscu ca fiind două dintre Zile. Publicul şi în special bărbaţii aplaudau şi fluierau, iar fetele se întindeau, se aplecau şi făceau tot felul de mişcări care să le scoată în evidenţă rotunjimile ispititoare. Liana se uită pe furiş la Rogan. Acesta stătea nemişcat, cu ochii ţintă la ceea ce se petrecea pe scenă.

Instinctiv, îi luă mîna într-a ei şi constată că el nu şi-o retrase.

Între timp, lordul Buzzard se întoarse pe scenă şi, văzîndu-le pe cele două Zile, se năpusti asupra lor, fluturîndu-şi mantia. Şi toţi trei se rostogoliră pe scîndurile scenei.

Atunci, doamna în alb se trezi parcă la viaţă.

Nu o deranjase nici că soţul ei nu o băgase în seamă la nuntă, nici că îi luase banii, nici că spînzurase un ţăran care mîncase un smoc de rapiţă căzută din botul vacii. În schimb, o deranjau celelalte femei.

Ea îşi scoase rochia albă, sub care avea una roşie. Luă din spatele unui copac o pălărie roşie cu

flăcări mari din hîrtie de jur împrejur, pe care şi-o îndesă peste peruca blondă.

– Doamna cu Focul! strigară oamenii, încîntaţi.

Doamna cu Focul luă paiele vopsite în roşu de la picioarele femeii legate de copac şi începu să le arunce în cei trei care se rostogoleau pe scenă. Zilele săriră în sus, ţipînd şi zbătîndu-se de parcă hainele şi părul le-ar fi luat foc.

Doamna cu Focul se uită în jos, la lordul Buzzard şi scoase din buzunar o zgardă mare, din acelea cu care se leagă un cîine rău. O prinse în jurul gîtului lordului, luă o lesă şi îl trase afară din scenă.

Oamenii ţipară, aplaudară şi săriră cu picioarele pe bănci, dansînd, în timp ce, pe scenă, toţi oamenii morţi reveniră la viaţă. Şase dintre copiii lui Rogan veniră şi ei pe scenă şi aruncară peste copacii desfrunziţi plase în care erau prinse flori sugerînd astfel că şi natura revenea la viaţă, odată cu oamenii. Cei de pe scenă începură să cînte, în timp ce Doamna cu Focul îl trăgea după ea pe lordul Buzzard, care deşi obligat să meargă în patru labe, încerca totuşi să-şi scoată mantia. Dar Doamna cu Focul îi trase o palmă în cap, iar el se potoli imediat.

În cele din urmă, se trase cortina, iar oamenii încetară să mai aplaude şi să rîdă, dîndu-se jos de pe bănci.

Rogan şi Liana însă, stăteau tăcuţi, fără să se mişte, cu mîinile împreunate.

– Nu cred că ţăranii sînt chiar atît de simpli, reuşi Liana să îngîime într-un tîrziu.

Rogan se uită la ea, recunoscînd, din priviri, că Liana nu putea spune ceva mai adevărat.

Capitolul 11

Oamenii se dădură jos de pe bănci, rîzînd, bătîndu-se între ei cu palmele pe spate şi amintindu-şi, una după alta, toate scenele piesei.

– Ai văzut? Mi-a plăcut acolo unde...

Liana şi Rogan rămaseră pe loc, cu mîinile împreunate, pînă cînd plecă şi ultima persoană.

Revenindu-şi treptat din şoc, Liana fu cuprinsă de furie. În ultimele săptămîni, înfruntase pentru ei mînia soţului, ostenise avînd grijă ca ei să fie hrăniţi şi îmbrăcaţi, iar ei o răsplătiseră cu această... această farsă ridicolă.

Îl strînse pe Rogan de mînă.

– Ne întoarcem la castel şi-i aducem pe oamenii noştri, spuse ea, simţindu-şi tîmplele zvîcnind. O să vedem noi dacă ţăranii ăştia or să mai fie tot atît de nerecunoscători şi după ce oamenii noştri or să-i înveţe minte. Ei cred că ne cunosc, dar nu cunosc nimic, pentru că habar n-au ce înseamnă adevărata mînie a Peregrinilor.

Rogan nu spuse nimic, dar cînd Liana se uită la el, văzu că era mai mult gînditor decît supărat.

– Fir-ar să fie! Ai avut dreptate să nu vrei să vii cu mine. Ne întoarcem la castel şi...

– Cine a jucat rolul lordului Buzzard? o întrerupse el.

– Cred că unul dintre bastarzii tatălui tău, trînti ea. Să mă întorc singură? Se ridică şi vru să treacă pe lîngă el, dar Rogan o ţinea încă de mînă şi nu o lăsă să plece.

– Mi-e foame, spuse el. Crezi că putem să cumpărăm de undeva ceva de mîncare?

Liana se uită la el mirată. Cu puţin timp în urmă, refuzase să cheltuiască cîţiva bănuţi ca să cumpere ceva de-ale gurii.

– Piesa nu te-a... supărat?

El ridică din umeri ca şi cum puţin i-ar fi păsat, dar strălucirea neobişnuită a ochilor lui trăda ceva ce Liana îşi propuse să descopere.

– Eu n-am omorît pe nimeni că mi-a mîncat şobolanii, spuse el oarecum sfidător. Din partea mea, pot să ia toţi şobolanii şi să facă ce vor cu ei.

Liana stătea în picioare în faţa lui, iar el o mai ţinea încă de mînă. Îi spusese că piesa nu-l deranjase, dar felul în care se agăţa de ea spunea cu totul altceva.

– Dar pui să fie biciuiţi.

Rogan nu răspunse, dar se înroşi la faţă. Liana simţea că în clipele acelea avea nevoie să se ştie ocrotit şi cine altcineva ar fi putut să-l ocrotească, dacă nu ea? Rogan nu era un om rău, un om

căruia îi făcea plăcere să omoare sau să-i vadă pe alţii suferind. El încerca să-şi apere familia şi să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a-i feri de griji.

– Mor de foame, spuse ea zîmbind. Am văzut o tarabă plină cu prăjituri cu cremă. Poate că nişte prăjituri şi ceva lapte bătut or să ne mai înveseleascâ, ce zici?

El o urmă supus, iar Liana ar fi dat orice să ştie la ce anume se gîndea.

Cînd Rogan scoase dintr-un chimir de piele cîţiva bănuţi pe care i-i dădu vînzătorului de prăjituri, Liana fu în culmea fericirii. Nu putea fi sigură, firește, dar se îndoia că, pînă atunci, Rogan mai cheltuise vreodată bani cu o femeie.

El cumpără şi o cană cu lapte bătut, pe care îl împărţiră între ei, după care îi înapoiară vînzătorului cana de lemn.

După ce îşi potoli foamea, Liana se simţi parcă ceva mai puţin furioasă. De fapt, dacă stătea să se gîndească mai bine, piesa fusese aproape hazlie. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că ţăranii pot fi atît de îndrăzneţi... sau de sinceri.

– Poate că s-au înşelat în privinţa şobolanilor, dar nu şi a...

În primul moment, Rogan nu înţelese ce voia ea să spună. Apoi, amintindu-şi de organele genitale de-a dreptul groteşti ale lordului Buzzard, simţi că i se urcă sîngele la cap.

– Ai o limbă cam ascuţită, spuse el, promiţîndu-şi – a cîta oară? – să o pedepsească pentru obrăznicia ei.

– Dacă îmi aduc bine aminte, ţi-a plăcut limba mea.

– Femeile n-ar trebui să vorbească despre asemenea lucruri, spuse el pe un ton ce se voia aspru.

Din felul cum se uita la ea, Liana îşi dădu seama că reuşise să-i stîrnească interesul.

– Chiar te-ai culcat şi cu femei urîte? Urîte dar care o făceau în toate poziţiile?

Rogan vru să o certe din nou, dar se răzgîndi.

– Tatăl tău ar fi trebuit să te înveţe cum să te porţi, spuse el. Acum că ai mîncat şi te-ai săturat, hai să mergem să vedem jocurile alea de-acolo.

Glumele ei îi făcuseră plăcere, ceea ce pe Liana nu putu decît să o bucure. Liana îşi strecură pe nesimţite mîna într-a lui, iar el nu i-o dădu la o parte.

– O să fie ca înainte? întrebă el, privind drept înainte.

Liana habar n-avea despre ce vorbea.

– Ce anume?

– Părul tău.

Ea îl strînse de mînă şi rîse. Joice îi vopsise părul şi sprîncenele în negru pentru ca ţăranii să nu recunoască părul inconfundabil al Lianei. Şi nici nu se vedea prea mult de sub boneta din lînă

aspră, prinsă cu spelci, un fel de agrafe, de părul împletit într-o coadă groasă.

– O să iasă la spălat, spuse ea, ridicînd ochii spre el. Poate o să mă ajuţi tu să mă spăl pe cap.

Rogan se uită la ea, dîndu-i de înţeles, din priviri, că o dorea.

– Poate.

Merseră mai departe, ţinîndu-se de mînă şi fără să spună nimic. Liana jubila.

La un moment dat, se opriră, văzînd mai mulţi oameni adunaţi în cerc. Rogan putea vedea peste capetele lor, Liana însă nu. Se ridică pe vîrfuri, apoi se lăsă în jos, dar de văzut tot nu vedea. Îl trase pe Rogan de mînecă.

– Nu văd nimic, spuse ea, încercînd să-şi imagineze cum ar fi fost ca el să o ia în braţe şi să o aşeze pe umărul lui puternic. Rogan însă îşi făcu loc prin mulţime, pînă ajunse în faţă.

– Nu atrage atenţia asupra noastră, rosti ea printre dinţi, dar el nu o băgă în seamă. Ea zîmbea în dreapta şi-n stînga, cerîndu-le scuze celor din jur, trasă de mîna puternică a lui Rogan.

Oamenii începură să se uite curioşi la Rogan, mai ales la părul ce-i ieşea de sub gluga de lînă. Liana înţepeni de frică. Dacă oamenii aceştia, care îi urau pe Peregrini aşa cum îi urau, ar afla că stăpînul lor se află printre ei, singur şi neînarmat, mai mult ca sigur că l-ar ucide.

– Alt bastard de-al bătrînului lord, şopti un bărbat, chiar în spatele lor. Pe ăsta nu l-am mai văzut niciodată.

Liana răsuflă uşurată şi, pentru o clipă, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru fertilitatea Peregrinilor. Apoi se uită şi ea la ceea ce stîrnise curiozitatea mulţimii din jurul ei. Pe o porţiune de pămînt netedă şi acoperită cu iarbă, în mijlocul unui cerc mare, se aflau doi bărbaţi, amîndoi dezbrăcaţi pînă la brîu, care se luptau între ei, fiecare avînd în mîini cîte un par lung, de lemn. Unul dintre ei, scund, musculos şi cu braţe scurte, părea să fie pădurar sau tăietor de lemne şi arăta ca un om obişnuit.

Celălalt însă – spre care erau îndreptate privirile tuturor femeilor, inclusiv cea a Lianei – era cel care îl interpretase pe lordul Buzzard. Pe scenă arătase destul de bine; acum însă, pe jumătate gol, cu pielea strălucind de sudoare, era de-a dreptul magnific.

Nu la fel de magnific ca Rogan, îşi aminti Liana apropiindu-se de soţul ei.

Rogan era atent la luptă şi mai ales la tactica fratelui său vitreg. Omului îi lipsea antrenamentul, ce-i drept, dar avea rapiditate în mişcări. Scundul tăietor de lemne încerca degeaba să se pună cu el.

Liana se uita şi ea, cu vădit interes, la fratele vitreg al soţului ei, ceea ce îl făcu pe Rogan să o privească încruntat. I se părea chiar că se simţea atrasă de acel bărbat.

Rogan nu fusese niciodată gelos. Împărţise Zilele şi pe oricare dintre femeile lui şi cu fraţii şi cu oamenii săi. Atîta timp cît nu avea neplăceri, nu-i păsa ce făceau femeile. Acum însă, nu-i plăcea deloc felul în care soţia lui se uita la sfrijitul ăla cu păr roşu, incompetent şi cu ifose.

– Crezi că l-ai putea bate? îl întrebă un bătrîn ştirb care stătea lîngă el.

Rogan se uită la el, dar nu spuse nimic.

– Aşa e toţi Peregrinii, spuse el cu glas tare. Aroganţi ca şi bătrînu'.

Bastardul Peregrine se uită mai întîi la bătrîn şi apoi la Rogan.

Cei doi aveau aproape aceeaşi vîrstă, cu deosebire că Rogan era mai solid şi, în ochii Lianei, mult, mult mai chipeş.

– Deci mai am un frate, spuse tînărul bastard.

Avea ochii la fel de pătrunzători ca şi ai lui Rogan, îşi spuse Liana şi ceva în ei o făcu să fie aproape sigură că omul ştia cine era Rogan.

– Să nu... începu Liana.

– Vrei să ne batem sau nu? îl provocă tînărul pe Rogan. Sau te laşi condus de o femeie? Coborî vocea. Aşa cum e lordul Rogan?

Liana simţi că i se opreşte inima în loc, pentru că ştia că Rogan nu ar fi rezistat niciodată unei provocări. Nici unul dintre ei nu făcuse nici cea mai mică aluzie la ultima scenă a piesei – cînd Doamna cu Focul îi pusese lordului Buzzard zgarda de gît –

dar ea ştia că Rogan nu avea să o uite prea uşor. Şi în afară de asta, Rogan nu ar fi permis să fie insultat de două ori în aceeaşi zi.

Rogan păşi în interiorul cercului. Liana ştia că dacă făcea sau spunea ceva, risca să pună în pericol şi viaţa ei şi, mai ales, pe cea a lui Rogan. Îşi ţinu respiraţia cînd îi văzu pe cei doi bărbaţi intrînd împreună în cerc şi aşezîndu-se unul în faţa celuilalt. Semănau atît de mult; acelaşi păr, aceiaşi ochi, acelaşi maxilar puternic, trădînd hotărîre.

Rogan se uită în jos, la parul aflat la picioarele lui, apoi, spre groaza Lianei, îşi scoase gluga şi cămaşa şi i le aruncă, iar ea le prinse. Îngheţă de frică la gîndul că ar fi putut fi recunoscut. Şi cine l-ar fi putut recunoaşte, dacă nu vreuna – sau toate – femeile cu care se culcase. Jumătate din sat, îşi spuse ea.

Se uită cu atenţie la cei din jur şi văzu în partea opusă a cercului două dintre Zile. Pe feţele lor nu se citea, pentru moment decît uimire, dar Liana nu avea nici o îndoială că, mai curînd decît se aştepta, femeile aveau să-l recunoască.

Îşi croi repede drum spre cele două femei.

– Un singur cuvînt dacă spuneţi, o să vă pară rău, le spuse ea, aproape în şoaptă. Una dintre ele se făcu mică de tot, în schimb, cealaltă era şi mai îndrăzneaţă şi mai deşteaptă. Îşi dădea seama în ce pericol erau şi Rogan şi Liana.

– Vreau ca fiul meu să fie crescut ca un cavaler, spuse femeia.

Pe Liana o revoltară îndrăzneala şi nerușinarea femeii, dar în acelaşi timp, ştia foarte bine că n-avea încotro.

– Veţi face în aşa fel încît să nu mai ştie nimeni, contracară ea.

Femeia se uită în ochii Lianei.

– Am să le zic oamenilor că vine dintr-un sat din sud şi că l-am mai văzut. Şi fiul meu?

Liana nu putu să nu o admire pe femeia aceea, care risca atît de mult pentru copilul ei.

– Băieţii tăi vor fi educaţi şi antrenaţi. Trimite-i mîine la mine.

Şi cu asta, plecă de lîngă ele, întorcîndu-se acolo unde stătuse înainte.

Rogan şi fratele său vitreg se învîrteau unul în jurul celuilalt, ţinînd parii în poziţie orizontală. Amîndoi erau tineri şi puternici, aveau o statură impunătoare, umerii laţi, şoldurile înguste şi muşchii bine dezvoltaţi.

Dar nu trebuia să fii prea deştept ca să îţi dai seama care dintre ei era un luptător mai bun. Era evident că Rogan îşi punea la încercare fratele vitreg, jucîndu-se cu el, ca să vadă de ce era în stare, în timp ce acesta, cu o privire crîncenă, lupta din toate puterile. Fratele său atacă, dar Rogan se dădu încet la o parte, apoi îl lovi repede cu parul peste genunchi.

– Eşti obişnuit să te baţi numai cu femeile? îl luă Rogan peste picior.

Furia îl înverşună şi mai tare pe fratele său, făcîndu-l însă să facă şi greşeli prosteşti.

– Nimeni nu l-a bătut pînă acum pe Baudoin, spuse bătrînul cel ştirb de lîngă Liana. N-o să-i placă să fie cineva mai bun decît el.

– Baudoin, spuse Liana cu glas tare, încruntîndu-se. Nu credea că era bine ca Rogan să-şi facă din fratele său un duşman. În afară de asta, lupta nu era echitabilă. Rogan îşi petrecuse mare parte din viaţă antrenîndu-se cu bîte şi cu săbii, în timp ce acest tînăr şi-o petrecuse în spatele unui plug.

După o vreme, era deja clar pentru toţi cei prezenţi că Rogan începuse să se plictisească de acest joc care nu-i punea aproape deloc la încercare dibăcia. Se postă în faţa fratelui său, cu parul într-o mînă şi... se întinse.

Era o insultă, iar simpatia Lianei se îndreptă spre Baudoin, pe care Rogan îl umilise în faţa atîtor oameni.

Baudoin se întunecă la faţă şi se repezi ca turbat la Rogan. Oamenilor li se tăie respiraţia.

Aproape fără să se uite la fratele său, Rogan se feri din calea lui, lovindu-l cu parul în ceafă. Tînărul se prăbuşi fără cunoştinţă la pămînt, cu faţa în jos.

Fără să-i pese de el, Rogan trecu peste trupul inert al fratelui său, se duse la Liana, îşi luă hainele

şi se îmbrăcă. Îşi croi drum prin mulţime, cu capul dat pe spate, fără să se uite la Liana, dar aşteptîndu-se ca ea să-l urmeze. Nu îi băga în seamă pe ţăranii care îl băteau pe umăr, felicitîndu-l şi îmbiindu-l să bea ceva cu ei.

Rogan era foarte mîndru de sine. Îl biruise pe bărbatul pe care soţia lui îl privise cu ochi pofticioşi. Îi arătase ei cine era cel mai bun. Şi era mîndru de felul în care o făcuse. L-ar fi putut bate pe fratele său mult prea încrezător în sine, şi cu o mînă legată la spate.

Foarte sigur că Liana îl urma, Rogan o luă înspre pădure. Voia să fie singur cu ea cînd avea să-i arate cît de mîndră era de el. Odată, după ce cîştigase un turnir, două tinere doamne veniseră în cortul lui, pentru a-l felicita. Fusese într-adevăr o noapte de neuitat.

Dar acum, tot ce îşi dorea erau laudele soţiei sale. Poate că o să-l sărute aşa cum o făcuse cînd îi spusese că avea să meargă cu ea la bîlci. Nu se opri din mers decît în desişul pădurii; apoi se întoarse şi se uită la ea.

Liana nu îi cuprinse gîtul cu braţele şi nici nu îi zîmbi aşa cum ştia ea şi cum o făcea de obicei, mai ales cînd erau singuri.

– Am cîştigat, spuse el cu vioiciune.

– Da, ai cîştigat, răspunse ea cu hotărîre.

Rogan nu îi înţelese tonul. Fusese numai o părere? Sau Liana era supărată pe el.

– L-am bătut destul de uşor.

– Oh, da. Foarte uşor. Şi la fel de uşor ţi-a fost şi să-l umileşti... să-i faci pe oameni să rîdă de el.

Rogan nu o înţelegea, dar nici nu încercă să o facă. De data asta mersese prea departe. Ridică o mînă şi vru să dea în ea.

– Acum mă baţi şi pe mine? Baţi pe oricine este mai slab decît tine? Chiar vrei să-ţi baţi toate rudele? Pe mine, soţia ta, pe fraţii tăi? Ia-ţi şi copiii, leagă-i pe fiecare de cîte un copac şi biciuieşte-i.

– Eşti nebună... nu vezi că vorbeşti fără rost? spuse Rogan, lăsînd mîna jos, întorcîndu-i spatele şi dînd să plece.

Liana însă se postă în faţa lui.

– Cum adică fără rost? La ce te-ai gîndit cînd l-ai bătut cum l-ai bătut pe bietul băiat? L-ai făcut de rîs în faţa celorlalţi.

Asta era prea de tot. Rogan o înşfăcă de umeri şi îi ţipă în faţă.

– Nu ţi-a plăcut că l-am făcut de rîs, nu-i aşa? Ai fi preferat să fiu eu cel căzut la pămînt? Şi poate că ai fi vrut ca el şi nu eu să stau cu capul în poala ta... nu-i aşa? Îi dădu drumul. Vorbise deja prea mult. Şi spusese şi ce nu trebuia. Trecu în goană pe lîngă ea.

Liana rămase pe loc, cu ochii în pămînt, gîndindu-se la vorbele lui. Cînd, după cîteva clipe, înţelese, alergă să-l ajungă din urmă şi se postă din nou în faţa lui.

– Ai fost gelos, spuse ea uimită.

El nu răspunse şi trecu pe lîngă ea.

Liana se aşează din nou în faţa lui şi îşi puse mîinile pe pieptul lui.

– Chiar l-ai bătut atît de mult pe băiatul ăla numai ca să mă impresionezi?

Rogan privi în depărtare, pe deasupra capului ei.

– Am vrut să-i pun la încercare forţa şi agilitatea şi cînd am făcut asta, l-am terminat. Şi nu e un băiat. E un bărbat de vîrsta mea... sau poate chiar mai mare.

Liana începu să zîmbească. Nu-i plăcea ce îi făcuse Rogan fratelui său vitreg... dar... ce bine se simţea, gîndindu-se că soţul ei fusese gelos din cauza felului în care ea se uitase la alt bărbat.

– O fi el de vîrsta ta, dar nu e nici la fel de puternic ca şi tine, nici la fel de priceput şi... nici la fel de frumos. Îl luă de braţ şi încercă să-l ducă cu ea în pădure.

– Am stat prea mult departe de oamenii mei. Ar trebui să ne întoarcem la castel. Se crispă.

– Dar trebuia să fii sclavul meu o zi întreagă, spuse Liana, începînd aproape să plîngă. Hai, vino. O să stăm aici, în pădure. Nu ne mai întoarcem la bîlci.

Rogan o urmă. Femeia asta era în stare să-l facă să-şi uite îndatoririle şi responsabilităţile. De cînd se însurase, începuse să-şi neglijeze mult mai mult treburile decît înainte.

– Hai, stai aici, lîngă mine, spuse ea, arătînd cu mîna spre o poieniţă presărată cu flori, pe malul unui pîrîu.

Văzînd că era încă supărat, îi zîmbi, cînd o mişcare în spatele lor o făcu să tresară.

– Fii atent! strigă ea.

Instinctiv, Rogan se dădu într-o parte, dar cuţitul i se înfipse în braţ.

Liana rămase pe loc, uitîndu-se îngrozită la Baudoin care îl atacase pe Rogan cu un cuţit. Văzu sînge pe braţul lui Rogan, dar nu putu să-şi dea seama dacă rana era adîncă sau nu.

De data aceasta, lui Rogan îi era ceva mai greu să-l biruiască pe fratele său vitreg. Baudoin era furios şi hotărît să-l omoare.

Liana nu putea decît să se uite la cei doi bărbaţi care se luptau unul cu celălalt, se trînteau, se rostogoleau pe iarbă, lama cuţitului strălucind cînd şi cînd între ei. Furia îi dădea putere şi curaj lui Baudoin, iar Liana îşi dădu seama că Rogan se lupta să-şi salveze viaţa.

Privind în jurul ei, Liana văzu o creangă scurtă şi groasă. O ridică, o cîntări în mînă, apoi se apropie de cei doi bărbaţi încleştaţi unul de celălalt. Semănau atît de mult între ei, încît îi era frică să nu lovească pe cine nu trebuia.

Ocazia i se ivi de la sine. Baudoin îşi eliberă braţul drept şi îndreptă cuţitul spre gîtul lui Rogan.

În clipa următoare însă, se prăbuşi fără simţire, pentru că Liana îl lovise cu băţul în cap.

O clipă, Rogan nu făcu nici o mişcare. Stătea întins pe jos, cu trupul inert al fratelui său vitreg prăbuşit peste el. Nu-i făcea nici o plăcere să recunoască, chiar şi numai în sinea lui, că, dacă nu era... o femeie,acum putea să fie mort.

Îl dădu la o parte pe Baudoin şi se ridică în picioare, fără să fie în stare să se uite la soţia lui.

– Hai să ne întoarcem la castel şi să trimitem nişte oameni să-l ia, murmură el.

– Şi ce să facă cu el? întrebă ea, în timp ce examina rana de la braţul lui Rogan. Nu era nimic grav, doar pielea puţin zdrelită.

– Or să-l execute.

– Pe propriul tău frate?

Rogan se încruntă.

– O să... meargă repede. Nici ardere... nici tortură.

Liana rămase o vreme pe gînduri.

– Du-te şi adu oamenii. Vin şi eu... puţin mai tîrziu.

– Doar n-ai de gînd să stai aici cu el.

Liana îl privi în ochi.

– Am de gînd să-l ajut să scape de nedreptatea pe care i-o faci.

– Nedreptatea pe care i-o fac eu lui? Omul ăsta a încercat să mă omoare. Dacă pentru tine asta nu

înseamnă nimic, pentru mine în schimb înseamnă foarte mult.

Liana se apropie de el.

– Ţi-ai pierdut atîţia fraţi... Şi cei mai mulţi dintre ei îţi erau fraţi vitregi. De ce să mai pierzi unul? În loc să-l ucizi, mai bine ia-l cu tine şa castel şi antrenează-l. Fă-l unul dintre cavalerii tăi.

Rogan se îndepărtă de ea şi o privi uluit.

– Îmi spui tu mie cum să mă port cu oamenii mei? Îmi ceri să trăiesc alături de un om care a încercat să mă omoare? Speri să scapi de mine ca să rămîi cu el?

Liana ridică mîinile, într-un gest de neputinţă.

– Cum poţi să fii atît de prost? Pe tine te-am ales. Ai idee cîţi pretendenţi am avut? Pretendenţi care nu voiau decît banii tatălui meu şi care mi-au făcut curte în cele mai diferite feluri. Mi-au scris poezii, mi-au cîntat cîntece închinate frumuseţii mele. Iar tu? Tu m-ai împins într-o mlaştină şi m-ai pus să-ţi spăl hainele. Iar eu, proastă cum sînt, am acceptat să mă mărit cu tine. Şi ce-am primit în schimbul prostiei mele? Alte femei în patul tău, ca şi cum eu nici n-aş fi existat. Mirosul tău urît. Iar acum îndrăzneşti să mă acuzi că îmi plac alţi bărbaţi. Am curăţat groapa aia de gunoi pe care tu o numeai castel. Ţi-am dat, ţie şi oamenilor tăi, mîncare mai bună. Ţi-am fost servitoare şi amantă, iar tu îndrăzneşti să mă acuzi de adulter? Hai, omoară-l pe Baudoin. La urma urmelor, ce-mi pasă

mie? Am să mă întorc la tatăl meu, iar tu rămîi singur cu aurul tău şi... fără o soţie care îţi dă numai bătaie de cap.

Spusese tot ce avea de spus, iar acum se simţea mai puţin furioasă ce-i drept, dar obosită şi golită, cu ochii înotînd în lacrimi. Dăduse greş. Întocmai cum o avertizase Helen, dăduse greş.

– Ce mlaştină? fu tot ceea ce spuse Rogan, după cîteva clipe de tăcere.

Liana îşi înghiţea lacrimile.

– Lîngă rîu, spuse ea obosită. M-ai pus să-ţi spăl hainele. Nu plecăm? Baudoin se poate trezi din clipă-n clipă.

Rogan se apropie de ea, îi ridică bărbia şi se uită în ochii ei.

– Uitasem asta. Deci tu eşti diavoliţa care mi-a găurit hainele.

Ea se smulse din braţele lui.

– Dacă ai uitat cumva, dă-mi voie să-ţi amintesc că ţi-am înlocuit hainele cu unele noi. Hai, mergem? Sau poate că ar trebui ca eu să plec, iar tu să rămîi în urmă şi să-ţi omori fratele. Poate că are şi surori, pe care le-ai putea răpi şi face din ele o nouă săptămînă de zile.

Rogan o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Da, era fata de la rîu. Îşi aminti cum stătea întins acolo, conştient de faptul că era privit şi mulţumit, că cea care se uita la el era o fată drăguţă. Era

femeia care, într-o noapte, dăduse foc patului în care dormea el cu...

Şi atunci îi dădu ceva ce nu mai dăduse nici unei femei de ani de zile. Îi zîmbi.

Liana simţi că i se înmoaie picioarele. Zîmbetul dăduse chipului său frumos un aer copilăresc. Acesta era bărbatul pe care îl văzuse şi prima lui soţie? Dacă da, atunci cum a putut să-l părăsească?

– Deci aşa, ai acceptat să te măriţi cu mine pentru că te-am împins într-o mlaştină, spuse el, continuînd să zîmbească. Şi, spre surprinderea ei, o luă în braţe ca pe un copil şi o aruncă în sus. Şi ce ţi-ai pus în gînd să-mi mai faci? Să-mi dai din nou foc la pat? Sau poate că de data asta o să dai foc întregului castel? O aruncă din nou în sus. Pentru cineva atît de mic, ai o putere extraordinară de a obţine ce vrei.

Liana se prinse cu braţele de gîtul lui, să nu cadă.

– Aşa e mai bine, spuse el şi o sărută pe gît.

– Hei, spuse ea, prefăcîndu-se supărată, pune-mă jos. Ai de gînd să-ţi omori fratele?

Rogan se uită la ea şi clătină din cap.

– Tu chiar nu renunţi niciodată?

Liana îl mîngîie pe obraz.

– Nu, spuse ea încet. Cînd vreau ceva, nu renunţ pentru nimic în lume.

Rogan tocmai voia să-i răspundă, dar, în clipa aceea, un geamăt al lui Baudoin îi atrase atenţia. O puse jos pe Liana, dar cu o mişcare atît de bruscă încît aceasta se lovi de un copac. Cînd îşi redobîndi echilibrul, îl văzu pe Rogan aplecat deasupra fratelui său vitreg, cu un cuţit în mînă. Începu să se roage de el. Îl rugă din tot sufletul, aproape plîngînd, să aibă milă de bietul tînăr.

– Şi cum ai să mă omori?

Liana închise ochii. Cînd îi deschise, Baudoin stătea în picioare în faţa lui Rogan. Întreaga lui atitudine era aceea a unui om mîndru, care nu se temea de moarte.

– În foc? întrebă Baudoin. Sau o să-i pui pe călăii tăi să se ocupe de mine? Oamenii tăi sînt ascunşi în pădure şi ne spionează? Or să dea foc satului din cauza celor petrecute pe scenă?

Liana se uita la cei doi bărbaţi cu răsuflarea tăiată. Ştia că soţul ei – care stătea cu spatele la ea – l-ar fi putut omorî pe Baudoin dacă ar fi vrut. Dar se rugă în sinea ei ca Rogan să nu o facă.

– Din ce trăieşti? îl întrebă el, într-un tîrziu, pe tînărul din faţa lui.

Întrebarea îl luă pe acesta prin surprindere.

– Cumpăr şi vînd lînă.

– Eşti un om cinstit?

Baudoin îl privi încruntat.

– Mai cinstit decît bărbatul care ne-a fost tată. Mai cinstit decît iluştrii mei fraţi. Eu nu-mi las copiii să moară de foame.

Liana nu putea vedea faţa lui Rogan, dar se temea că sarcasmul lui Baudoin să nu-i semneze propria condamnare la moarte.

Dar, spre surprinderea ei, tonul lui Rogan deveni dintr-o dată calm şi oarecum şovăitor.

– Mi-am pierdut mai mulţi fraţi în ultimii ani. Nu vreau să mai pierd şi alţii. Dacă te-aş lua la mine, mi-ai face un jurămînt de loialitate? Şi l-ai onora?

Baudoin era buimăcit... atît de buimăcit încît nici nu mai putea să vorbească. Îşi urîse toată viaţa fraţii vitregi din castelul de pe deal. El trăise în sărăcie, iar ei avuseseră totul.

Liana îl văzu şovăind, dar ştia foarte bine că generozitatea lui Rogan, dacă nu era acceptată imediat, avea să se transforme curînd în mînie. Se postă repede între cei doi.

– Ai copii? îl întrebă ea pe Baudoin. Cîţi? Cîţi ani au? Cînd ai să vii să stai cu noi, am să mă ocup personal de educaţia lor. Vor putea merge la şcoală împreună cu fiii lui Rogan.

– Ce fii? întrebă Rogan, uitîndu-se urît la ea. Acest negustor de lînă refuză să-i aducă omagii. Ar fi trebuit să-l omoare acum o oră, dar nu o făcuse din cauza soţiei sale băgăreţe. Făcu cîţiva paşi spre ea.

Liana îl luă pe Baudoin de braţ, în aşa fel încît să-l apere şi pe el şi pe ea.

– Toţi băieţii tăi cu părul roşu, spuse ea cu isteţime. Soţia ta ştie să coasă? îl întrebă ea pe Baudoin. Am nevoie de femei care să ştie să coasă. Sau să toarcă. Sau să ţească. Cînd tu ai să te duci să te antrenezi cu Rogan, ea va putea să stea cu mine. Rogan, de ce nu îi spui fratelui tău – accentuă cuvîntul frate – ce muncă grea îl aşteaptă? Poate că va prefera să vîndă şi să cumpere lînă.

– Trebuie să încerc să-l conving? întrebă Rogan. Să-i spun ce înseamnă să dormi într-un pat? Sau să mănînci carne în fiecare zi?

Baudoin îşi revenea din şoc. Moştenise inteligenţa tatălui lor şi orice se putea spune despre el, numai că era un prost nu.

– Iertaţi-mi ezitarea, milord, spuse el cu glas tare. Vă sînt foarte recunoscător pentru oferta dumneavoastră şi... Făcu o pauză. Voi apăra numele Peregrine cu preţul vieţii.

Rogan se uită lung la el, de parcă ceva în sufletul său îl făcea să nu aibă încredere în omul din faţa lui. Liana în schimb, se ruga în sinea ei ca Rogan să-l creadă.

– Vino mîine la mine, spuse Rogan într-un tîrziu. Acum pleacă.

După plecarea lui Baudoin, ochii Lianei se umplură de lacrimi. Lacrimi de bucurie şi de

uşurare. Se duse la Rogan, îi încolăci gîtul cu braţele şi îl sărută.

– Îţi mulţumesc, spuse ea. Îţi mulţumesc din suflet.

– La fel o să-mi mulţumeşti şi cînd o să mă întorc cu sabia lui înfiptă în inimă?

– Nu cred... începu ea, dar nu ştia dacă Rogan nu avea cumva dreptate. Poate că am făcut o greşeală. Poate că ar trebui să-l faci slujbaş sau să-l trimiţi la alt castel sau...

– Vrei să mă port ca un laş?

– Cînd e vorba de viaţa ta, eu una sînt în stare de orice.

– Mi-au mai spus şi alte femei asta, spuse el, şi pînă la urmă s-a dovedit că greşisem avînd încredere în ele.

– Cine ţi-a spus asta, şopti ea, Jeanne Howard?

– Să nu mai pomeneşti niciodată numele ăsta, ai înţeles? spuse el, uitîndu-se la ea cu privirea aceea, în faţa căreia tremuraseră pînă şi bărbaţi în toată firea.

Capitolul 12

Rogan se întoarse pe călcîie şi o porni repede prin pădure, cît mai departe de ea şi de sat.

Liana începu să alerge după el. Din fericire, fusta ţărănească era scurtă, aşa că putea să sară cu destulă uşurinţă peste buşteni şi să se strecoare printre trunchiurile groase. Dar nu reuşi să-l ajungă din urmă. După cîteva minute nici nu-l mai văzu.

– Fir-ar el să fie... el şi firea asta a lui, spuse ea cu glas tare, bătînd furioasă din picior.

Nu îşi dăduse seama că se afla atît de aproape de malul rîului sau că pămîntul, în locul acela, era atît de povîrnit. Malul cedă sub picioarele ei, iar Liana alunecă în apă, ţipînd.

În clipa următoare, Rogan fu lîngă ea, avînd în mînă o sabie scurtă, scoasă de undeva de sub tunică.

– Cine a făcut asta? întrebă el.

Liana binecuvîntă clipa în care căzuse, pentru că datorită ei, Rogan se afla acum din nou lîngă ea.

– Am căzut, explică ea. Alergam după tine şi am căzut.

– Ah, spuse el, pe un ton neutru, vîrîndu-şi sabia la loc sub tunică.

Stătea acolo, ca şi cum nu ştia ce să facă.

– Du-mă în apă, sclavule, îi porunci ea. Cum el nu făcu nici o mişcare, adăugă, Te rog.

Aplecîndu-se, Rogan o luă în braţe şi o duse la rîu. Liana îi cuprinse gîtul cu braţele şi îl sărută.

– Era drăguţă Jeanne? întrebă ea.

El îi dădu drumul în apa rece ca gheaţa.

Scuipînd, Liana scoase capul din apă, ca să respire. Rogan nu mai era acolo.

– Eşti cel mai rău sclav din cîţi au existat vreodată! strigă ea în urma lui. Ai să pierzi pariul.

În timp ce stătea în picioare în apă, Rogan se întoarse.

– N-am să pierd nici un pariu din cauza ta, femeie, spuse el cu asprime în glas. Sînt unele lucruri în viaţa mea care nu privesc pe nimeni şi... şi...

– Jeanne Howard, spuse ea. Dinţii începură să-i clănţăne de frig.

– Da, din cauza ei au murit...

– Basil şi James, completă ea.

El se opri şi o privi mirat.

– Îţi baţi joc de mine? şopti el.

Ochii ei îl priveau rugători.

– Rogan, eu nu mi-am bătut niciodată joc de ceva atît de îngrozitor cum este moartea. Eu n-am vrut decît să aflu cîte ceva despre prima sa soţie. Orice femeie e curioasă să ştie cît mai multe

despre celelalte femei din viaţa soţului ei. Am auzit atîtea lucruri despre Jeanne şi...

– Cine ţi le-a spus?

– Doamna. Văzînd că Rogan nu ştia despre cine era vorba, Liana continuă. Cred că este... iubita lui Severn, dar este ceva mai... în vîrstă decît el.

– Eu să fiu în locul tău, n-aş îndrăznic să-i amintesc Iolanthei că este mai mare decît Severn. Deci Io ţi-a povestit de...

Nu păru în stare să pronunţe nici numele primei lui soţii, ceea ce o cam deranja pe Liana. Mai era încă îndrăgostit de ea?

– Eu n-am văzut-o niciodată pe Iolanthe. Dar Doamna mi-a vorbit de ea. Rogan, am îngheţat. N-am putea discuta acolo? La soare?

De două ori plecase de lîngă ea cînd pomenise numele acelei femei şi de fiecare dată se întorsese. Acum era chiar hotărît să rămînă cu ea şi să discute.

După ce se aşezară la soare, Rogan îşi încrucişă mîinile la piept şi se încruntă. Nu o să mai petreacă niciodată o zi întreagă singur cu o femeie – mai ales cu una ca cea din faţa lui. Avea un talent să-l atingă acolo unde îl durea.

– Ce vrei să ştii? întrebă el.

– Era drăguţă? Ai fost mult timp îndrăgostit de ea? Din cauza ei a ajuns castelul în halul în care era? Ţi-ai jurat să nu mai iubeşti niciodată o femeie pentru că Jeanne te-a rănit atît? De ce l-ar prefera

pe Oliver Howard şi nu pe tine? El cum arăta? Jeanne te-a făcut vreodată să rîzi? Ea este motivul pentru care tu nu zîmbeşti niciodată? Crezi că am să o pot înlocui vreodată în inima ta?

Rogan oftă.

– Frumoasă? spuse el într-un tîrziu. Luna se temea să se înalţe deasupra castelului Moray, pentru că nu putea rivaliza cu frumuseţea lui... lui...

– Jeanne, spuse Liana; gînditoare, înseamnă că era mult mai drăguţă decît mine.

Rogan nu putea crede că soţia lui lua totul în serios. Adevărul era că nu-şi mai amintea cum arăta fosta lui soţie. Trecuseră atîţia ani de cînd nu o mai văzuse.

– Mult mai drăguţă, spuse el serios. Era atît de frumoasă încît... Căută o comparaţie... încît pînă şi caii de luptă se opreau în faţa ei şi îi mîncau din palmă.

– Oh, spuse Liana şi se aşează pe o piatră continuînd să tremure de frig. Oh!

– Nu putea purta haine frumoase, continuă Rogan, pentru că, dacă o făcea, rănea ochii bărbaţilor. Trebuia să poarte numai haine ţărăneşti, pentru ca oamenii să nu orbească din cauza ei. Dacă se ducea în sat, călare, trebuia să poarte o mască, pentru că altfel, bărbaţii s-ar fi aruncat sub copitele calului ei. Pe lîngă ea, diamantele păreau nişte biete pietricele.

Liana ridică încet capul.

– Tu glumeşti, spuse ea cu speranţă în glas. De fapt, cum arăta?

– Nu-mi aduc aminte. Era tînără. Părul castaniu, cred.

Liana înţelese că, de data aceasta, Rogan spusese în sfîrşit adevărul: nu îşi mai amintea cum arăta Jeanne.

– Cum ai putut să uiţi o femeie pe care ai iubit-o atît de mult?

Rogan se aşează pe iarbă, cu spatele la ea, şi se uită la rîu.

– Eram doar un copil şi fraţii mei m-au pus să mă însor cu ea. M-a înşelat... de fapt, ne-a înşelat pe toţi. James şi Basil au murit încercînd să o aducă înapoi.

Liana se duse şi se aşează lîngă el.

– Din cauza ei eşti atît de trist?

– Trist? spuse el. Moartea fraţilor mei m-a întristat. M-a durut să-i văd murind unul cîte unul, mă doare şi acum să ştiu că Howarzii mi-au luat totul... absolut totul...

– Chiar şi soţia, şopti Liana.

Rogan se întoarse şi se uită la ea. Nu se mai gîndise de ani de zile la prima lui soţie ca la o fiinţă în carne şi oase. Nu îşi putea aminti nici chipul ei, nici trupul, nimic în legătură cu înfăţişarea ei. Dar uitîndu-se la Liana îşi spuse, surprins, că dacă l-ar părăsi, el şi-ar aminti mult mai multe în legătură cu ea – şi nu numai trupul. Şi-ar aminti multe din lucrurile spuse de ea.

O mîngîie pe obrazul ud.

– Eşti chiar atît de simplă pe cît pari? întrebă el încet. Faptul că cineva te iubeşte sau te consideră frumoasă reprezintă cel mai important lucru din viaţa ta?

Liana nu voia să pară atît de frivolă.

– Pot verifica actele unei moşii. Pot prinde hoţi. Pot judeca tot felul de pricini. Pot...

– Judeca? întrebă Rogan, aplecîndu-se pentru a se uita la ea. Cum poate o femeie să judece corect? Judecăţile nu se referă la dragoste sau la cine are podeaua mai curată. O judecată este un lucru foarte serios.

– Ca de exemplu?

Trebuie să-i dau o lecţie, îşi spuse Rogan, dar nu reuşi să-şi ducă planul la bun sfîrşit, pentru că dintre copaci se auzi un zgomot. Parcă erau nişte oameni care se apropiau.

– Gaby, îţi spun eu că nu e o idee bună, se auzi vocea unui bărbat.

– Cine nu riscă, nu cîştigă, spun eu întotdeauna, răspunse o voce de femeie.

Rogan tăcu, se încordă, apoi îşi scoase la repezeală sabia de sub tunică şi se aşează la pîndă.

Dintre copaci, apăru Baudoin şi o femeie micuţă şi rotofeie, cu o fetiţă în braţe, un coş în mînă şi un băieţel între ei.

Liana şi Rogan se holbau la ei, fără să înţeleagă ce căutau în pădure.

– Ah, iată-vă, spuse femeia cea durdulie, ieşind în faţă. Baudoin mi-a spus totul. Vă rog să-l iertaţi dacă v-a supărat. Eu sînt soţia lui, Gabriel, dar toată lumea îmi zice Gaby. Iar ăştia sînt copiii noştri, Sarah şi Joseph. I-am spus lui Baudoin că dacă vom locui împreună cu dumneavoastră, ar trebui să vă cunoaştem mai bine. Tatăl meu a fost cavaler, nu chiar conte, nu vă fie cu supărare, da' un om respectabil. Ştiam că Baudoin e fiu de lord, aşa că l-am rugat pe tatăl meu să mă lase să mă mărit cu el. Îl privi cu adoraţie pe tînărul înalt şi chipeş. Şi nu-mi pare rău că am făcut-o. Nu vă e frig, milady cu hainele alea ude? Vi s-a scurs vopseaua de pe păr şi vi s-a prelins pe faţă. Nu vreţi să vă ajut să vă curăţaţi?

Rogan şi Liana, uluiţi, nu făcuseră nici o mişcare. El stătea încă în genunchi, cu sabia în mînă, gata să se apere.

Baudoin rupse tăcerea.

– Haideţi, spuse el. Toată lumea face ce spune ea. Cuvintele erau destul de răutăcioase, dar din ele răzbătea totuşi şi un ton drăgăstos. Cei doi nu se potriveau. Baudoin era înalt, slab, frumos şi dînd impresia că mereu îi tuna şi-i fulgera, iar Gaby era scundă, plinuţă, drăguţă – dar departe de a fi frumoasă – şi toată numai zîmbet.

Liana o urmă pe femeie la rîu. Era prea obişnuită ca femeile de categoria lui Gaby să se teamă de ea, însă de cînd pusese piciorul pe pămîntul Peregrinilor, nimic nu mai era cum ştia ea.

– Aşa. Stai aici şi fii cuminte, spuse Gaby, aşezîndu-şi fata jos pe pămînt. Apoi se uită la Liana.

– Am auzit ce s-a întîmplat de dimineaţă. Fraţii n-ar trebui să se bată între ei. Eu i-am spus mereu lui Baudoin că într-o zi fraţii lui de la castel or să-şi dea seama de adevăr şi uitaţi că am avut dreptate. Baudoin al meu e un bărbat bun, o să vedeţi. A zis că o să facă tot ce-i spuneţi. Ia uitaţi-vă la ei, două boabe într-o păstaie.

Liana se uită la cei doi bărbaţi care stăteau unul lîngă celălalt fără să se privească, fără să-şi vorbească şi cu băieţelul între ei, la fel de tăcut.

– Milady, aplecaţi-vă ca să vă spăl pe păr, spuse Gaby.

Liana făcu întocmai.

– Al'mneavoastră vorbeşte la fel de puţin ca şi al meu?

Liana nu ştia ce să facă – să se împrietenească cu această femeie sau nu. Era ciudat cum hainele puteau influenţa atitudinea cuiva. Dacă ar fi fost îmbrăcată cu rochia ei albastră, de mătase, s-ar fi aşteptat ca această femeie să se încline în faţa ei, dar aşa, îmbrăcată ca o ţărancă, cu o rochie din lînă aspră, se simţea aproape... egală cu ea.

– Dacă l-aş pune în lanţuri, poate că ar vorbi... dar nu prea mult, spuse Liana într-un tîrziu.

– Nu renunţaţi, milady. Dacă îl lăsaţi în legea lui, o să se retragă de tot în sine. Şi... faceţi-l să rîdă. Gîdilaţi-l.

– Să-l gîdil? Apa de culoare neagră îi intră în ochi.

– Mmmm... urmă Gaby. Coastele. Da' să ştiţi că sînt bărbaţi buni. Statornici în sentimentele lor. Dacă vă iubeşte azi, înseamnă că are să vă iubească mereu. Nu sînt ca alţi bărbaţi care azi iubesc o femeie, mîine alta şi în ziua următoare alta. Aşa, cam asta ar fi. Părul dumneavoastră este din nou blond.

Liana se ridică, dîndu-şi părul ud pe spate.

– Acum nu ne putem întoarce la bîlci. Aş putea fi recunoscută.

– Nu, spuse Gaby serioasă. Bine că nu vreţi să vă întoarceţi acolo. Oamenii se tot întrebau, de dimineaţă, cine era bărbatul misterios care l-a bătut pe Baudoin. N-ar trebui să vă întoarceţi. Faţa i se lumină. Dar am adus de-ale gurii, aşa că putem sta aici, în poieniţa asta frumoasă.

Gabriel nu i-a spus Lianei că îşi cheltuise toate economiile pe bunătăţile pe care le adusese cu ea. Sub înfăţişarea ei de femeie fericită, se ascundea o Gabriel foarte ambiţioasă – dar nu era ambiţioasă pentru ea însăşi, ci pentru bărbatul pe care îl iubea mai presus de orice.

Avea doisprezece ani cînd îl văzuse pentru prima oară pe frumosul Baudoin şi se hotărîse să-l obţină cu orice preţ. Tatăl ei îşi dorise ca fiica lui să se mărite cu un om cumsecade, nu cu un bastard fără nici un viitor. Dar Gaby se lingușise pe lîngă el,

plînse, se rugă şi îl bătu la cap, pînă cînd omul îi făcu o ofertă tatălui vitreg al lui Baudoin.

Tînărul se însurase cu ea pentru zestrea ei şi primii ani de căsnicie fuseseră grei. Baudoin avusese multe femei, dar dragostea lui Gaby era mai puternică decît poftele lui. Cu timpul, începuse să o descopere, să vină la ea pentru dragoste şi mîngîiere, iar cînd se născuseră copiii, îşi dăduse seama că se bucura şi de ei.

În cei şase ani de căsnicie, Baudoin, dracul împieliţat care sărea dintr-un pat în altul, devenise un negustor cumsecade, care, mai presus de toate, îşi iubea nevasta şi copiii.

În această dimineaţă, zărindu-l pe lordul Rogan în mulţime, îl recunoscuse imediat. Şi pentru prima dată, în ani de zile, vechea lui furie răbufni. Cîteva ore mai tîrziu, o găsise pe Gaby, căreia îi povestise cu chiu cu vai ce se întîmplase în pădure. Îi era ruşine că atacase un bărbat pe la spate şi îi povestise lui Gaby despre oferta pe care o acceptase, dar fusese de părere că trebuiau să părăsească ţinutul şi să o ia de la început altundeva, pentru că nu suporta să dea din nou ochii cu lordul Rogan.

Gaby îi mulţumi lui Dumnezeu pentru ocazia pe care le-o dădea, în sfîrşit, după care se apucă să-l convingă pe Baudoin. Folosi toate metodele pe care le cunoştea, pentru a înlătura rezerva lui Baudoin. Odată acest lucru realizat, ştia că urma să-i convingă pe lord şi pe drăguţa şi iertătoarea lui

soţie. Şi mai ştia că astăzi era momentul, cînd şi lordul şi soţia lui erau îmbrăcaţi în haine ţărăneşti. Mîine, cînd ei aveau să fie îmbrăcaţi în mătase şi ea în lînă aspră, prăpastia dintre ei avea să fie prea mare.

Aşa că scosese banii din ascunzătoarea lor, cumpărase carne de vită, de porc şi de pui, portocale, brînză, curmale, smochine şi bere, le pusese într-un coş şi pornise în căutarea ilustrelor rude ale lui Baudoin. Nu se gîndea la reputaţia lui Rogan, atît de bine înfăţişată în piesă – şi refuza să se gîndească la faptul că lordul Rogan îl văzuse pe Baudoin interpretîndu-l pe el, pe fratele său vitreg – străduindu-se în schimb să fie amuzantă şi la nivelul celorlalţi.

Liana nu trebuia să vorbească prea mult cînd se afla lîngă Gaby; de fapt, nimeni nu trebuia să vorbească, pentru că o făcea Gaby cu vîrf şi-ndesat, pentru toţi. La început, Liana fu destul de rezervată cu femeia. Nu-i plăcea că era destul de plină de ea şi nici faptul că dăduse buzna peste ei, tocmai cînd voiau să se bucure de cîteva clipe de intimitate.

Dar după o vreme, Liana deveni mai prietenoasă. Era atît de bine să auzi pe cineva vorbind. Rogan nu era deloc vorbăreţ, iar la castelul Moray nu veneau oaspeţi, aşa că, în afară de servitoare şi de Doamna – a cărei uşă era mai tot timpul încuiată – nu avea cu cine să schimbe o vorbă.

În afară de asta, Lianei îi făcea plăcere să vadă cît de mult îl iubea Gaby pe Baudoin. Cînd se uita

la el, o făcea cu un sentiment de posesiune, privindu-l în acelaşi timp şi ca soţie şi ca mamă şi ca... monstru feminin care voia să sugă toată viaţa din el. Dacă m-aş uita şi eu aşa la Rogan? se întrebă ea.

Bărbaţii se uitau unul la celălalt, fără să ştie ce să spună sau cum să reacţioneze, Gaby însă îi scoase din încurcătură, propunîndu-i lui Rogan să-l înveţe pe Baudoin cum să se lupte cu pari lungi.

Femeile stăteau pe pămînt, mîncînd brînză cu pîine şi uitîndu-se la bărbaţii care se antrenau. Rogan era un instructor foarte bun, deşi destul de sever. Îl aruncă pe Baudoin de trei ori în rîu. Dar Baudoin nu era degeaba fiul tatălui său. În clipa în care Rogan vru să-l arunce şi a patra oară, Baudoin se răsuci, iar Rogan căzu cu faţa în jos în apa rece ca gheaţa.

Liana se ridică imediat în picioare şi alergă într-acolo. Rogan stătea în apă şi privea în jur atît de uimit, încît Liana şi Gaby izbucniră în rîs. Chiar şi Baudoin zîmbi. După cîteva clipe, zîmbi şi Rogan.

Liana întinse mîna să-l ajute să iasă din apă, dar Rogan, continuînd să zîmbească, o trase şi pe ea în apă.

– Nu e corect, strigă ea. Aproape mă uscasem.

Rogan o luă în braţe, o scoase din apă, o puse pe iarbă, la soare şi se aşează jos, lîngă ea. Cînd Liana începu să tremure de frig, o trase spre el iar ea se cuibări la pieptul lui. Liana ştia că nu fusese niciodată atît de fericită.

– Ce avem de mîncare? întrebă Rogan. Mor de foame.

Gaby scoase mîncarea din coş şi cei patru adulţi, cărora li se alăturară şi cei doi copii, începură să mănînce. Cel mai mult vorbi Gaby. Despre viaţa din sat, despre ţărani. Dînd dovadă de tact, nu pomeni nimic cu privire la terorizarea sătenilor de către familia Peregrine.

Liana simţea că Rogan începe să se destindă. Îi puse lui Baudoin o serie de întrebări cu privire la meseria de negustor de lînă şi chiar la creşterea producţiei de lînă.

Fetiţa, Sarah, doar un ţînc care abia începea să meargă, luă o curmală şi, de-abia ţinîndu-se pe picioruşele ei dolofane, se duse la Rogan. Romase acolo, uitîndu-se la el, pînă cînd Rogan se întoarse şi dădu cu ochii de ea. Nu-l interesaseră niciodată copiii, dar nu se putu opri să constate că Sarah era o fetiţă drăguţă, cu nişte ochi mari şi negri, care îl studiau.

Copila îi dădu curmala şi cînd acesta o luă, ea păru să creadă că gestul lui era o invitaţie. Se întoarse şi i se aşeză pe neaşteptate în poală, lipindu-şi spatele de pieptul lui.

Rogan se uită îngrozit la părul creţ şi moale.

– N-a văzut niciodată un străin, spuse Gaby. Aşa e Sarah a mea.

– Ia-o, îi spuse Rogan Lianei. Ia-o de pe mine.

Liana părea să fi asurzit brusc.

– Uite, Sarah, dă-i smochinele astea unchiului Rogan.

Copilul luă o smochină şi o ţinu în dreptul gurii lui Rogan. Cînd el încercă să o ia cu mîna, copila începu să plîngă. Părînd că face cel mai neplăcut lucru din viaţa lui, Rogan deschise gura lăsînd-o pe fată să i-o pună pe limbă.

Liana vorbea, chipurile, cu Gaby, părînd a nu-i observa pe cei doi, dar avea grijă să-i dea tot timpul fetiţei smochine şi curmale.

Cînd Sarah obosi să-şi hrănească unchiul, se lăsă pe spate şi adormi lipită de pieptul lui.

Soarele începu să apună, iar Liana ştia că era vremea să se întoarcă acasă. Ar fi vrut ca ziua aceasta să nu se termine niciodată, ar fi vrut să nu trebuiască să se întoarcă la întunecatul castel Moray şi, poate la un soţ care să o ignore. Îşi strecură mîna într-a lui Rogan şi îşi puse capul pe umărul lui. Şi o vreme rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, cu copilul adormit în poala lui.

– A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea, şopti Liana. Mi-aş dori să nu se termine niciodată.

Rogan o cuprinse pe după umeri. Fusese o zi... reuşită şi îşi propuse să nu mai fie niciodată atît de... frivol. Dar... da, fusese o zi... plăcută.

Plînsetul copilului care între timp se trezise îi făcu să se grăbească. Aveau să se întoarcă fiecare la casa lui.

– Veniţi mîine la castel? o întrebă Liana pe Gaby şi, spre surprinderea ei, zări în ochii femeii lacrimi

de recunoştinţă. Liana îşi pusese deja în gînd să o facă pe Gaby mîna ei dreaptă. Dacă ar avea-o pe ea care să le supravegheze pe servitoare, Liana ar putea petrece mai mult timp împreună cu soţul ei.

Cîteva minute mai tîrziu, în întunericul care se lăsa, Rogan şi Liana se îndreptau încet, ţinîndu-se de mînă, spre castelul Moray.

– Aş vrea să nu trebuiască să ne întoarcem, spuse Liana. Aş vrea să fim şi noi ca Gaby şi Baudoin, să locuim undeva, într-o căsuţă modestă şi...

– Păreau destul de dispuşi să renunţe la căsuţa lor modestă. Mîncarea aia trebuie să-i fi costat simbria pe un an.

– Jumătate de an, spuse Liana, pe tonul cuiva obişnuit cu registrele şi cu cifrele. Dar se iubesc, spuse ea cu un aer visător. Am văzut asta în ochii lui Gaby...

Rogan privea înainte, spre zidurile castelului Moray, care apăruseră în zare. Dăduse dovadă de prea multă uşurinţă, plecînd în zori şi întorcîndu-se abia după apusul soarelui. Dacă Howarzii, deghizaţi în vînători de legume, cereau să intre în castel? Trebuia să fie mai vigilent.

– Ai auzit ce-am spus? întrebă Liana.

Poate că ar trebui să dea ordin ca toţi ţăranii care aveau voie să intre în castel să poarte o insignă. Da, dar o insignă putea fi furată, nu-i aşa?

– Rogan! Liana se oprise din mers şi, strîngîndu-l de mînă, îl făcu şi pe el să se oprească.

– Ce e?

– Mă ascultai? întrebă ea.

– Am auzit tot ce-ai spus, răspunse el. Poate şi altceva în afară de insignă. Poate o...

– Ce-am spus?

Rogan o privi absent.

– Despre ce?

Liana strînse din buze.

– Îţi spuneam că te iubesc.

Poate o parolă, în fiecare zi alta... Sau poate că ar fi bine să fie desemnaţi numai anumiţi ţărani cărora să li se permită să intre. Şi nici un necunoscut să nu...

Spre surprinderea lui Rogan, Liana îi dădu drumul la mînă şi o luă înainte. După felul cum mergea, părea să fie supărată.

– Acum ce mai e? bombăni el. Îi făcuse pe plac şi tot nu era mulţumită.

O ajunse din urmă.

– Ce s-a întîmplat?

– Ah, deci m-ai observat, spuse ea pe un ton tăios. Sper că nu te-am deranjat spunîndu-ţi că te iubesc.

– Nu, spuse el, sincer. Mă gîndeam la altceva.

– Şi declaraţiile mele de dragoste te-au întrerupt, nu-i aşa? spuse ea cu asprime. Sînt sigură că o sută de femei ţi-au jurat pînă acum că te iubesc. Toate Zilele. Am înţeles că odată ai avut şi Luni. Şi probabil că Jeanne Howard ţi-o spunea şi ea... în fiecare zi.

– Cînd s-a măritat cu mine nu era o Howard.

– Înţeleg. Dar nu negi că ţi-a spus de nenumărate ori că te iubeşte. Probabil că ai auzit-o de atîtea ori încît faptul că ţi-o spun şi eu nu mai înseamnă nimic pentru tine.

Rogan rămase pe gînduri.

– Nu-mi amintesc ca vreo femeie să-mi fi spus că mă iubeşte, spuse el într-un tîrziu.

– Oh, făcu Liana, strecurîndu-şi din nou mîna într-a lui. Merseră cîteva minute fără să scoată o vorbă.

– Mă iubeşti? întrebă ea încet.

El o strînse de mînă.

– Am făcut-o de cîteva ori. Şi în noaptea asta o să...

– Nu la asta mă refer. Nu la acel fel de dragoste. Ci la dragostea din suflet. Aşa cum ţi-ai iubit mama.

– Mama mea a murit cînd m-am născut eu.

Liana se încruntă.

– Atunci pe mama lui Severn.

– A murit cînd s-a născut Severn. Eu aveam doi ani pe-atunci. Nu mi-o amintesc.

– Şi mama lui Zared?

– Nu cred că am simţit mare lucru pentru ea. Îi era frică de noi toţi.

Plîngea foarte mult.

– Şi n-a încercat nimeni să o aline?

– Rowland i-a spus să înceteze cu plînsul... ca să putem dormi.

Liana se gîndi la biata femeie, singură într-un castel murdar, înconjurată numai de bărbaţi, pe care plînsul ei nu-i lăsa să doarmă. Ea fusese soţia care murise de foame în castelul Bevan. Dacă Rogan nu iubise în viaţa lui nici o femeie, trebuie să-şi fi iubit fraţii.

– Cînd a murit fratele tău cel mai mare...

– Rowland nu a murit, ci a fost omorît.

– Bine, spuse ea. Omorît. Ucis. Măcelărit fără să i se fi dat măcar posibilitatea de a se apăra. Ţi-a fost dor de el după ce a murit?

Rogan nu răspunse imediat, pentru că prin minte i se perindau mai multe imagini de-alea fratelui său.

– Mi-e dor de el în fiecare zi, răspunse el într-un tîrziu.

Liana coborî vocea.

– De mine ţi-ar fi dor dacă aş muri? De ciumă, să zicem.

Dacă ea ar muri, el s-ar întoarce la viaţa pe care o ducea înainte de a se însura. Hainele i-ar fi din nou pline de păduchi, pîinea ar fi plină de nisip. Zilele s-ar întoarce la castel. Iar Liana nu ar mai fi să-l înjure, să-l blesteme, să-şi bată joc de el, să-l facă să se simtă prost sau să-l facă să-şi piardă timpul de pomană. Se încruntă. Da, i-ar fi dor de ea. Şi al naibii să fie dacă îi plăcea ideea de a-i fi dor de ea.

– N-am să mai merg niciodată la bîlci, spuse el, luîndu-i-o înainte.

Liana rămase acolo, nemişcată. Nu voia să se gîndească la vorbele lui, la cît de mult o răniseră. Fuseseră atît de puţin timp împreună, el însemna aşa de mult pentru ea, iar ea... ea nu reprezenta pentru el decît ceva mai puţin decît nimic.

Îşi jură să nu-i dea niciodată de înţeles cît o rănise cu vorbele lui, să-şi păstreze durerea numai pentru ea. Era convinsă că reuşise să pară nepăsătoare, ca şi cum cuvintele lui n-ar fi afectat-o în nici un fel. Dar cînd Rogan se întoarse spre ea, îşi văzu soţioara cea drăguţă cu buza de jos lăsată şi cu ochii înotînd în lacrimi. Încercă să-şi dea seama ce se putuse întîmpla. Îi era teamă să se întoarcă la castel?

Se apropie de ea şi vru să o îmbrăţişeze, însă Liana se smulse din braţele lui.

– Nu-ţi pasă deloc de mine, spuse ea. Dacă aş muri, ţi-ai găsi imediat o altă soţie bogată, a cărei zestre ai înşfăca-o cît ai zice peşte.

Rogan se cutremură.

– Căsătoriile sînt lucruri mult prea complicate şi prea grele. Tatăl meu a fost robust şi rezistent cît o mie de bărbaţi. A fost însurat de patru ori.

Liana nu-şi mai putu stăpîni lacrimile.

– Dacă aş muri, mi-ai azvîrli cu siguranţă trupul în şanţ. Pagubă-n ciuperci!

Rogan o privi încurcat.

– Dacă ai muri, eu aş...

– Da? întrebă ea, uitîndu-se la el printre lacrimi.

– Aş... şti că... ai plecat.

Liana înţelese că asta era tot ce putea scoate de la el. Îi cuprinse gîtul cu braţele şi îl sărută.

– Ştiam eu că-ţi pasă, spuse ea.

Spre surprinderea amîndurora, oamenii din jurul lor începură să aplaude. Fuseseră atît de preocupaţi de propria lor discuţie, încît nici nu îi observaseră pe oamenii din jurul lor care îi ascultaseră şi priviseră veseli.

Rogan era mai stînjenit decît Liana. O luă de mînă şi o trase grăbit după el. Se opriră nu departe de zidurile castelului şi, dintr-o dată, nici Rogan nu se arătă prea încîntat că ziua se sfîrşea.

O zi fără importanţă, o pierdere de timp şi de bani cheltuiţi cu o puştoaică ce îi punea tot felul de întrebări prosteşti. Şi totuşi... O prinse pe după umeri şi se uită la ea. Se simţea bine cînd se uita la ea. Se simţea liniştit, împăcat cu el însuşi. Simţea ceva ce crezuse că nu avea să mai simtă niciodată. Se aplecă şi o sărută pe cap. Nu i se întîmplase niciodată să sărute o femeie din alt motiv decît pentru a-i da de înţeles că o dorea, că voia să facă dragoste cu ea.

Liana se cuibări la pieptul lui, iar Rogan o simţi mulţumită. Era absurd, desigur, dar, într-un fel, mulţumind-o pe ea, se mulţumea pe el.

Parcă regretînd, intrară amîndoi în castel.

Capitolul 13

Severn stătea la masa, acum curată, din camera lordului, mîncînd brînză fără mucegai şi carne de vită foarte bine gătită şi rîdea.

Zared se uită la el.

– Nu vrei să-mi spui şi mie de ce rîzi?

– O zi întreagă în pat cu o femeie, spuse el. Nu-l credeam în stare de aşa ceva, dar mi-am dat seama că-l subestimam, continuă el, mîndru. Femeia nici n-o să poată să meargă. Probabil că o să-şi petreacă şi ziua de azi tot în pat... dar odihnindu-se.

– Poate că Rogan o să fie cel care o să vrea să se odihnească.

– Ha, ha! rîse el zgomotos. Nu te pricepi tu la bărbaţi. Mai ales la bărbaţi aşa ca fratele nostru. Are s-o pună el pe femeia aia la locul ei. Ai să vezi. N-are s-o mai lase să conducă ea pe-aici. Rogan n-o să-şi mai neglijeze antrenamentele ca să doarmă cu capul în poala ei. De-acum încolo are să stea în camera ei şi n-are să se mai amestece

în viaţa noastră. Gata cu curăţenia asta care nu se mai termină niciodată şi cu...

– Gătitul, interveni Zared. Mie să ştii că-mi place cum arată acum castelul... şi curtea... Iar mîncarea e de zece ori mai bună.

Severn arătă spre cuţitul din mîna lui.

– Să ştii că luxul poate duce şi la ruină... şi la pieire... Şi nimeni nu ştie asta mai bine decît fratele nostru. Rogan...

– A pierdut totul.

– Mda, poate că a pierdut pariul, dar în schimb a obţinut ce-a vrut.

– Poate, spuse Zared, ungîndu-şi o felie groasă de pîine cu unt dulce, proaspăt bătut. Dar de hotărît a hotărît ea ce voia să facă, nu-i aşa? Şi a cîştigat pariul, nu-i aşa? A prins hoţii pe care tu şi Rogan n-aţi reuşit să-i prindeţi. Şi...

– A avut noroc, spuse Severn, cu gura plină. Un noroc chior. Mai mult ca sigur că ţăranii aveau de gînd să-i predea şi s-a întîmplat ca ea să sosească la momentul potrivit.

– Îhî, spuse Zared. Sigur.

– Nu-mi place tonul tău, pufni Severn.

– Iar mie nu-mi place prostia ta. Femeia a făcut o groază de treabă într-un timp atît de scurt şi merită să avem încredere în ea. Şi mai mult decît atît, cred că Rogan se îndrăgosteşte de ea.

– Dragoste! făcu Severn dispreţuitor. Dragoste! Rogan n-ar putea fi niciodată atît de slab. A avut o sută de femei, înţelegi, o sută şi nu s-a îndrăgostit

niciodată. Ştiu că n-ar face-o. E prea cu capul pe umeri ca s-o facă.

– Cu Jeanne Howard n-a fost prea... cu capul pe umeri.

Severn se înroşi la faţă.

– Ce ştii tu despre femeia aia? Erai un copil cînd era ea aici. Trădarea ei i-a ucis pe Basil şi pe James. Se mai linişti. Oricum ştie cum sînt femeile. Şi mai ales soţiile. Se uită la Zared şi rînji. Şi în afară de asta, Rogan, nu mai are nevoie de o femeie odată ce s- culcat cu ea. După ziua de ieri, o să fie atît de sătul de femeia asta, că o s-o trimită probabil să stea la Bevan şi... totul va intra în normal.

– Normal însemnînd şobolani pe scări şi cadavre putrezite în şanţ. Ştii ce-i cu tine, Severn? Eşti gelos. Nu vrei ca fratele tău să dea atenţie şi altcuiva în afară de tine. Tu nu...

– Gelos! Am să-ţi spun eu ce-i cu mine: mă tem că, din cauza femeii ăsteia, Rogan să nu uite de trădarea Howarzilor. Dacă o să continue să stea cu capul în poala ei, o să uite să-şi păzească spatele, devenind astfel o ţintă cît se poate de bună pentru săgeţile Howarzilor. Un bărbat nu poate fi în acelaşi timp un Peregrine şi ţinut sub fuste. Tu ar trebui să ştii asta.

– Ştiu, spuse Zared încet. Dar dacă Rogan... ţine la ea?

– N-o să ţină. Ascultă-mă pe mine. Îmi cunosc fratele mai bine decît el însuşi. Nici măcar nu-şi

poate aminti numele ei, aşa că nu există nici un pericol să se îndrăgostească de ea.

Zared vru să spună ceva, dar un zgomot pe scări îi făcu pe amîndoi să se întoarcă.

Rogan şi Liana intrară în cameră, ambii îmbrăcaţi în brocart strălucitor de mătase, Rogan cu părul ud, de parcă tocmai s-ar fi spălat pe cap.

Dar încă şi mai neobişnuită decît veşmintele şi ţinuta lor, era expresia de pe chipul lui Rogan. Dacă nu zîmbea cu toată gura era oricum pe-aproape, iar ochii îi străluceau într-un fel cu totul aparte.

– Poate, spunea Rogan.

– Ţi-e frică să nu te contrazic în faţa ţăranilor? întrebă Liana.

– Tu să mă contrazici pe mine? întrebă el. Ca să creadă ţăranii că m-ai... îmblînzit.

Liana rîse, atingîndu-i braţul cu fruntea. Tot vorbind, nu observară uimirea de pe chipurile celor doi.

– Bună dimineaţa, spuse Liana veselă, apoi se aşează în dreapta lui Rogan. Spune-mi dacă nu-ţi place mîncarea, ca să vorbesc cu bucătarul... după judecată.

– Înţeleg, zise Rogan, luînd-o în derîdere. Şi dacă nu participi la judecată, o să mîncăm altceva la cină?

Liana îi zîmbi dulce.

– Nu, o să mănînci ce-ai mîncat întotdeauna: pîine cu nisip, carne cu viermi şi o să bei apă din şanţ.

Rogan se uită la Severn.

– Femeia asta mă şantajează. Dacă nu-i dau voie să ia parte la judecarea pricinilor, o să mă lase să mor de foame.

Severn fusese prea uluit de acest nou comportament al fratelui său, pentru a mai fi în stare să scoată o vorbă. Se ridică de pe scaun cu o mişcare atît de bruscă, încît acesta se răsturnă pe podea. Se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră.

Rogan, obişnuit cu fraţii săi, capricioşi şi mai tot timpul supăraţi, nu-i dădu nici o atenţie lui Severn.

Liana în schimb se întoarse spre Zared.

– Ce-i cu el?

Zared ridică din umei.

– Nu-i place să nu aibă dreptate. O să-i treacă. Rogan, se pare că ţi-a plăcut ziua de ieri.

Rogan vru să spună ceva despre bîlci, dar se gîndi totuşi că era mai înţelept să ştie cît mai puţină lume unde fusese el cu o zi în urmă.

– Da, spuse el încet. Mi-a plăcut.

Zared îl văzu pe Rogan uitîndu-se la Liana altfel de pînă atunci. Probabil că acum îşi aminteşte numele ei, îşi spuse el, întrebîndu-se din nou dacă nu cumva Rogan era îndrăgostit. Cum ar arăta Rogan îndrăgostit? Şi-ar transforma camera de meditaţie într-una de scris poezii?

Zared stătea la masă, tăcut, se uită la cei doi şi văzu un frate care nu se purta ca un Peregrine. Poate că Severn avea dreptate. Acest frate nu ar

mai fi niciodată în stare să conducă un atac împotriva Howarzilor.

Cînd Rogan termină de mîncat, se uită plin de dorinţă la Liana şi îi spuse:

– Vino cu mine, frumoasa mea, la care femeia se strîmbă de rîs.

În clipa aceea, Zared începu să-i dea dreptate lui Severn. Acesta nu era fratele pe care el, Zared, îl ştia dintotdeauna, acel Rogan care arunca priviri furioase, se încrunta şi ura.

Zared plecă de la masă, gînditor, dar Rogan şi Liana nu-l observară.

Severn fu mînios toată ziua. După-amiază, se afla pe terenul de antrenament, împreună cu toţi ceilalţi bărbaţi, dar Rogan nu era cu ei.

– Înapoi în pat, probabil... cu ea, bombăni el ca pentru sine.

– Milord? întrebă cavalerul cu care se antrena Severn.

Severn îşi vărsă mînia pe bietul cavaler, năpustindu-se asupra lui, cu toate că nu era vorba decît de un antrenament, cu ferocitatea cu care şi-ar fi atacat cel mai mare duşman.

– Destul! tună Rogan din spatele lui Severn. Vrei să-l omori?

Severn se opri, cu sabia în mînă, şi se întoarse spre fratele său. Lîngă Rogan stătea un bărbat care îi semăna foarte mult.

– Ce caută aici unul dintre bastarzii tatălui nostru? întrebă Severn indignat la culme.

– O să se antreneze cu noi. Vezi că ţi-l dau ţie în grijă. Rogan dădu să plece, dar Severn îl apucă de umăr şi îl întoarse cu faţa spre el.

– O să-l antrenez pe dracu'. Dacă l-ai adus aici, antrenează-l tu. Sau mai bine să-l antreneze soţia ta, că tot vrea ea să ne conducă pe toţi. A ei a fost ideea asta?

Severn ţintise mult prea aproape de adevăr. Rogan smulse o lance din mîna unui cavaler.

– Te fac eu să-ţi înghiţi vorbele astea, spuse el, apropiindu-se de fratele său.

Severn luă şi el o lance. Se luptară mult timp, din greu, în timp ce ceilalţi cavaleri îi priveau tăcuţi, simţind că nu era vorba de o luptă oarecare, lipsită de importanţă, între doi fraţi, ci de ceva mult mai profund şi mai serios.

Rogan nu era furios, aşa cum era fratele său. De fapt, se simţea mai puţin supărat decît fusese în ultimii ani, aşa că pur şi simplu se apăra de atacurile fratelui său.

La un moment dat, Rogan se împiedică şi căzu. Vru să se ridice, dar Severn îi atinse gîtul cu vîrful lancei.

– Asta îţi face femeia aceea, spuse Severn. Ar putea la fel de bine să te şi castreze; deja ţi-a pus un lanţ de gît.

Nici nu ştia cît de aproape era de ceea ce ţăranii insinuaseră în piesă. Din ochii lui Rogan

începură să ţîşnească fulgere de mînie. Aruncă lancea şi se repezi la Severn cu mîinile goale.

Zece cavaleri trebuiră să intervină pentru a-i despărţi.

– Întotdeauna te-ai lăsat păcălit de femei. Din cauza uneia dintre ele ne-au murit doi fraţi; dar cred că atunci cînd ai o soţie, noi nu mai însemnăm nimic pentru tine.

Rogan îl privea înmărmurit.

– Daţi-mi drumul! le porunci el bărbaţilor care îl ţineau. De fapt, nici nu ar fi trebuit să intervină. Rogan era stăpînul şi avea tot dreptul să facă ce trebuia cu fratele său. Se apropie de Severn, care spumega de furie. Patru cavaleri îl ţineau să nu sară din nou la bătaie.

– Ţi-am dat alt frate pe care să-l pregăteşti, spuse el liniştit. Aştept să o faci.

Şi cu asta, se răsuci pe călcîie şi se întoarse la castel.

O oră mai tîrziu, Severn, obosit şi transpirat urcă scările de piatră de deasupra bucătăriei şi intră în apartamentele Iolanthei. Bogăţia acelor camere era de-a dreptul uluitoare. Aurul strălucea, broderiile de mătase sclipeau în multe culori, bijuteriile de pe rochiile doamnelor luceau. Dar ceea ce strălucea mai tare decît toate era Iolanthe. Frumuseţea ei, silueta, vocea, mişcările, toate erau atît de minunate, atît de fără cusur încît, atunci cînd o vedeau, oamenii rămîneau adesea fără grai.

Cînd îl văzu pe Severn, îşi dădu seama că se întîmplase ceva şi le rugă pe cele trei însoţitoare ale ei să se ducă în camerele lor. Turnă vin într-un pocal de aur, i-l dădu lui Severn şi după ce acesta îl bău dintr-o înghiţitură, i-l umplu din nou.

– Spune-mi, zise ea încet.

– Femeia aia blestemată, începu el.

Io ştia la cine se referea, pentru că nu era prima oară cînd Severn se plîngea de noua soţie a lui Rogan.

– E o Dalila, spuse el. Îi fură sufletul. Îl conduce pe el, îi conduce pe cavaleri, pe servitori, pe ţărani şi chiar şi pe mine. Camera mea a fost văruită din porunca ei. Intră peste tot, cotrobăie peste tot. Dă năvală în camera de meditaţie a lui Rogan, iar el nu-i face nimic.

Io îl privea gînditoare.

– Şi azi ce s-a întîmplat?

– L-a convins, nu ştiu cum, pe Rogan să-l aducă la castel pe unul dintre bastarzii tatălui nostru. Iar eu trebuie să-l antrenez. E negustor de lînă, adăugă Severn, de-a dreptul îngrozit.

– De unde ai cucuiul ăla din frunte?

Severn îşi feri privirea.

– Omul a avut ceva noroc cu parii ăia. Dar n-o să fie niciodată un cavaler adevărat, oricît de mult şi-ar dori ea acest lucru. Şi azi am auzit că a stat alături de Rogan la judecarea pricinilor. Ce va urma? O să-i ceară voie să facă pipi?

Iolanthe se uită la Severn, văzu cît de gelos era şi se întrebă cum arăta această soţie a lui Rogan. Io stătuse pînă atunci în apartamentele ei luxoase, se plimbase pe parapeţi şi se uitase la tot ce se întîmpla jos. La început, ar fi pus pariu că nici o femeie nu putea să-l schimbe pe Rogan cel încăpăţînat, insensibil şi obsedat de ură, dar după cîteva săptămîni îşi dăduse seama că se înşelase. Ea şi doamnele ei de companie văzuseră că întregul castel fusese curăţat – Iolanthe şi însoţitoarele ei refuzau pînă şi să coboare scările, din cauza mizeriei – iar servitoarele de la bucătărie îi spuneau mereu ce minuni făcea Doamna cu Focul. Iolanthei îi plăcuse cel mai mult scena în care lady Liana îi dăduse foc lui Rogan şi uneia dintre tîrfele lui.

– De mult trebuia să facă cineva asta, spuse ea.

Se uită la Severn.

– Crezi că ţine la ea?

– Nu ştiu. Parcă l-a vrăjit. Parcă îi ia şi puterea. Astăzi, la antrenament, eu l-am pus jos pe el.

– Să înţeleg că tu erai supărat şi el nu?

– Înainte de sosirea ei la castel, Rogan era mereu supărat. Acum... zîmbeşte!

Io nu îşi putu ascunde un zîmbet. Făcuse tot posibilul ca să stea cît mai departe de vrajba dintre Peregrini şi Howarzi. Singurul de care îi păsa era Severn. Bineînţeles că nu îi spunea niciodată cît de mult îl iubea. Îşi dăduse seama, cu mult timp în urmă, că ar fi fost de ajuns să pomenească doar

cuvîntul dragoste pentru ca, în clipa următoare, Severn să dea bir cu fugiţii. Iar acum era furios că fratele lui îşi iubea soţia.

Io se întreba cum îl făcuse această Liana pe Rogan să o bage în seamă. Nu pentru că era frumoasă, pentru că văzuse destule femei superbe făcîndu-se de rîs în faţa lui Rogan şi auzise că această soţioară a lui era drăguţă, dar cu siguranţă nu o frumuseţe. Nu, nu frumuseţea îi atrăgea pe bărbaţii Peregrine – altfel, Severn ar fi într-adevăr îndrăgostit de Iolanthe. Uitîndu-se la el, femeia îşi spuse că dacă el ar iubi-o, ea ar fi în stare să-şi vîndă sufletul diavolului. Făcea dragoste cu ea, e drept, stătea cu ea, ba uneori chiar îi cerea şi sfatul în unele chestiuni. Dar ea nu se amăgea niciodată, închipuindu-şi că Severn o iubea. Aşa că lua ceea ce îi oferea el, fără să-i dea de înţeles că voia mai mult.

– Ea cum arată? întrebă Io.

– Obişnuită, pufni Severn. Numai că se bagă unde nu-i fierbe oala. Vrea să conducă pe toată lumea – pe cavaleri, pe ţărani, pe Rogan... Şi e şi proastă. Crede că dacă face curat, toate problemele or să se rezolve de la sine. Crede, probabil, că dacă am face baie împreună cu Howarzii, în clipa următoare ne-am şi împăca.

– Cum arată?

– Ţi-am spus. Obişnuită. Simplă. Nu înţeleg ce vede Rogan la ea.

Nici Io nu înţelegea, dar voia să afle.

– Mîine seară cobor şi eu la cină, îl anunţă ea pe Severn.

O clipă, Severn păru uimit. Ştia că Iolanthei nu-i plăcea de Rogan, iar castelul, în afara aparta-mentelor ei, o dezgusta.

– Bine, spuse el într-un tîrziu. Poate o înveţi tu să se poarte ca o femeie. Invit-o aici la tine. Ţine-o departe de curte şi de ţărani – şi departe de fratele meu. Poate că dacă o faci să-şi vadă de treburile ei, lucrurile vor intra din nou în normal.

Liana se uită pentru a mia oară pe fereastră. Cu o zi în urmă, Rogan se întorsese foarte prost dispus de pe terenul de antrenament. Cînd veni-seră, cu o seară înainte, de la bîlci, fusese drăguţ, delicat, fusese... bărbatul care simţea ea că poate fi Rogan. Seara însă, fusese ursuz şi supărat. Se încuiase în camera de meditaţie şi nu o lăsase să intre.

Pe la miezul nopţii, se urcase în pat lîngă ea, iar Liana, somnoroasă, se lipise de el. Apoi se gîndise că, furios cum era, avea să o dea la o parte. Dar Rogan o strînsese în braţe şi făcuse dragoste cu ea. Crîncen, înverşunat, ca şi cum ar fi avut nevoie de ea ca să uit, ca să nu mai ştie nimic.

După aceea, nu-i dăduse drumul, ci o ţinuse strîns în braţe.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, şoptise ea.

În loc de răspuns, Rogan se întorsese cu spatele la ea şi se culcase. De dimineaţă, se dăduse jos din pat şi plecase fără să scoată un cuvînt.

Acum, îl aştepta să se întoarcă de pe terenul de antrenament, pentru cină. La prînz, mîncase cu oamenii lui, lăsînd-o pe Liana singură cu doamnele de companie şi cu Zared.

Liana se îmbrăcă şi coborî la cină. Cînd intră în camera lordului, simţi imediat atmosfera apăsătoare de atîta linişte. Zared, Severn şi Rogan stăteau la masă şi mîncau. Nici unul dintre ei nu scotea o vorbă. Liana îşi dăduse seama că supărarea lui Rogan avea o oarecare legătură cu fratele său, motivul însă nu-l cunoştea. L-ar fi putut întreba pe Zared, dar voia să audă totul din gura soţului ei.

Se aşeză în stînga lui Rogan şi, după ce fu servită, începu să mănînce. Căută un subiect de conversaţie.

– A venit Baudoin azi? întrebă ea.

În mod cu totul paradoxal, liniştea deveni dintr-o dată şi mai adîncă. Cum Rogan şi Severn nu spuseră nimic, Liana se uită la Zared.

– Nu-i un luptător prost; spuse acesta. Dar asta şi pentru că e... fiul tatălui nostru.

– Nu e fratele nostru, pufni Severn.

– E la fel de mult fratele meu ca şi tine, i-o tăie Zared.

– Te învăţ eu cine e un Peregrine şi cine nu, spuse Severn.

Într-o clipă, toţi trei fură în picioare. Severn se repezi la Zared, iar Rogan la Severn.

Intrarea în cameră a unei femei puse capăt acestei scene nu tocmai paşnice. Liana făcu ochii mari. În pragul uşii stătea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Nu, nu doar frumoasă. Perfectă, fără nici un cusur, un adevărat model de frumuseţe pentru toate timpurile. Era înfăşurată într-o mantie aurie, care o făcea să strălucească precum o rază de soare într-o noapte întunecată.

– Văd că nu s-a schimbat nimic, spuse femeia. Avea o voce rece şi poruncitoare, care îi făcu dintr-o dată pe toţi să se calmeze. Se apropie de cei trei cu graţia unui înger, aproape fără să atingă podeaua.

– Severn, spuse ea şi se uită la tînărul din faţa ei ca o mamă la un copil neascultător. Severn lăsă mîinile în jos şi o privi sfios. Apoi, supus, îi oferi un scaun. După ce se aşeză, se uită la cei trei Peregrini, care stăteau încă în picioare.

– Puteţi să staţi jos, le spuse ea, ca o regină poruncindu-le servitorilor ei.

Liana nu îşi putea lua ochii de la ea. Arăta aşa cum orice femeie şi-ar dori să arate. Era frumoasă, elegantă, graţioasă şi mai presus de orice avea în faţa ei trei bărbaţi care săreau imediat să-i îndeplinească poruncile.

– Io, ne-ai onorat cu prezenţa, spuse Rogan. De ce?

Vocea îi era ostilă, iar cînd se uită la el, Liana văzu surîsul batjocoritor de pe buzele lui. Surîsul acela îi făcu multă plăcere.

– Am venit să o cunosc pe soţia ta, spuse femeia.

Liana vru să întrebe: pe mine? dar se abţinu şi trase adînc aer în piept. Dacă Rogan ar uita din nou cum o cheamă, în faţa acestei femei, ea, Liana, ar muri pe loc.

– Liana, Iolanthe, spuse Rogan, continuînd să mănînce.

Liana se gîndi să-i spună fierarului să-i facă lui Rogan un semn cu fierul înroşit pe braţ, un semn cu numele ei, pentru ca să şi-l poată aminti ori de cîte ori îl uita.

– Bună seara, spuse Liana. Ce putea ea să-i spună acestei femei? Ţi-ai cumpărat materialul ăsta de la Londra? o întrebă ea, arătînd spre rochia Iolanthei.

– Nu, din Franţa. Soţul meu e francez.

– Oh, zîmbi ea şters.

După aceea, masa se desfăşură în linişte, fără nici un incident. Rogan tăcea, Severn la fel, iar Zared părea şi el la fel de intimidat de Iolanthe ca şi Liana. Singura care părea să se simtă cît se poate de bine era Io. Trei dintre slujnice stăteau în spatele ei şi îi serveau mîncarea pe farfurii de aur. Nu spunea nici ea nimic, se uita doar la ceilalţi cu vădită curiozitate – mai ales la Liana, care era atît de nervoasă că de-abia putea mînca.

Într-un tîrziu, Iolanthe se ridică în picioare, ceea ce o făcu pe Liana să răsufle uşurată.

– E foarte frumoasă, îi spuse ea lui Severn. Acesta, cu nasul în castronul cu supă, mormăi ceva în semn de răspuns. Pe soţul ei nu-l... deranjează faptul că ea stă aici, cu tine?

Severn se întoarse şi o privi cu ură.

– Amestecă-te cît vrei în treburile altora, dar în ale mele, nu. Io este treaba mea, nu a ta.

Pe Liana o miră tonul cu care îi vorbise. Se uită la Rogan, parcă aşteptînd ca acesta să se repeadă din nou la fratele său. Dar Rogan părea să nu fi auzit nimic.

– N-am vrut să te insult, spuse Liana şi nici să mă amestec. Mă gîndeam numai că...

– N-ai vrut să te amesteci! spuse Severn batjocoritor. Ca să vezi. Asta ai făcut din prima zi de cînd ai venit aici. Te-ai amestecat. Ai schimbat totul: castelul, pămînturile, pe cavaleri, pe ţărani, pe fratele meu. Dar cu mine nu-ţi merge. Îţi interzic categoric să te amesteci în treburile mele. Şi las-o în pace pe Iolanthe.

Din ce în ce mai uimită, Liana se uită din nou la Rogan. De ce nu-i lua apărarea? Se uita la ea cu interes şi, dintr-o dată, Liana înţelese că el o punea la încercare. Era o Peregrine, dar numai prin căsătorie; aşa că acum trebuia să-şi dovedească şi ei însăşi acest lucru.

– Bine, îi spuse ea lui Severn, pe un ton cît mai calm cu putinţă. O să ai din nou tot ce ai avut

înainte de a veni eu aici. Şi fără să stea prea mult pe gînduri, se ridică, se duse la căminul în care mai era cenuşa rece din dimineaţa aceea, luă lopata şi o umplu cu cenuşă. Apoi se duse la Severn, care o privea nedumerit, şi aruncă cenuşa peste mîncarea şi hainele acestuia.

– Aşa, acum eşti murdar şi la fel e şi mîncarea ta. De acum încolo, o să am grijă să ai ce ai avut întotdeauna.

. Severn, plin de funingine pe bărbie şi pe haine, se ridică şi se repezi la Liana, cu intenţia vădită de a o strînge de gît.

Liana păli şi făcu repede cîţiva paşi înapoi.

Dar Severn nu ajunse la ea, pentru că Rogan, care nu-şi ridicase nici o clipă ochii din farfurie, întinse un picior şi îi puse piedică, astfel că Severn se prăbuşi pe podea, întinzîndu-se cît era de lung.

– Mai bine i-ai face asta nevesti-ti.

Rogan se şterse la gură cu mîneca hainei.

– Se pare că poate să-şi poarte singură de grijă.

Liana nu se simţise parcă niciodată atît de mîndră de ea. Trecuse proba.

– Dar nu te-aş sfătui să te atingi de ea, adăugă el.

Severn stătea în picioare, scuturîndu-şi hainele care cu numai cîteva minute înainte fuseseră curate (Liana le poruncise servitoarelor ei să spele şi hainele lui Severn). Apoi se încruntă din nou la ea.

– Iar tu să stai cît mai departe de lo, murmură el şi ieşi din cameră.

Liana jubila. Hotărît lucru, Peregrinii aveau propriile lor reguli de comportament, dar ea începea să le înţeleagă. Şi ce era nemaipomenit era faptul că Rogan îi luase apărarea. O apărase nu de vorbele încărcate de ură ale lui Severn, ci de mîinile acestuia.

Liana se aşeză din nou la masă.

– Mai vrei mazăre, Zared? întrebă ea.

– Mazăre curată? întrebă acesta, cu ironie în glas. Cum îmi place mie mazărea? Curată... aşa cum vreau să fie şi hainele şi camera mea şi ţăranii şi cavalerii şi... fratele meu.

Liana rîse şi se uită la soţul ei, care... îi făcu cu ochiul.

Noaptea tîrziu, după ce făcură dragoste, iar Rogan o ţinea încă în braţele lui puternice, Liana îi spuse, somnoroasă.

– Iolanthe nu e Doamna.

– Care doamnă? întrebă el.

– Doamna care locuieşte deasupra solariumului, cea care mi-a povestit despre Jeanne Howard. Nu e Iolanthe. Cine e?

– Acolo nu locuieşte nimeni. Cel puţin nu locuia pînă să fi venit tu.

– Dar...

– Taci din gură şi culcă-te. Că de nu, te dau pe mîna lui Severn. Sau a lui Iolanthe.

Mai degrabă l-aş înfrunta pe Severn decît pe înfricoşătoarea Iolanthe, îşi spuse Liana.

Şi pînă să adoarmă, se tot întrebă cine era Doamna?

Capitolul 14

În dimineaţa următoare, Gaby şi copiii ei sosiră la castel; Liana avea în sfîrşit cu cine să mai schimbe o vorbă. Mai mult decît atît, Gaby îi povesti despre cearta dintre Rogan, Severn şi Baudoin.

– Dar soţul meu nu mi-a luat apărarea? întrebă Liana încet.

– Oh, ba da, milady. I-a spus lordului Severn să-şi ţină gura, iar lordul Severn a făcut tot posibilul pentru a-l convinge pe Baudoin al meu să renunţe şi să se întoarcă în sat. Dar Baudoin al meu n-are să renunţe niciodată.

– Nu, spuse Liana cu resemnare. Se pare că un Peregrine nu renunţă şi nu cedează niciodată.

– Nu-i aşa, milady, spuse Gaby. Lordul Rogan s-a schimbat mult de cînd aţi venit dumneavoastră. Aşa să ştiţi.

– Poate, oftă Liana.

Nu ştia nici ea ce să creadă. Uneori i se părea că nu avea nici o înrîurire asupra lui Rogan, că era acelaşi bărbat care nu-şi putea aminti numele ei. Alteori, şi-l amintea. În dimineaţa asta chiar, o

ţinuse în braţe, o sărutase şi îi şoptise numele la ureche.

La trei săptămîni de la sosirea lui Baudoin şi a lui Gaby, Rogan şi Severn erau încă certaţi şi abia dacă îşi vorbeau. În zadar încerca Liana să-l facă pe Rogan să-i vorbească despre supărarea lui. Cu toate acestea, în pat, se agăţa de ea, vrînd parcă să recupereze toată duioşia de care nu avusese parte în copilărie.

Uneori, seara, după cină, se ducea împreună cu ea în solarium, se tolănea pe un scaun şi o asculta pe vreuna dintre doamnele de companie ale Lianei cîntînd şi acompaniindu-se la lăută. Liana începuse să-l înveţe să joace şah, iar cînd Rogan înţelese că era un joc de strategie, cam ca războiul, începu să-i placă şi să joace destul de bine. Zared începu să li se alăture, ceea ce Lianei îi făcea mare plăcere. Într-o seară, Rogan stătea tolănit pe scaunul de lîngă fereastră, iar Zared stătea jos, pe podea, lîngă el. La un moment dat, Rogan întinse mîna şi îl mîngîie pe cap. Băiatul se uită la el şi îi zîmbi, pe chip citindu-i-se atîta dragoste, încredere şi adoraţie, încît Liana simţi că i se înmoaie genunchii.

Pe zi ce trecea, Liana îl iubea tot mai mult pe Rogan. Simţise încă de la început că sub înfăţişarea de om dur şi nemilos, se ascundea un suflet tandru şi generos.

Asta nu însemna că nu se mai certau – şi încă destul de des. Rogan refuza să creadă că Liana

era bună şi la altceva decît să-i satisfacă poftele şi să-i dea o mîncare bună. Dar, mai presus de toate, avea nevoie de zîmbetul ei. Credea poate că era de datoria ei să fie mereu veselă şi fericită, motiv pentru care nu suporta să o vadă plîngînd.

Ceea ce o uimea pe Liana era ura lui Severn. Severn, care la început, păruse a fi de partea ei, acum nu făcea altceva decît să-l întărîte pe Rogan împotriva ei. Ba mai mult decît atît, ori de cîte ori se aflau împreună pe terenul de antrenament, Severn îl lua în derîdere pe Rogan pentru faptul că se lăsa condus de o femeie.

Liana simţea că în Rogan se dădea o luptă: între bărbatul care tînjea după blîndeţea şi tandreţea pe care i le oferea ea şi cel care voia să-i facă pe plac fratelui său. Se antrena şi muncea mult în fiecare zi, încercînd să fie, ca şi pînă atunci, conducătorul Peregrinilor, să le dovedească oamenilor lui – şi în special fratelui său – că era încă stăpînul lor.

Lianei îi era din ce în ce mai greu să înfrunte un duşman de talia lui Severn. Îi scrise o scrisoare mamei sale vitrege, întrebînd-o pe Helen dacă nu cunoştea vreo moştenitoare tînără cu care să încerce să-l însoare pe Severn. Dacă se însura, poate i-l lăsa ei pe Rogan.

Într-o dimineaţă, Liana, fierbînd de mînie, năvăli ca o furtună în camera lordului. Severn şi Rogan stăteau la masă şi mîncau, fără să-şi vorbească şi

fără să se uite unul la celălalt. Liana era atît de supărată, încît de-abia putea să vorbească.

– Fratele... fratele tău era în pat cu trei femei din dimineaţa asta, îi strigă ea lui Rogan.

Acesta se uită mirat la Severn.

– Trei? Eu am fost cel mult cu patru. Dar a doua zi eram terminat.

– Cînd a fost asta? întrebă Severn, ca şi cum ar fi fost singuri.

– Acum un an, la turnir şi...

– Nu el! ţipă Liana. Zared! Frăţiorul tău... copilul nevinovat şi-a petrecut noaptea cu trei femei.

Cei doi bărbaţi se holbară la ea foarte miraţi. Liana se îndoia că vedeau ceva rău în faptul că Zared fusese în pat cu trei femei.

– N-am să permit, spuse ea. Rogan, trebuie să pui capăt acestui...

– Da, va trebui să fac ceva, spuse acesta, făcîndu-i cu ochiul.

– Nu mă lua tu pe mine peste picior. Băiatul ăla te adoră. Te idolatrizează. Crede că soarele răsare pentru a te trezi pe tine şi apune cînd vrei tu să te odihneşti. Nu vezi că te imită în tot ce faci?

Severn zîmbi răutăcios.

– Doar îşi imită fratele mai mare, nu? spuse el rîzînd.

Liana se uită furioasă la el.

- Cel puţin Rogan face un efort. Dar tu? Tu care trăieşti cu amanta ta măritată sub acelaşi acoperiş cu copilul ăla nevinovat.

Severn se ridică în picioare.

– Viaţa mea nu te priveşte, tună el. Şi dacă vrei să ştii, Zared e...

– O să avem noi grijă de Zared, îl întrerupse Rogan.

– Aşa cum ai grijă de toate... şi mai ales de soţia ta, spuse Severn pe un ton batjocoritor, după care ieşi din cameră.

Rogan se lăsă să cadă pe un scaun. Cuvintele lui Severn îl mîhniseră.

– Bărbatul ăsta are nevoie de o soţie, spuse Liana.

– O soţie? Iolanthe i-ar scoate ochii bietei femei.

– Va trebui să găsim o femeie suficient de puternică pentru a le face faţă şi lui Severn şi lui Iolanthe.

– Nu există o astfel de femeie.

– Nu? Eu ţi-am făcut faţă ţie. Iar tu eşti mai puternic decît douăzeci de Severni şi de Iolanthe la un loc.

Dorise să facă o glumă, numai că Rogan nu o luase ca atare. Se uită la ea cu ochii sclipind de furie.

– Pe mine nu mă conduce nici o femeie. Nici pe mine nici familia mea.

– Dar n-am vrut... începu ea. Rogan însă se ridică în picioare, vădit supărat.

– Du-te şi vezi-ţi de tapiseriile tale, femeie, acolo unde ţi-e locul, spuse el şi ieşi din cameră.

O lăsă singură toată ziua, toată seara şi toată noaptea. Liana era înnebunită de grijă şi era sigură că Rogan se dusese la altă femeie.

– O omor, şuieră Liana, clocotind de furie şi ieşind din cameră.

La miezul nopţii, se duse la Gaby, o trezi din braţele lui Baudoin şi o puse să-l caute pe Rogan. Nu trecu mult şi femeia se întoarse spunîndu-i Lianei că Rogan se îmbăta în Sala Mare, împreună cu vreo jumătate de duzină de bărbaţi.

Într-un fel, vestea o mai linişti. Însemna că Rogan era la fel de supărat ca şi ea că se certaseră. Nu mai era bărbatul care o ignora sau care îi uita numele.

Liana se urcă în pat şi... reuşi să adoarmă.

Fu trezită înainte de ivirea zorilor de zăngănit de săbii.

– Rogan, spuse ea, cu inima cît un purice. Se înfăşură într-o mantie şi ieşi în fugă din cameră.

Howarzii încercaseră să se furişeze în castelul Peregrinilor înainte de ivirea zorilor. Aruncaseră cîrlige mari peste parapeţi şi începuseră să se caţere pe frînghii.

Trecuseră atîtea luni de cînd Howarzii nu îi mai atacaseră, încît Peregrinii, care mai aveau de rezolvat şi alte probleme interne, căpătaseră cu timpul un sentiment de siguranţă. Vigilenţa le slăbise, iar simţurile nu le mai erau atît de ascuţite.

Doisprezece din cei douăzeci de atacatori reuşiseră să treacă peste zid înainte ca gărzile somnoroase de pe parapeţi să-i audă. Doi cavaleri Peregrine muriră chiar înainte de a se trezi din somn.

În Sala Mare, Rogan, mahmur, întins pe podea, se chinuia să se ridice în picioare. Severn intrase în sală înainte ca fratele său să înţeleagă ce se întîmpla.

– Îmi faci greaţă, îi spuse el lui Rogan, după care îi aruncă o sabie şi ieşi în fugă din cameră.

Rogan se trezi şi, într-un gest reflex – rezultat al numeroaselor ore de antrenament – îşi trezi oamenii lovindu-i cu picioarele şi, după cîteva secunde, se aflau cu toţii în curte, alături de Severn şi de Baudoin.

Nu dură mult şi omorîră toţi atacatorii, cu excepţia unuia, pe care Rogan îi opri să-l ucidă, în ideea de a scoate de la el tot ce ştia.

– De ce? îl întrebă Rogan. Ce vrea Oliver Howard?

– Femeia, spuse omul. Trebuia să o luăm cu noi. Ştia că tot avea să moară, aşa că urmă, aruncîndu-i lui Rogan o privire obraznică. Zicea că fratele lui mai mic are nevoie de o soţie şi că miresele Peregrine devin excelente soţii Howard.

Rogan îl omorî. Îi înfipse cuţitul în inimă şi îl răsuci pînă cînd Severn îl trase la o parte.

– E mort, îi spuse el. Toţi sînt morţi. Şi... patru oameni de-ai noştri.

Rogan înlemni de frică. Dacă Severn n-ar fi fost aici... dacă ar fi băut şi el cu ei... dacă oamenii lui n-ar fi auzit... Liana ar fi fost acum în mîinile lor.

– Vreau să căutaţi peste tot, spuse el. În fiecare hambar, în fiecare cameră, în fiecare cufăr. Vreau să mă asigur că nu e nici un Howard ascuns pe-aici. Hai, plecaţi! ţipă el la bărbaţii din faţa lui.

– În sfîrşit te mai gîndeşti şi la Howarzi, spuse Severn. Dar asta numai din cauza ei. Ne-ai pus tuturor viaţa în pericol – mie, lui Zared, şi ţie. Rişti să pierzi, din cauza ei, şi puţinul pe care îl mai avem. Nu-ţi pasă că ne-au murit patru oameni şi că alţi zece au fost răniţi, în timp ce tu zăceai mahmur după o noapte de beţie. Şi asta de ce? Pentru că te-ai certat cu ea? Ţi-ai ucis doi fraţi pentru o femeie. Chiar ai de gînd să ne omori pe toţi?

În clipa aceea, Liana coborî în fugă scările, cu părul lung şi blond revărsat peste umeri, în picioarele goale, cu mantia înfăşurată în jurul trupului zvelt şi se agăţă de gîtul lui Rogan.

– Eşti teafăr, strigă ea, plîngînd. Mi-a fost atît de frică pentru tine.

Pentru o clipă, Rogan uită şi de bărbaţii plini de sînge din jurul lui şi de furia fratelui său şi o îmbrăţişă, bucuros că, printr-o adevărată minune, Liana se afla încă acolo şi nu fusese răpită de Howarzi. O mîngîie pe cap, încercînd să o liniştească.

– Sînt teafăr, şopti el.

Apoi se uită la unul dintre oamenii săi, unul dintre oamenii tatălui său, un bărbat care îl urmase

pe Rowland în toate bătăliile şi văzu că acesta îl privea dezgustat. Dezgustat de faptul că un Peregrine stătea acolo, înainte de ivirea zorilor, cu doi bărbaţi morţi la picioarele lui şi îi gîngurea vorbe dulci unei femei.

Rogan ştia că în ultimele săptămîni, oamenii săi trecuseră de partea lui şi nu a lui Severn, tocmai pentru că el, Rogan, nu era genul de om trîndav sau delăsător. Şi nu văzuseră că îşi petrecea serile în solarium, alături de soţia lui.

Acum însă, uitîndu-se în ochii lor, simţi că devotamentul lor nu mai era acelaşi. Cum puteau ei să urmeze un bărbat care, din pricină că se certase cu soţia lui, fusese prea beat pentru a auzi un atac? Cum mai putea el oare să se impună în faţa lor? În piesă, ţăranii îl înfăţişaseră ca pe un soţ îmblînzit, ca pe un bărbat a cărui nevastă îi pusese o zgardă de gît şi începuse să-l tragă după ea. La vremea respectivă, ideea i se păruse de-a dreptul absurdă, acum însă îşi dădea seama că oamenii avuseseră dreptate.

Trebuia să se impună din nou în faţa oamenilor săi, pentru că altfel risca să piardă pentru totdeauna respectul lor.

Cu o mişcare bruscă, o îmbrînci pe Liana de lîngă el.

– Întoarce-te în casă, femeie, unde ţi-e locul.

Liana îi sesiză stînjeneala.

– Lasă-mă să dau şi eu o mînă de ajutor. Cîţi răniţi sînt? Se întoarse către bărbatul care îl privea

pe Rogan cu atîta lipsă de respect. Du-i pe oamenii aceştia în bucătărie. E mai cald acolo. Şi adu...

Rogan trebui să o oprească.

– Ţi-am spus să pleci! tună el.

– Dar oamenii ştia sînt răniţi. Aş putea...

Da, oamenii lui, răniţi sau nu, oamenii lui care se uitau la el; da, îşi spuse Rogan, acum... acum ori niciodată.

– M-am însurat cu tine pentru banii tăi, spuse el pe un ton neutru şi suficient de tare pentru a fi auzit de toţi cei din jur, şi nu pentru sfaturile şi frumuseţea ta.

Liana se simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. Voia să spună ceva, dar nu putea scoate o vorbă. Simţea în jurul ei zîmbetele compătimitoare ale bărbaţilor. Se întoarse încet şi plecă.

O clipă, Rogan vru să se ducă după ea, dar nu o făcu.

– Luaţi-i! arătă el spre răniţi. Poate o să se împace cu ea diseară. Poate... un cadou...

– Şi unde să-i ducem? întrebă Severn.

Rogan văzu din nou respect în ochii fratelui său.

– În Sala Mare. Şi aduceţi lipitoari să le sugă sîngele. Apoi adu-i la mine pe cei care au făcut de gardă azi-noapte.

– Da, frate, spuse Severn, punînd o mînă pe umărul lui Rogan.

– A făcut-o, îi spuse Severn lui Iolanthe. Ştiam eu că atunci cînd o să avem nevoie de el, o să fie

acolo. Să-l fi văzut ieri dimineaţă. M-am însurat cu tine pentru banii tăi şi nu pentru sfaturile şi frumuseţea ta. Aşa i-a spus. Acum poate că n-o să se mai amestece în treburile Peregrinilor.

Io ştia deja ce se întîmplase în dimineaţa cu pricina.

– Şi unde a dormit azi-noapte înţeleptul tău frate?

– Nu ştiu. Severn ezită. Cu oamenii lui... poate. Ar fi trebuit să spargă uşa dormitorului. Femeii ăsteia trebuie să i se dea o lecţie.

Severn începu să se scarpine. Avea din nou păduchi. Era atît de bine cînd era curat.

– Aproape că aţi adus castelul în starea în care era la început. Fratele tău doarme împreună cu oamenii lui – şi îmi închipui că e nefericit cum n-a fost niciodată. Nu cred că zîmbeşte acum, nu-i aşa?

Severn se ridică şi se duse la fereastră. Zared îi spusese că era gelos, iar Severn se întreba dacă nu cumva băiatul avea dreptate. Îl forţase pe Rogan să-şi renege soţia în faţa oamenilor săi... să o umilească. Şi ce cîştigase? Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră de-a dreptul de nesuportat. Nu realizase cît de mult se schimbase Rogan de cînd se însurase cu femeia aceea.

Fostul Rogan se reîntorsese în plină forţă. Pe terenul de antrenament devenise de-a dreptul de temut. Îi rupsese braţul unui cavaler care nu fusese destul de rapid în mişcări. Îi tăiase obrazul altuia. Şi

cînd Severn îndrăznise să protesteze, pumnul lui Rogan îl trînti la pămînt.

Severn se întoarse din nou cu faţa la Io.

– Rogan e supărat, aşa cum a fost el întotdeauna.

Iolanthe îi putea citi gîndurile. Nu era un om răzbunător – acesta era şi unul din motivele pentru care se îndrăgostise de el. Dar era bărbat şi, ca majoritatea bărbaţilor, avea oroare de schimbări. Îşi iubise, îşi adorase fraţii mai mari, pe care însă îi văzuse murind unul cîte unul, pînă cînd rămăsese numai cu Rogan. Şi acum îi era frică să nu-l piardă şi pe el.

– Şi cam ce-ai de gînd să faci ca să-i împaci?

– Să-i împac? Să-l las pe Rogan să trîndăvească în solarium toată după-amiaza? În cazul ăsta o să se ducă totul de rîpă. Howarzii or să ne ucidă în somn. Or să...

– Iar Rogan o să te omoare cu munca... dacă nu-ţi schimbi atitudinea faţă de el.

Severn deschise gura pentru a o contrazice pe Iolanthe, dar se răzgîndi şi tăcu.

– Nu cred că e o femeie rea, spuse el într-un tîrziu. Şi poate că era nevoie de puţină curăţenie. Se uită la Io. Bine, de puţin mai multă curăţenie, dar ea nu trebuia să... Se opri, neştiind ce să mai spună. Nu trebuia să-l îndepărteze atît de mult, conchise el.

– Îl iubeşte, spuse Io. Este un lucru fatal, care i se întîmplă oricărei femei. Se uită la Severn cu dragoste, dar tînărul nu observă. În sinea ei,

Iolanthe o admiră pe această Liana, pe această femeie palidă şi ştearsă, care fusese în stare să facă ceea ce ea, Io, nu putea.

– Trimite-i Lianei o invitaţie la cină, ca din partea lui Rogan. Apoi trimite-i şi lui Rogan una, ca din partea ei.

Severn se scărpină cu furie pe umăr.

– Crezi că... o să pună să mi se spele hainele?

– Dacă i-l dai pe Rogan înapoi, sigur că are să o facă.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Severn, gînditor.

– Ce-şi închipuie? Că mă poate cîştiga din nou chiar atît de uşor? o întrebă Liana pe Gaby. Erau singure în solarium – Liana renunţase între timp la celelalte femei. Crede că o simplă invitaţie din partea lui are să mă facă să mă tîrăsc la picioarele lui? După ce m-a umilit în faţa atîtor bărbaţi?

– Dar, milady, spuse Gaby rugătoare, bărbaţii spun uneori lucruri pe care nici ei nu le cred. Şi-apoi a trecut o săptămînă de-atunci. Baudoin spune că lordul Rogan e mai rău ca niciodată, că nu doarme aproape deloc şi nu îi lasă nici pe ceilalţi să doarmă. A dublat numărul gărzilor de pe parapeţi şi dacă vreunul dintre ei îndrăzneşte chiar să şi clipească, este biciuit.

– Şi ce-mi pasă mie? Are banii mei, are tot ce îşi doreşte. Durerea profundă pe care o simţise atunci cînd Rogan rostise cuvintele acelea nu putea trece

într-o săptămînă. Se minţise pe sine însăşi, spunîndu-şi că, în felul lui, ţinea la ea. Dar nu era aşa. Se însurase cu ea pentru banii ei. Bani, asta era tot ce voia de la ea. Şi acum că pusese mîna pe ei, nu mai era nevoie să o şi suporte în preajma lui. Ea nu avea voie să se interpună între el şi săteni, nu avea voie să-l cicălească, nu avea ce să caute la judecarea pricinilor. La urma urmei, poate că era mai bine să-şi ia cu ea doamnele de companie şi să se ducă să locuiască la castelul Bevan sau să se retragă la una dintre moşiile ce făceau parte din zestrea ei.

– Vreţi să spuneţi că refuzaţi invitaţia? întrebă Gaby.

– Am să iau un cufăr, am să-l umplu cu farfurii de aur şi am să-l pun pe scaun, în locul meu. La urma urmei, este singurul lucru care îl interesează. Şi în afară de asta, urîţenia mea n-are să-i mai strice pofta de mîncare.

– Dar, milady, sînt sigură că nu a...

Gaby vorbea în continuare, dar Liana nu o mai asculta. Gîndul la aur şi la lipsa ei de frumuseţe îi dăduse o idee. Trimite-l pe fierar la mine.

– Milady?

– Trimite-l pe fierar la mine, n-ai auzit? Am o treabă cu el.

– Dacă îmi spuneţi despre ce este vorba, eu am să...

– Nu, este secretul meu.

– Aveţi de gînd să acceptaţi invitaţia?

– Oh, da, răspunse Liana. Am să accept invitaţia soţului meu. Iar el o să primească aurul meu, fără a fi obligat să se uite la faţa mea atît de ştearsă.

– Uneori este mai bine să ierţi şi să uiţi decît să continui lupta. Căsătoria este...

– Căsătoria mea este bazată pe aur... şi pe nimic altceva. Acum du-te!

– Da, milady, spuse Gaby cu o oarecare părere de rău.

Trei ore mai tîrziu, Liana se îmbrăcă pentru a se duce la cina la care o invitase soţul ei. O pusese pe Joice să o ajute, pentru că nu voia să vadă dezaprobarea zugrăvită pe chipul lui Gaby – şi ştia sigur că aceasta ar fi dezaprobat-o.

În acelaşi timp, nu-şi dorea nici dezaprobarea Doamnei. Urcînd scările spre solarium, Liana văzu că uşa Doamnei era descuiată şi stătea întredeschisă.

– Ori de cîte ori o să ai nevoie de mine, o să fiu aici, îi spusese Doamna şi aşa şi era. De fiecare dată cînd se certa cu Rogan, uşa Doamnei era deschisă.

Dar în seara aceasta, Liana nu vru să vorbească cu Doamna, pentru că nu voia cu nici un chip să renunţe la ceea ce îşi pusese în gînd. Durerea ei era mult prea adîncă şi prea recentă pentru a nu face ceea ce îşi propusese. Ce să facă, să-l ierte? A doua zi ar face la fel. Ar putea să o

umilească în fiecare zi, sigur fiind că urîta are să-l ierte. Dar urîta nu mai era dispusă să-l ierte.

– Pleacă de-aici! urlă Rogan la Severn. Se aflau într-una din camerele de deasupra bucătăriei, o cameră în care locuise cîndva una dintre Zile. Încăperea era deja murdară, pentru că de o săptămînă nu se mai făcuse curăţenie; într-un colţ, un şobolan mare şi gras rodea un os.

– Mă gîndeam să pui pe tine ceva care să nu miroasă chiar atît de urît, asta-i tot. Şi poate ar fi bine să te şi bărbiereşti.

– De ce? se încruntă Rogan. Ca să iau masa cu o femeie? Ai avut dreptate. Era mai bine înainte... cînd nu se amesteca nimeni în treburile noastre. Cred că am să o trimit la Bevan.

– Şi cîţi bărbaţi vor trebui să plece împreună cu ea, ca să o apere? Howarzii or să...

– Să şi-o ia. Mie nu-mi pasă. Dar chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, se cutremură. Căţea blestemată. Încercase să o vadă după... dar încuiase uşa. Primul său gînd fusese acela de a sparge uşa şi de a-i arăta cine era stăpînul în casa lui. Dar asta ar fi însemnat să se facă de rîs. Doar lui... nu-i aşa... nu-i plăcea... Să stea cît o vrea în spatele uşii încuiate, lui nu-i păsa. Spusese adevărul atunci cînd afirmase că se însurase cu ea pentru banii ei.

Dar în ultima săptămînă... ei bine, îşi aminţise unele lucruri... Şi-o amintise rîzînd, cuprinzîndu-i

gîtul cu braţele, îşi amintise părerile şi sfaturile ei, nopţile cu trupul ei cald pregătit să-l primească. Îşi amintise tot ceea ce însemnase prezenţa ei la castelul Moray: muzică, mîncare bună, o curte prin care se putea merge fără teama de a călca într-o balegă de cal, ziua petrecută la bîlci. Îşi amintise cum o ţinea de mînă. Îşi amintise cum o privise pe Gaby cînd o spăla pe cap.

Se uită mirat la Severn.

– De cînd îţi pasă ţie dacă mă îmbrac pentru soţia mea sau nu?

– De cînd am început să mînînc din nou pîine cu nisip şi de cînd lo e mai rece cu mine decît de obicei.

– Trimite-o înapoi la soţul ei, iar eu am s-o trimit pe... – de-abia îi putu pronunţa numele – ... pe Liana, spuse el încet, departe.

– Poate că ar fi mai bine pentru amîndoi, spuse Severn. În orice caz, am fi mai liniştiţi. Şi ne-am putea vedea de treabă. Şi n-ar mai trebui să ne temem că Howarzii ne-ar putea răpi femeile. Dar pe de altă parte, oamenii se plîng de pîine. Poate... Vocea i se pierdu.

Rogan se uită la tunica de catifea de culoare verde-închis pe care Severn o ţinea încă în mînă. Poate că, din moment ce ea îi trimisese o invitaţie, însemna că era gata să-şi ceară scuze că nu-i dăduse voie să intre în camera lor şi că pîinea avea din nou nisip în ea şi că în camere mişunau din nou

şobolanii. Şi dacă ea era pregătită să-şi ceară iertare, poate că, cine ştie, avea să o ierte.

Liana aşteptă pînă ce toţi oamenii lui Rogan se aşezară la mesele din Sala Mare, iar Rogan, Severn şi Zared, la masa de pe podium. Joice îi acoperise faţa cu un voal.

– Sînteţi hotărîtă, milady? întrebă Joice supărată foc. Nu fusese nici o clipă de acord cu planul pus la cale de stăpîna ei.

– Mai mult decît hotărîtă.

Bărbaţii şi cele cîteva femei care se aflau în Sala Mare tăcură cînd intră Liana. Joice îi ţinea trena lungă, împodobită cu blană. Faţa îi era acoperită cu un voal care îi ajungea pînă la talie. Se îndreptă încet spre masa de pe podium şi rămase acolo aşteptînd, pînă cînd Severn îi dădu un ghiont lui Rogan şi acesta se ridică în picioare şi îi trase scaunul. Toţi ochii celor prezenţi erau aţintiţi asupra stăpînului şi stăpînei lor.

Rogan habar n-avea ce să facă să rupă tăcerea din jur.

În clipa aceea, Liana îşi ridică vălul de pe faţă. Toţi cei prezenţi rămaseră uluiţi. Pe faţa femeii, atîrnate cu aţă de diadema pe care o purta pe cap, se aflau... monede; de aur, de argint, de bronz. Fiecare dintre ele avea în mijloc o gaură prin care fusese trecută aţa, iar aceasta fusese prinsă de diademă.

Sub ochii mulţimii încremenite de uimire, Liana luă o foarfecă şi tăie o monedă de argint de pe faţa ei.

– Crezi că este suficient ca să plătesc vinul, milord? Apoi tăie o monedă de aur. Iar aceasta crezi că va acoperi preţul cărnii?

Rogan se holba cînd la ea, cînd la monedele pe care Liana le pusese pe masă.

– Nu te teme, milord, spuse ea tare, n-am să mănînc atît de mult încît să fii nevoit să-mi vezi urîţenia. Sînt sigură că vederea banilor, îţi face mult mai multă plăcere decît banala mea figură.

Rogan nu spuse nimic, dar se ridică şi plecă din sală.

Zared se întoarse şi se uită la Severn, care arăta de parcă ar fi fost bolnav.

– Mănîncă, Severn, îi spuse el. Mîine probabil că o să avem pietre în pîine, iar Rogan o să vă ducă de pe terenul de antrenament direct în mormînt, continuă băiatul, în culmea veseliei. Te-ai gîndit mult înainte de a-i interzice Lianei să se mai amestece în viaţa noastră?

Graţioasă şi demnă, Liana părăsi şi ea Sala Mare.

Capitolul 15

– Nu! ţipă Liana la Gaby şi la Joice. Nu puneţi aia acolo. Nici acolo. Şi în nici un caz acolo!

Joice ieşi din cameră cît putu de repede. Gaby însă rămase în solarium, se uită la ceafa Lianei şi îşi muşcă limba. Nu că ar fi tăcut mîlc astea două săptămîni care trecuseră de la cina aceea îngrozitoare, cînd lady Liana apăruse cu faţa acoperită de monede, dar învăţase că erau şi situaţii cînd trebuia să-şi ţină gura.

– Asta a vrut, asta are, fu tot ce spuse Liana ca răspuns la rugăminţile lui Gaby ca ea şi Rogan să-şi vorbească.

Iar Rogan era şi mai rău decît soţia lui. Gaby îl rugase pe Baudoin ca ori de cîte ori se afla în preajma lui Rogan să aducă vorba despre asta. Dar acesta aproape că îşi înfipsese suliţa în burta lui Baudoin.

Aşa că, din cauza certei dintre stăpîn şi stăpînă, sufereau, deopotrivă şi castelul şi satul. Brutarii refuzau să aducă pîine proaspătă pentru că Rogan refuza să le-o plătească, iar Liana nu se mai

amesteca în treburile gospodăriei. Aşa că în pîine era din nou nisip, iar curtea era plină de bălegar, pentru că nimeni nu le poruncea oamenilor să o cureţe. Ţăranilor le era foame. În şanţul cu numai două palme de apă în el, se afla deja o jumătate de duzină de schelete de vaci, putrezite. Dar în vreme ce înainte acesta fusese pentru toţi un mod de viaţă cît se poate de normal, acum toată lumea se plîngea de ceva. Bărbaţii se plîngeau de păduchii şi puricii din hainele lor şi de bălegarul pe care călcau. Se plîngeau de toanele lui Rogan. Se plîngeau că lady Liana nu-şi făcea treaba cum trebuie. Nimeni nu părea să-şi amintească de modul în care i se împotriviseră la început, cînd Liana de-abia sosise la castel.

Drept pentru care, pe o rază de aproape zece kilometri, nu era om care să nu sufere din pricina certei dintre lord şi doamna lui.

– Milady... începu Gaby.

– N-am ce discuta cu tine, trînti Liana. Nu se calmase deloc în cele două săptămîni care trecuseră de atunci. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-şi mulţumi soţul, iar el... el o ignorase şi o umilise în public. El, un bărbat atît de frumos, îşi închipuia, poate, că oamenii mai şterşi nu sufereau din cauza înfăţişării lor, dar se înşela. Şi pentru că o considera atît de urîtă, ea nu făcuse decît să-l scutească de a-i mai vedea chipul pocit.

– Nu, nu eu, doamna Iolanthe vrea să vă vadă.

Liana îşi înălţă privirea.

– Severn are acum ce-a vrut. A cîştigat şi îl are pe fratele său cel dintotdeauna. Nu văd ce-ar avea să-mi spună amanta lui.

Gaby zîmbi.

– Se zvoneşte că lordul Severn şi... lady Iolanthe se ceartă şi ei. Poate că ar vrea să vă consolaţi una pe cealaltă.

Liana chiar voia să stea de vorbă cu cineva. Gaby o tot bătea la cap să-l ierte pe Rogan. O îndemnase chiar să se ducă la el şi să-i ceară scuze, dar Liana era mai mult decît sigură că ar fi respins-o. Cum putea ea, o femeie atît de ştearsă, să aibă vreo influenţă asupra unui bărbat ca Rogan? Şi cum putea o femeie atît de orbitor de frumoasă ca Iolanthe să o înţeleagă pe ea?

– Spune-i că nu pot să accept, zise Liana.

– Dar, milady, v-a invitat în apartamentele ei.

– Oh? spuse Liana. Eu să mă duc la ea? Eu stăpîna castelului, să o vizitez pe amanta măritată a cumnatului meu? Spune-i că refuz.

Gaby ieşi din cameră. Pe de-o parte, o deranja îngîmfarea femeii, iar pe de altă parte, era curioasă să afle ce anume avea frumoasa Iolanthe să-i spună ei.

Invitaţia fu repetată trei zile la rînd şi de fiecare dată, refuzată. Dar în a patra zi, uitîndu-se pe fereastră, Liana o văzu în curte pe una din Zile, mişcîndu-şi provocator formele pline prin faţa bărbaţilor care o priveau cu ochi pofticioşi.

– Adu-mi rochia de brocart roşu, cea cu jupon auriu. Mă duc într-o vizită.

O oră mai tîrziu, Liana străbătea curtea, sub privirile curioase ale oamenilor şi urcă scările ce duceau spre apartamentele lui Iolanthe.

Cînd ajunse acolo şi o servitoare îi deschise uşa, Liana simţi că i se taie respiraţia. Nu văzuse niciodată atîtea bogăţii adunate la un loc. Vase de argint şi de aur, covoare moi şi carpete cu modele complicate, tapiserii de mătase pe pereţi, înfăţişînd scene delicate, aproape miniaturale, ţesute cu atîta migală încît o floare, de pildă, nu mai mare decît unghia de la degetul mare avea în ea aproape o duzină de culori. Tavanele cu grinzi erau pictate cu scene pastorale. Ferestrele erau acoperite cu panouri din plumb cu inserţii din sticlă colorată, care străluceau ca nişte bijuterii.

Iar în cameră, se aflau scaune tapiţate, din lemn sculptat, gherghefuri şi scrinuri frumoase încrustate cu fildeş.

– Bine ai venit, spuse Iolanthe, care îmbrăcată cu o rochie argintie, strălucea mai tare decît toate bogăţiile din încăpere la un loc.

– Eu... Liana trase adînc aer în piept, încercînd să-şi revină din şoc. Ai să-mi spui ceva? Înainte de a veni aici, Liana se gîndise să-i spună acestei femei cît de imorală era şi cum avea să ardă veşnic în focurile iadului, pentru că era măritată cu un bărbat şi trăia în păcat cu altul; dar în prezenţa ei, tăcu.

– Nu vrei să iei loc? Am pus să ni se pregătească ceva de mîncare.

Liana se aşează şi sorbi vinul cu apă dintr-un potir bătut cu rubine.

– Va trebui să te duci la el, spuse Iolanthe. E prea mîndru ca să cedeze în faţa ta şi, în afară de asta, mă îndoiesc că ar şti cum să o facă.

Liana puse potirul pe masă şi se ridică în picioare.

– N-am de gînd să te mai ascult. M-a insultat, şi nu o dată, iar aceea a fost picătura care a umplut paharul. Dădu să iasă din cameră.

– Stai! strigă Iolanthe. Te rog întoarce-te. N-a fost frumos din partea mea.

Liana se întoarse, iar Iolanthe îi zîmbi.

– Iartă-mă. Şi eu trec prin clipe grele. De la o vreme, lui Severn îi tot tună şi-i fulgeră. Bineînţeles că i-am spus că este numai vina lui, că dacă n-ar fi fost atît de gelos pe Rogan, acesta nu ţi-ar fi spus niciodată că s-a însurat cu tine pentru bani, iar tu n-ai fi ajuns să-ţi pui pe faţă vălul acela cu monede.

– Aşa este, oftă Liana, aşezîndu-se din nou pe scaun. A spus; de faţă cu oamenii săi, că nu-mi poate suporta urîţenia.

Iolanthe se uită la femeia blondă din faţa ei. Deci nu erau banii, ci faptul că Rogan o jignise şi încă în public. Rogan şi Severn erau nişte bărbaţi dumnezeiesc de frumoşi, încît nici nu era de mirare că femeile se simţeau intimidate de prestanţa lor de-a dreptul magnifică. În fiecare dimineaţă, Io se

studia în oglindă şi, la vîrsta ei, învăţa să zîmbească fără să facă riduri în jurul ochilor. Trăia cu groaza că, într-o zi, Severn nu avea să o mai considere frumoasă. Nu-şi putea închipui cum s-ar simţi dacă Severn i-ar spune că vrea banii soţului ei şi nu pe ea.

– Înţeleg, spuse Io într-un tîrziu.

– Da, spuse Liana. Şi eu înţeleg. Am crezut că o să-l pot face să mă iubească, să aibă nevoie de mine, dar n-am reuşit. Nu m-a vrut niciodată. Nimeni de-aici nu m-a vrut. Ce ironie a soartei. Mama mea vitregă a încercat să-mi spună asta, dar n-am ascultat-o. Am crezut că eu ştiu mai bine decît o femeie care a avut doi soţi. A avut dreptate. Chiar şi servitoarea mea, Joice, a avut dreptate. Joice mi-a spus că bărbaţii nu au nevoie de soţii. În cazul meu, nu numai că soţul meu nu m-a vrut, dar nu m-a vrut nici fratele lui, nici amantele şi nici oamenii lui. Nimeni. Nimeni în afară de Doamna... numai că acum şi uşa ei este încuiată.

Iolanthe o înţelegea foarte bine. Atîta timp cît o femeie se simţea dorită, ea căpăta şi încredere în sine, în propriile-i puteri. Putea da foc patului în care soţul ei dormea împreună cu amanta lui, putea pune pariu pe care să fie aproape sigură că el o să-l piardă, îi putea stîrni furia, contramandîndu-i ordinele date personalului castelului. Dar atunci cînd o femeie se simţea nedorită, îşi pierdea şi puterea şi încrederea în sine.

Io nu ştia ce să facă. Nici prin cap nu-i trecea că l-ar putea convinge pe Rogan să se ducă la Liana. Rogan era un bărbat încăpăţînat, care însă nu-şi cunoştea interesele. Se lăsase cîndva influenţat de o femeie şi nu voia nici în ruptul capului să repete acea greşeală de neiertat.

– Cine este Doamna? întrebă Io.

Ascultînd explicaţia Lianei, ceva în cuvintele acesteia îi atrase atenţia.

– Spui că locuieşte deasupra solariumului?

– Da. Într-o cameră a cărei uşă este aproape tot timpul încuiată. Dar pare să simtă cînd am cîte un necaz, pentru că atunci uşa este deschisă. E cea mai bună prietenă a mea de-aici, de la castel. Ea mi-a povestit de Jeanne Howard. Mi-a spus că bărbaţii nu se dau în vînt după femeile timide... sau după femeile urîte, adăugă ea.

– E o femeie mai în vîrstă, destul de drăguţă, cu păr castaniu?

– Da. Cine e? Am vrut să o întreb, dar de fiecare dată cînd o vizitez... Se opri, văzînd-o pe Iolanthe sunînd dintr-un clopoţel de argint. Apăru o servitoare, căreia Io îi şopti ceva, după care fata plecă.

– Ai avea ceva împotrivă dacă ne-am duce împreună pînă acolo, să... îi facem o vizită?

– Camera este încuiată de cînd... de cînd eu... am luat cina cu soţul meu.

– Mi-am trimis servitoarea să ia cheia. Mergem?

Coborîră scările şi străbătură curtea sub privirile puţin spus uimite ale celor din jur, care se uitau cu gura căscată la cele două femei.

Liana o conduse pe Iolanthe la uşa încuiată de deasupra solariumului.

– Cînd nu vrea să fie deranjată, ţine uşa încuiată. Cred că ar trebui să-i respectăm intimitatea.

Io nu spuse nimic, ci descuie uşa cu cheia pe care i-o adusese servitoarea.

– Nu cred... începu Liana, dar se opri. Camera era goală. Nu, nu chiar goală, pentru că pe sub pînzele de păianjen adunate de ani de zile văzu... mobila Doamnei; banca tapiţată pe care stătuse ea, gherghefuI la care lucra Doamna. Ferestrele erau sparte, iar pe podea, alături de murdărie de şobolan, zăcea o pasăre moartă.

– Nu înţeleg, şopti Liana. Ea unde e?

– A murit... de mult.

– Vrei să spui că e... o fantomă? Imposibil. Am vorbit cu ea. E la fel de vie ca mine sau ca tine. Mi-a spus lucruri... lucruri pe care nu le mai ştia nimeni.

– Da, aşa am auzit şi eu. N-am văzut-o niciodată. Nici Severn n-a văzut-o şi cred că nici Rogan. Alţii însă au văzut-o. Se pare că îi place să-i ajute pe cei aflaţi la ananghie. Acum cîţiva ani, o servitoare care rămăsese însărcinată era tocmai pe punctul de a se arunca în şanţul cu apă, cînd o auzi pe Doamna, cum îi spui tu, citind şi torcînd. Doamna a convins-o să renunţe, iar fata a scăpat

cu viaţă. Nu te-ai întrebat de ce nu locuieşte nimeni în camerele astea? Jumătate dintre bărbaţi au refuzat să intre chiar şi în solarium, iar aici nu urcă nimeni.

Liana încerca să înţeleagă.

– Mie nu mi-a spus nimeni nimic. Nici măcar n-a făcut vreo aluzie, cît de mică.

– Cred că s-au gîndit că după atîta curăţenie, are să dispară de la sine. Nu face nimănui nici un rău. Dimpotrivă.

La un moment dat, Liana văzu pe ghergheful prăfuit o tapiserie înfăţişînd o doamnă cu un inorog – aceeaşi la care lucra Doamna cînd ea fusese ultima oară la ea. Liana se simţi dintr-o dată ca şi cum şi-ar fi pierdut o prietenă foarte dragă.

– Cine e? Şi de ce bîntuie castelul Peregrinilor?

– Este Jane, bunica lui Severn, Rogan şi Zared. A fost prima soţie a bătrînului Giles Peregrine. Fiul lor, John, a fost tatăl lui Severn. După moartea lui Jane, Giles s-a însurat cu Bess Howard, iar familia acesteia a spus că Jane nu fusese niciodată măritată legal cu Giles, ceea ce însemna că fiul ei şi copiii lui erau bastarzi. Acest castel, ca şi castelul Bevan, au aparţinut familiei lui Jane; ea a crescut aici.

– Şi se întoarce mereu... şi bîntuie castelul.

– La cîţiva ani după moartea ei, se afla în această cameră, cînd fiul ei John s-a întors acasă după ce regele îl declarase copil nelegitim. El a încuiat uşa şi nu a mai descuiat-o niciodată. Numai

că acum deschide singură uşa. Unii spun că John a fost un prost, că mama lui venise să-i spună ceva şi că el nu a vrut să o asculte.

– Nu se ştie ce anume voise să-i spună?

– Se pare că era vorba de registrele parohiei.

– Ce registre?

– John nu a putut demonstra niciodată că părinţii lui fuseseră căsătoriţi. Toţi martorii la căsătorie fie muriseră, fie dispăruseră în mod misterios şi nimeni nu a putut găsi registrele în care fusese consemnată căsătoria. Cei mai mulţi cred că le-au distrus Howarzii; alţii însă sînt convinşi că bătrînul Giles le-a ascuns de cea de-a doua soţie a lui. Io zîmbi. Dacă o mai vezi pe Doamna, întreab-o unde sînt registrele. Dacă s-ar dovedi că această căsătorie a avut loc, atunci poate că regele le-ar restitui Peregrinilor proprietăţile ce le aparţin de drept, punînd astfel capăt acestei vrajbe dintre Howarzi şi Peregrini.

Liana se întreba dacă, în caz că ar găsi ea acele registre, Rogan ar iubi-o. Nu, probabil că nu. Chiar dacă ar fi cea mai bogată moştenitoare din lume, pentru Rogan, ea ar rămîne aceeaşi femeie stearsă dintotdeauna.

– Ar trebui să plecăm şi să încuiem uşa, spuse ea. Să-i respectăm intimitatea.

Cele două femei ieşiră din cameră şi încuiară uşa.

– Te duci la el? întrebă Io.

Liana ştia foarte bine la cine se referea.

– Nu pot. Nu mă vrea; el vrea aur. Şi acum că îl are, ar trebui să fie mulţumit.

– Aurul nu ţine de cald în pat.

Lianei i se puse un nod în gît.

– Are... Zilele lui. Şi acum te rog să mă scuzi. Trebuie să termin ceva de brodat.

Ajungînd în faţa uşii solariumului, se despărţiră.

În seara aceea, Severn veni la Iolanthe. Şchiopăta şi avea o rană adîncă pe obraz.

După ce îl ajută să se spele, îl întrebă ce se întîmplase.

– Îl omor, spuse Severn printre dinţi. Numai în felul ăsta am să-l pot opri. Ai vorbit cu nevastă-sa?

– Am vorbit. Dar am avut tot atîta succes cît ai avut şi tu cu fratele tău.

– Uite şi tu! spuse Severn tresărind de durere. Nu mai vreau şi alte răni. Cel puţin, eu îl înţeleg pe Rogan. A fost foarte tolerant cu femeia aia: i-a permis să stea alături de el la judecarea pricinilor, a lăsat-o să facă ce-a vrut şi a petrecut cu ea o zi întreagă în sat.

– A fost... generos, spuse Iolanthe pe un ton sarcastic.

– Da, aşa este. Nu m-am gîndit niciodată că ar putea fi atît de generos cu o soţie.

– Atît de generos că a aruncat-o în castelul ăsta jegos, cu servitori care au rîs de ea, că nici n-a băgat-o în seamă şi că nu şi-a amintit nici măcar cum arată pînă cînd nu s-a dus la el şi i-a dat foc.

– Femeile! bombăni Severn. Sînteţi nişte creaturi atît de ilogice.

– Logica mea e perfectă, fratele tău este cel care...

Severn o luă în braţe şi o sărută pe gît.

- Hai să-l uităm acum pe fratele meu.

Io se desprinse din îmbrăţişarea lui.

– De cînd nu te-ai mai spălat?

– Înainte nu-ţi păsa dacă mă spăl sau nu.

– Credeam că duhoarea de bălegar este mirosul tău natural, i-o trînti ea.

Severn se ridică în picioare.

– Asta e numai vina femeii ăleia. Dacă ar...

– Dacă tu nu te-ai fi amestecat, toate ar fi fost bune şi frumoase. Ce ai de gînd să faci ca să-ţi răscumperi greşeala?

– Eu... eram gata să recunosc că am fost... mă rog, puţin prea zelos cu Rogan. Şi, la sugestia ta, le-am trimis invitaţii la cină. Ce-a urmat, ştii şi tu foarte bine. Căţeaua aia proastă a apărut cu monede pe faţă. Rogan ar fi trebuit să-i accepte oferta de plată. Ar fi trebuit să...

– Ar fi trebuit să-i spună că e frumoasă, îl întrerupse Io. Ea crede că fratele tău, acest... obsedat sexual, nu o doreşte. Şi nu înţeleg de ce. Din cîte ştiu eu, se culcă cu oricine... femeie să fie.

– Da, mare fustangiu, nu-i aşa?

– Să lăsăm acum părerea mea despre fratele tău. Ce contează acum este să-l faci pe Rogan să-i

spună Lianei că e frumoasă şi că o doreşte mai mult decît pe oricare altă femeie.

– Mai curînd aş muta oceanele din locul lor. Ai încercat vreodată să-l pui pe Rogan să facă ceva ce este împotriva voinţei lui?

– Se culcă iarăşi cu... Zilele?

– Nu, dar cred că asta e numai treaba lui. Nu i s-a mai întîmplat de mult să stea atîta timp fără o femeie. Vorbesc, de cînd... Se gîndi un moment. De cînd au răpit-o Howarzii pe Jeanne. Mă gîndesc însă că acum poate nu vrea... nu-i trebuie nici o femeie. Mai ales după ce i-a făcut nevastă-sa... atunci, la cină. A fost picătura care a umplut paharul.

– De ce nu-l sfătuieşti pe Rogan să o trimită înapoi la tatăl ei? Asta ca să scape de ea pentru totdeauna. Şi după aceea, tu o să-i duci o căruţă plină cu fete tinere şi frumoase, să se culce, dacă vrea, cu cîte o duzină în fiecare noapte.

– Şi care dintre ele o să aibă grijă ca noi să mîncăm în fiecare zi plăcinte calde şi pîine fără nisip? Să te ia naiba, lo! Şi s-o ia naiba şi pe Llana! Şi pe toate femeile. De ce nu ne lăsaţi în pace? Rogan s-a însurat cu ea numai pentru a face rost de bani. De ce a trebuit să... să...

– Să ce? întrebă lo nevinovată. Să se îndrăgostească de ea? Să înceapă să aibă nevoie de ea?

– Nu asta am vrut să spun. Să-i ia naiba pe amîndoi. Ar trebui să-i încuie cineva într-o cameră şi să arunce cheia. Mă fac să...

Severn ridică încet capul.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Mă gîndeam...

– La ce? insistă lo.

Trecu o vreme pînă cînd Severn începu să vorbească.

În aceeaşi seară, Severn îi trimise cumnatei sale o propunere de pace. Liana stătea singură în solarium, numai cu doamnele ei, aşa cum făcea în fiecare seară. De obicei, nu o deranja nimeni din castel – ca şi cum nici n-ar fi existat sau ca şi cum ei ar fi vrut ca ea să nu existe. Aşa că fu foarte mirată cînd un cavaler bătrîn, cu o cicatrice pe obrazul drept, îi aduse un ulcior cu vin din partea lui lord Severn pentru frumoasa lui cumnată.

– Crezi că e otrăvit? o întrebă Liana pe Gaby.

– Poate cu o poţiune de dragoste, răspunse Gaby. Nu pierdea nici un prilej de a încerca să o convingă pe Liana să se împace cu Rogan.

Vinul era călduţ şi dres cu mirodenii, iar Liana bău mai mult decît avusese de gînd.

– Mă simt foarte obosită, spuse ea după cîteva minute. I se făcuse dintr-o dată aşa de somn, încît nici nu-şi mai putea ţine capul sus.

În clipa aceea, Severn intră în solarium. Toate femeile ridicară capul în clipa în care uriaşul blond

năvăli peste ele în cameră, dar Severn nu avea ochi decît pentru Liana.

Gaby se uită speriată la stăpîna ei, care acum... dormea tun.

– Mă tem că s-a întîmplat ceva...

– Stai liniştită. O să doarmă şi atît, spuse Severn, dînd-o la o parte pe Gaby şi luînd-o pe Liana în braţe.

– Milord! aproape că se sufoca Gaby. Nu puteţi...

– Ba pot, răspunse Severn şi dispăru, cu Liana în braţe, pe uşa solariumului. Urcă scările în spirală, trecu pe lîngă dormitoarele de deasupra solariumului, mai urcă un etaj şi ajunse în faţa unei uşi de stejar. O puse pe Liana pe umărul său puternic, luă o cheie atîrnată cu un lănţişor de cureaua sa de piele şi deschise uşa.

Era o cameră mică şi joasă, care avea în celălalt capăt o uşă grea ce dădea spre parapeţi. În ea stăteau de obicei gărzile, dar în seara aceea gărzile plecaseră. Uneori, camera servea şi de temniţă, ceea ce Severn de fapt şi voia. La lumina slabă dinăuntru, Severn îl zări pe Rogan, întins pe pat şi dormind buştean. Vreme de o clipă, Severn se gîndi să-şi schimbe planul. Dar văzînd doi purici pe spatele fratelui său, ştiu că făcea bine ceea ce făcea. Îşi trînti cumnata pe pat, lîngă soţul ei şi se scărpină.

– Aşa, spuse el, uitîndu-se în jos la cei doi. Puteţi să staţi aici pînă o să avem şi noi un pic de linişte.

Capitolul 16

A doua zi de dimineaţă, Liana nu reuşea să se trezească. Pur şi simplu nu putea deschide ochii. Întinse braţele, apoi picioarele, bucurîndu-se de căldura moale a saltelei.

– Dacă vrei să mănînci ceva, ai face mai bine să te scoli şi să vii la masă.

Deschise ochii şi îl văzu pe Rogan stînd la o măsuţă şi devorînd pui, brînză şi pîine.

– Ce faci aici? întrebă ea. De ce m-ai adus aici? Vinul! Ai pus ceva în vin.

– Nu eu, ci fratele meu. Fratele meu ale cărui zile pe pămînt sînt numărate. El a pus ceva în vin.

– Şi tot el m-a adus şi pînă aici?

– El ne-a adus pe amîndoi aici, în timp ce dormeam.

Liana se ridică în capul oaselor şi se uită prin camera în care nu se aflau decît un pat, o masă, două scaune şi un sfeşnic.

– Ne-a vîndut Howarzilor, spuse ea încet. Crezi că vrea să le predea castelul?

Rogan se uită la ea ca şi cum ar fi fost idioata satului.

– O fi fratele meu încăpăţînat... ba chiar şi prost... uneori, dar trădător nu e.

– Atunci de ce a făcut asta? De ce ne-a adormit şi ne-a adus aici?

– Cine ştie? Acum, hai, mănîncă.

Liana începea să se înfurie. Se duse la uşi, încercă să le deschidă, bătu cu pumnii în ele şi ţipă să i se dea drumul, dar nu veni nimeni.

– Cum poţi să mănînci? i se adresă ea lui Rogan. Cît timp o să fim prizonieri? Cum ieşim de-aici?

– Tatăl meu a pus să se construiască această cameră tocmai pentru ca în ea să fie ţinuţi prizonierii. Nu putem ieşi de-aici.

– Pînă cînd prostul şi arogantul de Severn n-o să ne scoată, asta e. De ce dracului m-am măritat într-o familie ca asta? N-aveţi minte nici unul.

Rogan se uită la ea cu asprime, iar Liana regretă imediat ceea ce spusese.

– Eu... începu ea.

Rogan ridică mîna.

– De îndată ce ieşim de-aici, eşti liberă să te întorci la tatăl tău.

Se ridică de la masă şi se duse la fereastra îngustă. Liana se apropie de el.

– Rogan, eu...

El se îndepărtă de ea.

Petrecură ziua tăcuţi şi supăraţi. Liana se uită la Rogan şi îşi aminti cum îi spusese că banii ei însemnau totul pentru el. Aşa să fie, îşi spuse ea. Avea să se întoarcă la tatăl ei sau să se retragă la una dintre moşii, să trăiască departe de familia Peregrine, departe de craniile cailor lor agăţate deasupra poliţei căminului.

Mîncarea le-a fost coborîtă într-o legătură din pînză printr-una din ferestrele înguste. Rogan luă mîncarea şi ţipă la Severn, ameninţîndu-l cu tot ce putea fi mai rău pe lumea asta. Apoi, îşi luă mîncarea şi se aşeză într-un colţ al camerei, refuzînd să stea la masă cu Liana.

Se lăsase întunericul şi ei încă nu-şi vorbeau. Liana se întinse pe pat, întrebîndu-se unde avea Rogan de gînd să doarmă. Vru să protesteze cînd el se culcă tot în pat, deşi cu spatele la ea, dar renunţă. Se asigură doar că nu-l atingea.

Dar cînd prima rază de soare pătrunse prin fereastra îngustă, Liana se trezi în braţele soţului ei. Uită de vrajbă şi de certuri şi îi sărută buzele moi.

Rogan se trezi brusc şi o sărută cu toată dorinţa adunată în atîtea zile. După ce se sărutară, urmă o frenetică eliberare de haine şi o căutare grăbită a pielii celuilalt. Se contopiră repede şi încrîncenat, cu toată patima adunată în acele ultime două săptămîni.

După aceea, rămaseră îmbrăţişaţi, lipiţi unul de celălalt, cu pielea caldă şi asudată. Primul gînd al

Lianei fu să-l întrebe pe Rogan dacă într-adevăr o considera urîtă şi avea de gînd să o alunge, dar se stăpîni.

– Am văzut stafia, spuse ea într-un tîrziu.

– În camera de sub noi?

– Da. Ea e Doamna care credeam eu că e Iolanthe. Ţi-aduci aminte că ţi-am spus că e mai în vîrstă decît Severn? Ea mi-a povestit despre Jeanne Howard.

Rogan tăcu.

– Ai văzut-o şi tu, nu-i aşa? întrebă ea după o clipă.

– Bineînţeles că nu. Nu e nici o stafie. E doar o...

– O ce? Cînd ai văzut-o? Cosea sau tocea?

– Cosea, spuse el într-un tîrziu. Tapiseria aia cu un inorog.

– Ai mai spus la cineva?

– Pînă acum nu.

– Cînd ai văzut-o? Ce ţi-a spus?

– A fost după ce Oliver Howard a răpit-o pe...

– Pe Jeanne.

– Da, răspunse Rogan. Căţeaua aia a venit la mine şi mi-a spus că-l iubea pe Howard, că... îi purta copilul în pîntece. M-a rugat să pun capăt vrajbei. Ar fi trebuit s-o omor cu mîinile mele.

– Dar n-ai putut s-o faci.

– Cum-necum, n-am făcut-o. M-am întors la castel, după provizii – ne luptam cu Howarzii de un an de zile. Într-o dimineaţă, vrînd să încerc un arc, am tras o săgeată, care a pătruns printr-o fereastră

într-una din camerele de deasupra solariumului. Cel puţin aşa am crezut eu atunci. Mi s-a părut că aud o femeie ţipînd. M-am dus şi în solarium şi în camerele de sus. De ani de zile nu mai locuia nimeni acolo, de teama... stafiei. Tatăl meu obişnuia să o blesteme, pentru că ori de cîte ori aveam oaspeţi, stafia apărea şi îi speria.

– Nu ţi-a fost frică să te duci să-ţi iei săgeata?

– Eram prea supărat pe Howarzi ca să mai îmi pese şi de o stafie. Îmi pierdusem doi fraţi şi... şi-apoi aveam nevoie de săgeată.

– Ea era acolo?

Rogan zîmbi.

– Eu credeam că o stafie e ceva... ca un abur. Or ea părea atît de reală. Ţinea în mînă săgeata mea şi m-a certat, spunîndu-mi că fusesem cît pe-aci să o lovesc. La vremea aceea, nu mă gîndeam deloc că, de fapt, eu trăsesem săgeata în afara zidurilor castelului.

– Şi despre ce aţi vorbit?

– A fost foarte ciudat, dar am vorbit cu ea aşa cum nu mai vorbisem niciodată cu nimeni.

– Şi eu la fel. Ştia o mulţime de lucruri despre mine. Aţi vorbit despre Jeanne?

– Da. Mi-a spus că nu era cea potrivită.

– Potrivită pentru ce?

– Nu ştiu nici eu. Cred că avea legătură cu poezia.

Liana făcu ochii mari.

– Ce poezie?

– Nu m-am mai gîndit la ea de ani de zile. De fapt, pare să fie mai mult o ghicitoare. Ia să vedem.

Cînd roşul şi cu albul vor face negru.

Cînd negrul şi auriul se vor contopi

Cînd cea potrivită şi roşul se vor uni

Atunci vei şti.

Liana stătea tăcută în braţele lui Rogan şi se gîndea la ghicitoare.

– Ce-o fi vrînd să spună?

– Habar n-am. Uneori stăteam în pat şi mă gîndeam la cuvintele astea ciudate, dar nu le-am dat de capăt.

– Severn ce zice de asta? Sau Zared?

– Nu i-am întrebat niciodată.

– Nu i-ai întrebat niciodată? se indignă Liana. Dar s-ar putea să aibă legătură cu registrele parohiei. Doamna e bunica ta şi dacă cineva ştie unde sînt registrele, atunci ea este aceea.

Rogan se încruntă.

– Femeia aia e o stafie. A murit de mult. Poate că nici n-am văzut-o, iar ghicitoarea... am visat-o.

– Eu n-am visat ceea ce mi-a spus despre tine şi Jeanne Howard. Doamna mi-a spus ce frumoasă era Jeanne şi cît de mult ai iubit-o.

– De-abia o cunoşteam pe căţeaua aia. Şi nu mi-o amintesc ca fiind o frumuseţe. Oricum, nu ca Iolanthe.

Liana îşi trase cearceaful peste sînii goi şi se ridică în capul oaselor.

– Ah, acum o vrei şi pe Iolanthe. Ea îţi poate oferi şi bani şi frumuseţe.

Rogan o privi nedumerit.

– Iolanthe e o căţea. Sînt sigur că ea a pus la cale toată povestea asta, spuse el, arătînd spre uşa încuiată.

– De ce? Într-o încercare de a mă face să te iert că mi-ai spus, de faţă cu oamenii tăi, că sînt înspăimîntător de urîtă?

– N-am spus niciodată aşa ceva.

– Ba ai spus! Ai spus că te-ai însurat cu mine pentru bani şi nu pentru sfaturile sau frumuseţea mea.

Rogan o privea din ce în ce mai nedumerit.

– Am spus adevărul. Nici măcar nu te-am văzut înainte de nuntă – cînd te-am văzut acolo, la rîu, nu ştiam cine eşti – deci cum m-aş fi putut însura cu tine pentru altceva decît pentru bani?

Liana de-abia se stăpînea să nu plîngă.

– Eu... m-am măritat cu tine, gîndindu-mă că tu... că tu mă doreai. M-ai sărutat atunci... cînd nu ştiai că am bani.

Rogan nu se străduise niciodată să înţeleagă mintea femeilor şi acum ştia de ce.

– Te-am sărutat şi atunci cînd ştiam că eşti bogată. Se dădu jos din pat şi se aplecă deasupra ei. Te-am sărutat şi după ce te-ai amestecat între mine şi săteni. Te-am sărutat şi după ce m-ai dus să văd o piesă în care ţăranii şi-au bătut joc de mine. Te-am sărutat...

– Pentru că sînt soţia ta. Nu din alte motive. Le-ai spus tuturor că mă consideri urîtă. Poate că nu sînt la fel de frumoasă ca Iolanthe... sau la fel de drăguţă ca prima ta soţie, dar să ştii că mulţi bărbaţi au spus că sînt destul de plăcută la înfăţişare.

Rogan ridică mîinile, exasperat.

– Nu eşti rea cînd nu te smiorcăi, ţipă el, la care Liana se trînti pe pat şi izbucni cu adevărat în plîns.

La început, Rogan se uită la ea, cuprins de furie. Îl acuza de ceva, dar el nu ştia exact de ce anume. Liana făcea în aşa fel încît să pară că ceea ce spusese el nu era adevărat. El nu spusese decît adevărul... şi îl spusese pentru a o împiedica să se mai amestece între el şi oamenii lui. Ce dracu de legătură era între vorbele lui şi înfăţişarea ei? Şi dorinţă? Nu-i dovedise el oare, nu mai devreme de dimineaţa asta, că o dorea? Şi, fir-ar să fie, nu se atinsese de nici o femeie în astea două săptămîni. Două săptămîni lungi, lungi!

Rogan ştia că avea tot dreptul să fie supărat pe ea. El ar trebui să fie cel compătimit, dar uitîndu-se la ea cum plîngea simţi dintr-o dată nevoia de a o lua în braţe şi de a o mîngîia. Odată, în copilărie, plîngea întocmai cum o făcea ea acum, iar fraţii săi mai mari îl loviseră şi rîseseră de el.

Se aşează pe pat.

– Spune-mi... ce s-a întîmplat, spuse el şovăind şi simţindu-se neîndemînatic şi stînjenit.

Liana nu răspunse, ci doar se puse şi mai tare pe plîns.

Rogan o ridică, o aşează în poala lui şi o îmbrăţişă.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el din nou, dîndu-i părul la o parte de pe faţa udă.

– Tu... mă consideri urîtă. Nu sînt frumoasă ca tine, ca Severn, ca Zared sau ca Iolanthe, dar menestrelii au scris poezii închinate frumuseţii mele.

Rogan vru să spună că oricine ar face asta pentru bani, dar se stăpîni.

– Nu la fel de frumoasă ca mine? Sau ca Severn? În ceea ce mă priveşte, sînt de acord cu tine. Dar să ştii că unii dintre porcii noştri sînt mai frumoşi decît Severn.

– Şi decît mine, nu-i aşa? începu ea din nou să plîngă.

– Cred că eşti mai drăguţă acum decît atunci cînd te-am văzut prima oară.

– Ce vrei să spui?

– Nu ştiu. O mîngîie pe păr. Cînd te-am văzut la biserică, semănai cu un iepuraş palid, şi n-am făcut nici o deosebire între tine şi celelalte femei. Dar acum... Se uită în ochii ei. Acum te găsesc foarte plăcută la înfăţişare. M-am... gîndit la tine în astea două săptămîni.

– Eu m-am gîndit la tine în fiecare minut, în fiecare clipă. Îl îmbrăţişă. Oh, Rogan, spune orice despre mine, că sînt proastă, că sînt cicălitoare,

că-ţi sînt o povară, dar, te rog, nu-mi spune că sînt urîtă.

– Bine, am să-ţi spun... că eşti cea mai frumoasă femeie... dar nu mă mai face de rîs în faţa oamenilor mei.

– Eu? N-aş face asta pentru nimic în lume. Niciodată.

– Ai contramandat ordinele date de mine. De faţă cu ţăranii.

– Da, dar biciuiai nişte oameni nevinovaţi.

– Ai încercat să-mi dai foc.

– Dar erai în pat cu altă femeie, spuse ea, indignată.

– Mă faci să nu mai îmi văd de treabă. Cu dulciuri... cu muzică... cu vin...

Liana zîmbi, pentru că vorbele lui o convinseseră că nu greşise atunci cînd se hotărîse să se mărite cu el.

– Şi nu m-ai ascultat... tot de faţă cu oamenii mei.

– Cînd?

– În dimineaţa în care ne-au atacat Howarzii.

– Eu doar...

– Îţi băgai nasul unde nu-ţi fierbea oala, spuse el, pe un ton ceva mai serios. Nu era treaba ta. Dacă n-aş fi fost beat, tu ai fi... Nu voia să-i spună că în timp ce el zăcea ameţit de băutură, Howarzii ar fi putut să o ia prizonieră.

– Ce aş fi?

Rogan se schimbă la faţă, iar ea îşi dădu seama că ascundea ceva.

– Ce-aş fi făcut?

– Dacă blestematul ăla de Severn nu ne trimite ceva de mîncare, mai întîi îl ard de viu şi apoi îl spînzur.

– Dacă n-ai fi fost beat, ce s-ar fi putut întîmpla?

Rogan se strîmbă.

– Dacă o să prind vreodată un spion de-al Howarzilor şi o să vreau să obţin de la el cît mai multe date, să ştii că ţi-l trimit ţie.

– Ce-aş fi putut, Rogan?

– Să fii răpită, pufni el.

– Howarzii mă voiau pe mine? şopti Liana.

– Se pare că Howarzii vor întotdeauna să aibă ceva ce aparţine Peregrinilor; pămînturile noastre, castelele noastre, femeile noastre.

– Hai să le dăm în dar... Zilele tale.

Rogan nu gustă gluma soţiei sale.

Liana se apropie de el şi îl îmbrăţişă.

– De-asta erai atît de supărat în dimineaţa aceea? Pentru că Howarzii fuseseră trimişi să mă răpească? Rogan, tu chiar mă iubeşti.

– Acum n-am timp de dragoste. Îmbracă-te, să nu vină Severn.

Liana se lipi şi mai mult de el.

– Rogan, te iubesc.

– Mda... N-ai vorbit cu mine atîta amar de timp. Din cauza ta, trăim acum iarăşi în mizerie. Pînă şi în camera lui Zared sînt şobolani. Iar eu am slăbit

atît de mult din cauza lipsei mîncărurilor cu care mă obişnuiai tu, încît nici propriul meu cal nu mă mai recunoaşte.

– Severn m-a învăţat un lucru, spuse Liana. Îţi jur că n-am să te mai părăsesc niciodată. Dacă ai să mă răneşti – şi sînt sigură că ai s-o faci, şi încă destul de des – îţi promit că o să-ţi spun de ce sînt supărată. N-am să-ţi mai ascund niciodată nimic.

– Nu pentru mine; pentru oamenii mei care au nevoie de o mîncare ca lumea şi...

Liana se ridică pe vîrfuri şi îl sărută.

– Rogan, să ştii că eu n-am să te trădez niciodată aşa cum a făcut-o Jeanne. Chiar dacă ar fi să mă răpească Howarzii, eu tot pe tine te-aş iubi.

– Howarzii n-or să mai răpească niciodată o Peregrine, spuse el cu ură.

– Iar eu sînt o Peregrine? întrebă ea, zîmbind.

– Una... ciudată, dar o Peregrine mai mult sau mai puţin, spuse el fără prea multă tragere de inimă.

Ea îl îmbrăţişă şi nu-i văzu nici zîmbetul, nici lumina caldă din priviri, care spuneau cît de mult îi simţise lipsa în acele două săptămîni sau cît de mult însemna pentru el pălăvrăgeala ei de fiecare zi. Liana pătrunsese în viaţa lui, mai întîi cu sfială şi cu supuşenie, apoi, într-o noapte, îi dăduse pur şi simplu foc. Începînd de atunci, nimic nu mai fusese ca înainte. Plăcerea, tihna, blîndeţea nu făcuseră niciodată parte din viaţa lui. Dar această mînă de fată i le adusese în dar şi era de-a dreptul uimitor

cît de repede se adaptase el la acest nou mod de viaţă.

– Cred că prostul meu de frate ne-a încuiat aici pentru a te face să-i cureţi camera şi să vorbeşti cu brutarii.

– Oh! Şi cine, mă rog, are să mă convingă să fac ce vrea el?

– Poate că eu, spuse Rogan cu subînţeles. Le-ai spus tuturor că odată am petrecut o zi întreagă în pat. Acum minciuna ta va deveni realitate.

Făcură dragoste încet, îndelung, explorîndu-şi unul celuilalt trupul, cu mîinile şi cu limba şi cînd, în sfîrşit, se contopiră, o făcură în tihnă, încet, dezmierdător...

Rămaseră îmbrăţişaţi şi tăcuţi, prizonieri în camera aceea cu ferestre înguste.

– Îl spînzurăm pe fratele tău sau îi sărutăm picioarele? şopti Liana.

– Îl spînzurăm, fu Rogan categoric.

O bufnitură la fereastră atrase atenţia lui Rogan.

– În sfîrşit, blestematul de frate-meu ne-a trimis mîncare. Se dădu jos din pat şi se repezi la legătura pe care Severn reuşise să o înghesuie prin fereastra îngustă, o trase şi îi dădu drumul pe podea.

– Te interesează mai mult mîncarea decît persoana mea? întrebă ea.

– În momentul ăsta, da.

Mîncară în pat şi acolo şi rămaseră toată ziua. Liana îl rugă să-i povestească despre viaţa lui, despre visele şi gîndurile lui din copilărie.

La un moment dat, Liana îi spuse că avea de gînd să folosească o parte din zestrea ei pentru a face unele îmbunătăţiri la castelul Moray. Rogan o privi îngrozit.

– Ăsta nu e pămîntul Peregrinilor. Howarzii au luat...

– Da, da, ştiu. Dar au trăit aici două generaţii. Copiii noştri vor fi a treia. Şi dacă o să mai treacă încă cinci generaţii pînă cînd o să ne recăpătăm pămînturile? De ce să trebuiască să trăiască toţi într-un castel cu acoperişul spart? Sau într-un spaţiu prea mic? Am putea adăuga încă o aripă în partea de sud – o aripă ca lumea, cu pereţii furniruiţi. Putem construi şi o capelă şi...

– Nu, nu, nu, spuse Rogan, dîndu-se jos din pat şi uitîndu-se la ea. N-am de gînd să-mi cheltuiesc toţi banii ca să fac îmbunătăţiri la castelul ăsta prăpădit. Aştept pînă îmi recapăt pămînturile furate de Howarzi.

– Şi pînă atunci, o să cheltuieşti fiecare bănuţ pe care ţi l-am adus eu, ca să porneşti războiul împotriva Howarzilor, nu-i aşa? Ochii Lianei scăpărau. Te-ai însurat cu mine ca să porţi război împotriva Howarzilor?

Rogan începu să ţipe că da, de-asta se însurase cu ea, dar privirea lui spunea altceva.

– M-am înșurat cu tine grație frumuseții tale, care e mai presus de cea a tuturor celorlalte femei, spuse el încet. Incluzînd-o și pe prima mea soție.

Liana rămase cu gura căscată, apoi sări din pat și se agăță de gîtul lui Rogan.

– Frumosul meu soț, te iubesc atît de mult, plînse ea de bucurie.

Rogan o îmbrățișă strîns.

– Am să cheltuiesc banii cum am să cred eu de cuviință.

– Da, bineînțeles, și ca o soție supusă, n-am să te contrazic niciodată; lasă-mă numai să-ți spun cam cum văd eu... îmbunătățirile despre care ți-am vorbit.

– Întîi mă desparți de femeile mele, apoi îmi aduci pe cap o întreagă ceată de copii cu părul roșu și acum îmi spui cam cum ar trebui să cheltuiesc banii pentru care am muncit atît de greu.

– Ai muncit atît de greu! spuse ea. Nici măcar n-ai venit la ospățul nupțial, pe care îl pregătisem cu atîta grijă. Și ai insultat-o pe mama mea vitregă.

– Asta și merita. Ba ar fi trebuit să-i trag și un picior în...

– Chiar ai face-o? întrebă Liana cu viclenie.

– Nu cred, răspunse el încet. Și acum, hai la masă, că diavolul de frate-meu ne-a trimis cina.

Petrecură noaptea unul în brațele celuilalt. Înainte de a adormi, Rogan îi șopti că avea să se gîndească la îmbunătățirile propuse de ea, iar

Liana se simţi de parcă ar fi cîştigat cine ştie ce bătălie.

A doua zi de dimineaţă, cînd se treziră, nu le veni să-şi creadă ochilor; uşa camerei era deschisă. Liana nu îşi amintea ca vreo privelişte să o fi deprimat vreodată mai mult decît uşa aceea deschisă, din faţa ei.

– Putem s-o închidem la loc, şopti ea.

– Nu, spuse Rogan. Trebuie să înfrunt ridicolul şi să dau ochii cu oamenii.

Liana nu se gîndise cum aveau să se uite oamenii la stăpînul lor, care din cauza unei certe cu soţia lui fusese încuiat într-o cameră din turn.

Gaby se năpusti în cameră, vorbind pe atît de repede pe cît i se puteau mişca dinţii şi limba. După toate probabilităţile, Severn răspîndise zvonul că Rogan poruncise să fie încuiat într-o cameră împreună cu soţia lui, pentru a o pedepsi. Reputaţia lui Rogan era intactă.

– Dar a mea? întrebă Liana.

– Ei cred despre dumneavoastră că sînteţi o soţie ca lumea.

– Ca lumea? se sufocă Liana.

– Nu-i mai spune aşa, spuse Rogan, dacă vrei să avem linişte.

Cu părere de rău, Liana părăsi încăperea, împreună cu soţul ei. Învăţase ceva în camera asta mică. Învăţase că ceea ce era important pentru o femeie, nu era important şi pentru un bărbat. Rogan nu îi spusese că e urîtă şi nici ştearsă.

Într-un fel, ea simţea că ajunseseră în dreptul unul pod, pe care îl trecuseră în siguranţă. Liana nu vedea nici un obstacol în viitorul ce îi aştepta.

Capitolul 17

Timp de şase săptămîni, Liana fu cea mai fericită femeie de pe pămînt. Ea şi Rógan se temuseră de zîmbetele ironice ale oamenilor săi, dar ceea ce nu prevăzuseră era faptul că aceştia erau atît de recunoscători că aveau din nou mîncare bună la masă şi camere curate, fără şobolani, încît nu prea le păsa ce anume dusese la această schimbare. Şi în loc să o ignore sau să se certe cu Liana, o priveau şi o salutau cu respect. Severn era deosebit de drăguţ cu ea, iar Iolanthe începu să ia masa împreună cu ei.

Dar mai presus de toate era Rogan. O urmărea din priviri oriunde se ducea. Serile şi le petrecea împreună cu ea, în solarium. Severn, în loc să-şi dojenească fratele, li se alătura, la fel şi Zared şi Io.

Nu după mult timp, Liana descoperi că era însărcinată. Crezuse întotdeauna că avea să se simtă rău, aşa cum văzuse ea că se întîmpla cu multe femei în primele luni de sarcină. Dar ea se simţea foarte bine. Nu obosea şi nici nu se simţea altfel decît de obicei, cu excepţia faptului că hainele

de-abia o mai încăpeau. Îşi puse mîinile pe burta tare, cu gîndul la un băieţel cu părul roşu.

– Milady, o auzi ea pe Gaby în spatele ei. Vă simţiţi bine?

– Da, foarte bine. Minunat. Nu m-am simţit niciodată mai bine ca acum. Tu ce-ai acolo?

Gaby avea pe braţ un coş plin cu ierburi.

– Lordul Rogan şi Baudoin se luptau şi au alunecat în nişte urzici. Mă duc să le pregătesc o fiertură de ierburi, care ştiu eu că alină durerea şi usturimea.

Liana se cutremură. Înţepăturile de urzică pot fi foarte dureroase. Lîngă casa tatălui ei creştea o iarbă mult mai de ajutor în alinarea durerilor decît ce avea Gaby în coşul ei. Liana îşi aminti că atunci cînd sosise pentru prima oară la castelul Moray, văzuse pe marginea drumului iarbă din aceea. Cît de departe era asta? Cincisprezece, douăzeci de kilometri? Cu un cal bun, se putea duce pînă acolo şi întoarce înainte de apusul soarelui.

Îi spuse lui Gaby să o lase singură. N-avea să fie uşor să se strecoare afară din castel fără a fi văzută. Rogan îi dăduse ordin să nu care cumva să iasă din castel neînsoţită. Iar de cînd cu atacul Howarzilor, îi interzisese să iasă din castel chiar dacă o escortau toţi cavalerii Peregrine.

Liana se uită la rochia de brocart pe care o purta şi zîmbi. Dacă reuşea să iasă din castel dîndu-se drept altcineva decît lady Liana, nu avea de ce să se teamă. Scoase dintr-un cufăr de sub

pat hainele ţărăneşti pe care le purtase la bîlci. Tot ce trebuia să facă era să-şi acopere părul, să ţină capul în jos şi să fure un cal.

O oră mai tîrziu, galopa spre est, departe de castelul Moray, departe de sat, în căutarea ierburilor de leac. Vîntul care îi răcorea obrajii o făcea să se simtă minunat. Rîdea tare, gîndindu-se la copilul pe care îl purta în pîntece şi la fericirea ei.

Era atît de absorbită de gîndurile ei, că nici nu-i văzu şi nici nu-i auzi pe călăreţii care se apropiau de ea. Îi văzu de-abia în clipa în care o înconjurară.

– Ia te uită, spuse unul dintre cei cinci bărbaţi. O ţărăncuţă pe un asemenea cal.

Lianei nu era nevoie să i se spună cine erau cei cinci. Erau îmbrăcaţi cu haine scumpe şi aveau o aroganţă pe care nu le-o putea da decît faptul că se aflau în slujba unui om puternic şi influent. Erau Howarzii. Singura ei speranţă era aceea ca cei cinci să nu descopere cine era ea.

– Calu'... l-am furat, spuse ea, văicărindu-se. Oh, vă rog, nu-i spuneţi stăpînei mele.

– Ce ne dai ca să nu-i spunem? întrebă un tînăr chipeş.

– Orice, domnilor, oh, orice, spuse Liana, plîngînd.

Dintre copaci sosi călare un al şaselea bărbat. Era mai în vîrstă, avea părul încărunţit la tîmple, corpul îndesat şi musculos. În ciuda faptului că stătea aproape tot timpul încruntat, trăsăturile erau ale unui bărbat cîndva frumos.

– Aruncaţi fata şi luaţi calul, porunci el. E un cal Peregrine, aşa că o să-l luăm.

Fără să vrea, Liana îi aruncă bărbatului o privire tăioasă. Să fie acesta Oliver Howard, bărbatul care o furase pe prima soţie a lui Rogan?

Liana descălecă. Doi bărbaţi o prinseră în braţe, iar mîinile lor mari îi căutau sînii şi şoldurile. Cînd se zbătu să scape, îi căzu gluga. Părul lung şi blond i se revărsă pe umeri şi pe spate.

– Ia uitaţi-vă la asta, exclamă unul dintre bărbaţi, atingîndu-i părul. Nu e rea hoaţa asta mică de cai.

– Adu-o aici! porunci bărbatul mai în vîrstă.

Cu mîinile legate la spate, Liana fu dusă lîngă calul bărbatului.

– Uită-te la mine, porunci el. Uită-te la mine dacă nu vrei să-ţi pară rău că n-ai făcut-o.

Liana se uită la el sfidătoare, nevrînd ca omul să vadă cît de frică îi era. În timp ce o măsura din cap pînă-n picioare, mînia strînsă în atîţia amar de ani păru să dispară de pe chipul său, omul dîndu-şi capul pe spate şi izbucnind în rîs.

– Ei bine, lady Liana, dă-mi voie să mă prezint. Eu sînt Oliver Howard, spuse el. Iar dumneata, dragă doamnă, mi-ai dat ceva ce tînjesc de-o viaţă; mi i-ai dat pe Peregrini.

– Niciodată, spuse ea. Rogan n-are să se predea niciodată în faţa voastră.

– Nici măcar în schimbul dumitale?

– Nu s-a predat nici pentru Jeanne şi n-are să o facă nici pentru mine, spuse ea pe un ton ce se

voia cît mai categoric cu putinţă. În sinea ei însă tremura, gîndindu-se că Rogan avea să-şi închipuie, poate, că îl trădase, aşa cum făcuse şi Jeanne cu ani în urmă.

– Ia-o, îi spuse Oliver unuia dintre oamenii săi. Pune-o pe cal, în faţa ta. Dacă scapă, plăteşti cu viaţa.

Liana era prea tristă pentru a se împotrivi bărbatului, care o înşfăcă şi o urcă pe cal. Tot ceea ce se va întîmpla era numai din vina ei.

Bărbatul care călărea în spatele ei pe cal îi şopti la ureche.

– Howarzii sînt fascinaţi de femeile Peregrine. Ai să te măriţi cu vreunul dintre ei? Ai să divorţezi de Peregrine şi ai să devii o Howard, aşa cum a făcut prima?

Ea nu se obosi să-i răspundă, ceea ce pe bărbat păru să-l amuze.

– De fapt, nici nu contează ce-o să faci tu, spuse omul, rîzînd. Lordul Oliver o să-l facă pe soţul tău să creadă că ai devenit o Howard. În final, tot noi o să cîştigăm.

Liana îşi spuse că Rogan n-ar putea să creadă niciodată una ca asta, dar în sinea ei se temea.

Călăriră timp de două zile. Cînd se opreau, noaptea, Liana era aşezată lîngă un copac şi legată. Bărbaţii o păzeau pe rînd.

– Poate că ar trebui să fiu păzită de doi bărbaţi, deodată, îi aruncă ea lui Oliver Howard un surîs batjocoritor. Sînt atît de mare şi de puternică încît,

dacă aş scăpa din frînghiile astea, aş putea să-i iau la bătaie.

Olive nu zîmbi.

– Eşti o Peregrine, iar ei sînt nişte oameni pe care nu te poţi bizui. Numai diavolul te-ar putea ajuta să scapi. Îi întoarse spatele şi intră într-unul din cele trei corturi mici ascunse printre copaci.

În timpul nopţii, începu să plouă. Bărbaţii o păziră tăcuţi, fără ca vreounul din ei să stea în ploaie mai mult de o oră. Nimeni nu se gîndise să o dezlege pe Liana şi să o ducă într-unul din corturile călduroase şi uscate.

A doua zi de dimineaţă, Liana era udă, obosită şi îi era frig. Bărbatul care o ţinea pe calul său nu o mai pipăia, aşa cum o făcuse pînă atunci. Tăcu aproape tot drumul, iar Liana îşi simţi muşchii încordaţi destinzîndu-se. Adormi lipită de el şi nu se trezi decît înainte de apusul soarelui, cînd ajunseră la ceea ce Rogan numea domeniile Peregrinilor.

În depărtare, se zăreau turnurile castelului. Liana, care între timp se trezise de-a binelea, nu văzuse niciodată ceva asemănător cu clădirile ce se înălţau în faţa ei. Nu existau cuvinte pentru a descrie dimensiunile proprietăţii: vastă, uriaşă, enormă. Erau mai întîi şase turnuri mici, ce înconjurau tunelul şi un zid exterior care ducea pînă la poarta din zidul interior al castelului. Fiecare dintre aceste turnuri era mai mare decît unicul turn al castelului Moray.

În spatele zidului interior se aflau alte turnuri, încă şi mai mari. În interior, Liana văzu un alt zid şi nişte clădiri cu acoperişurile din plăci de ardezie.

Au ajuns mai întîi la un pod de lemn construit peste un şanţ cu apă, mare cît un rîu. Pe timp de război, podul putea fi tăiat. Trecură apoi peste un pod de piatră, peste încă unul de lemn şi ajunseră în interiorul tunelului, pe tavanul căruia se aflau nişte găuri prin care, în timp de război, ca mijloc de apărare, se vărsa ulei încins peste duşmani.

Ieşiră din tunel şi ajunseră la alt pod de lemn, construit peste un alt şanţ cu apă şi, în sfîrşit, la poarta interioară, flancată de două turnuri înalte, masive, din piatră. Văzu apoi alte găuri ucigătoare, precum şi lama ascuţită a unei ghilotine din fier.

Intrară într-un fel de curte, în care se aflau, lipite de ziduri, multe case, construite din lemn şi din piatră. Locul era curat şi îţi dădea impresia de prosperitate.

Trecură apoi printr-un alt tunel, flancat de două turnuri mai mari decît oricare dintre turnurile castelelor tatălui ei, şi ajunseră într-o curte mare şi frumoasă, în care se aflau clădiri din piatră şi cu ferestre din sticlă; o capelă, un solarium, o Sală Mare şi cîteva magazii; o mulţime de oameni intrau şi ieşeau de acolo, cu mîncare şi cu butoaie de băutură.

Liana rămăsese mută de uimire. Nu îşi închipuise niciodată că undeva pe lume putea să existe un loc atît de mare şi de o asemenea bogăţie. Deci

pentru asta se luptă Peregrinii, îşi spuse ea. Asta a costat viaţa a trei generaţii de Peregrini. Asta îi face pe Peregrini să-i urască pe Howarzi.

Uitîndu-se la toată bogăţia aceea din jurul ei, Liana începu să-l înţeleagă pe Rogan. Nici nu era de mirare că dispreţuia micul şi dărăpănatul castel Moray, care, cu tot cu ziduri, era de cel puţin trei ori mai mic ca acesta.

Locul lui Rogan este aici, îşi spuse ea. Castelul acesta a fost parcă anume construit pentru a se potrivi cu înălţimea, cu înfăţişarea şi cu forţa lui.

– Duceţi-o în vîrful turnului dinspre nord, porunci Oliver Howard. Liana fu dată jos de pe cal şi aproape tîrîtă prin curtea cea lungă pînă la turnul gros, masiv şi înalt dinspre nord. Bărbaţii o conduseră sus, pe scara de piatră în spirală şi apoi pe lîngă nişte camere pe care Liana de-abia le văzu. Dar totul părea curat şi îngrijit.

Se opriră în faţa unei uşi de fier. Unul dintre bărbaţi scoase o cheie, descuie uşa şi o împinse pe Liana înăuntru, încuind-o acolo. Era o cameră mică, cu o saltea pusă pe un cadru de lemn într-un colţ, o masă şi un scaun, în altul o latrină. Prin fereastra îngustă se vedea lungul zid exterior care înconjura pămînturile vaste. O mulţime de gărzi stăteau de pază pe parapeţi.

Liana îşi duse o mînă la cap, simţindu-se ameţită şi obosită. Noaptea trecută şi-o petrecuse în pădure, legată de un copac, în ploaie şi asta, alături de emoţiile prin care trecuse, o epuizase. Se

întinse pe saltea, se acoperi cu pătura de lînă şi adormi.

Cînd se trezi, era dimineaţă. Se ridică în picioare şi, clătinîndu-se, se îndreptă spre uşa latrinei. Cînd îşi duse mîna la frunte, simţi că avea febră. Cineva fusese în cameră şi pusese pe măsuţă apă, pîine şi brînză. Liana bău apa, dar de mîncare nu se atinse.

Începu să bată cu pumnii în uşă.

– Trebuie să vorbesc cu Oliver Howard, ţipă ea, dar nu-i răspunse nimeni. Lipsită de putere, se prăbuşi pe podeaua rece, din piatră. Trebuia să vorbească neapărat cu Oliver Howard şi să-l convingă într-un fel sau altul să o elibereze. Dacă Rogan şi Severn ar încerca să o scoată de aici, ar fi omorîţi.

Liana adormi din nou. Cînd se trezi, era pe saltea, dezvelită şi leoarcă de transpiraţie. Din nou fusese cineva în cameră, dar nici uşa care se deschisese şi nici faptul că acel cineva o luase şi o pusese pe saltea nu o treziseră. Se ridică clătinîndu-se şi îşi turnă o cană cu apă. Doborîtă de febră, se prăbuşi peste pat.

Cînd se trezi din nou, cineva o zgîlţîia cu putere. Deschise ochii şi îl văzu pe Oliver Howard.

– Soţul tău nu dă semne că ar vrea să te întorci la el, spuse el cu violenţă. Nu a luat în seamă nici una din cererile de răscumpărare.

– Nu-ţi ajunge cît ai? Rîvneşti şi la puţinul care i-a mai rămas lui Rogan? întrebă ea. Şi cum el nu

răspunse, Liana continuă. Căsătoria noastră a fost aranjată. Soţul meu este fără îndoială foarte bucuros că a scăpat de mine. Dacă îi întrebi pe săteni, ai să afli ce lucruri îngrozitoare i-am făcut.

– Am auzit. Ştiu chiar şi că s-a dus neînarmat în sat, la bîlci. Dacă aş fi aflat mai din timp, aş fi fost acolo şi aş fi pus mîna pe el. L-aş fi omorît aşa cum i-a omorît şi el pe fraţii mei.

– Aşa cum i-ai omorît tu pe fraţii lui. Fie că îmi dai drumul, fie că mă omori, pentru el asta nu are nici o importanţă. Dar fă-o repede. Rogan o să-şi caute cît de curînd o altă soţie. O moştenitoare bogată. Dacă mă omoară repede, îşi spuse Liana, Rogan n-o să mai trebuiască să vină aici, să-i înfrunte pe Howarzi.

– O să văd eu dacă îi pasă sau nu, spuse Oliver şi îi făcu un semn unuia dintre însoţitorii săi.

Liana văzu foarfeca lucind în mîna bărbatului din faţa ei.

– Nu! ţipă ea şi încercă să se ferească. Dar mîinile bărbaţilor erau prea puternice. Lacrimi fierbinţi i se rostogoleau pe obraji, în timp ce bărbatul îi tăia părul, lăsîndu-i-l lung doar pînă la umeri.

– Era singurul meu lucru frumos, şopti ea.

Dar nici Oliver, nici oamenii acestuia nu o auziră. Oliver ţinea în mînă, ca pe un trofeu, părul blond al Lianei.

Liana plînse ore în şir, fără să-şi atingă părul scurtat.

– Acum n-o să mă mai iubească, îşi spunea ea întruna. Adormi spre dimineaţă, iar cînd se trezi, era prea slăbită ca să se poată da jos din pat, să bea apă. Se culcă din nou.

Cînd se trezi, avea pe frunte o cîrpă udă şi rece.

– Stai liniştită, şopti o voce lîngă ea.

Liana deschise ochii şi văzu o femeie cu părul castaniu, încărunţit la tîmple şi ochii blînzi ca ai unei căprioare.

– Cine eşti?

Femeia continua să stoarcă cîrpa şi să şteargă cu ea obrajii îmbujoraţi de febră ai Lianei.

– Hai, ia asta, spuse femeia, ducîndu-i la buze o lingură şi ridicîndu-i capul ca să poată bea. Eu sînt Jeanne Howard.

– Tu! spuse Liana, înecîndu-se cu doctoria pe care i-o dăduse Jeanne. Pleacă de-aici! Eşti trădătoare, o mincinoasă, un... diavol din iad.

Femeia schiţă un zîmbet.

– Iar tu eşti o Peregrine. Nu vrei nişte supă?

– Nu de la tine, nu pot.

Jeanne o privi cu atenţie.

– Îmi închipui că te potriveşti de minune cu Rogan. Chiar i-ai dat foc? Ţi-ai atîrnat monede pe faţă? Ai fost încuiată în aceeaşi cameră cu el?

– Cum de ştii toate astea?

Jeanne oftă.

– Nu ştii cît de mult se urăsc Howarzii şi Peregrinii? Ei ştiu absolut totul unii despre ceilalţi.

În ciuda febrei şi a slăbiciunii, Liana o studia pe Jeanne. Aceasta era femeia care dăduse naştere atîtor suferinţe. Era o femie obişnuită, de înălţime mijlocie, cu părul castaniu.

Păr! îşi spuse Liana punîndu-şi mîna pe păr şi, fără să vrea, începu să plîngă.

Jeanne se uita cu milă la Liana, care mîngîia ce mai rămăsese din părul ei. Se schimbă la faţă şi se aşeză pe scaunul de lîngă pat.

– Hai, mănîncă asta. Trebuie să mănînci ceva. Părul... o să crească la loc. Şi nu uita că pe lumea asta se întîmplă şi lucruri mai grave.

Liana nu se putea opri din plîns.

– Părul era singurul meu lucru frumos. Acum Rogan n-o să mă mai iubească.

– Să te iubească, spuse Jeanne dezgustată. Probabil că Oliver o să-l omoare, aşa că ce contează dacă Rogan iubeşte o femeie sau nu?

Liana avu destulă putere ca să arunce cît colo cana pe care i-o dăduse Jeanne.

– Pleacă de-aici! Din cauza ta s-au întîmplat toate astea. Dacă tu nu l-ai fi trădat pe Rogan, el n-ar fi azi în starea în care este.

Obosită, Jeanne se aplecă, luă cana, o puse pe masă şi se aşeză lîngă Liana.

– Dacă plec şi eu, n-o să mai vină nimeni. Oliver a poruncit ca nimeni să nu aibă grijă de tine. Pe mine însă nu îndrăznesc să mă împiedice să vin aici.

– Pentru că Oliver va omorî pe oricine ar îndrăzni să se împotrivească femeii pe care o iubeşte, nu-i aşa? spuse Liana pe un ton răutăcios. Femeia care l-a trădat pe soţul meu.

Jeanne se ridică în picioare şi se duse la fereastră. Cînd se uită din nou la Liana, acesteia i se păru că femeia îmbătrînise dintr-o dată cu zece ani.

– Da, l-am trădat. Iar singura mea scuză este că eram o fată proastă şi naivă. M-am măritat cu Rogan cînd nu eram decît un copil. Am rămas orfană de mică şi am fost pupila regelui. Am crescut la mănăstire, neiubită, nedorită, neobservată. Credeam că măritîndu-mă o să am un bărbat pe care să-l iubesc şi un cămin adevărat. Făcu o pauză, apoi continuă. Tu nu i-ai cunoscut pe fraţii lui mai mari. După ce m-am măritat cu Rogan, au început să-mi facă viaţa un iad. Pentru ei, eu nu însemnam decît bani – bani pentru războiul lor cu Howarzii – şi nimic mai mult. Dacă spuneam şi eu ceva, nu mă asculta nimeni; dacă îi porunceam ceva unui servitor, era ca şi cum i-aş fi spus să nu facă acel lucru. Trăiam într-o mizerie de nedescris.

Furia Lianei dispărea încetul cu încetul. Era prea mult adevăr în vorbele lui Jeanne.

– Noaptea, Rogan venea uneori la mine, alteori însă se ducea la alte femei. Era îngrozitor, şopti ea. Pentru bărbaţii aceia pe cît de frumoşi, pe atît de odioşi, eram mai puţin decît o orfană. Nu eram nimic. Pentru ei nu existam. Vorbeau între ei peste

capul meu. Dacă întîmplător stăteam acolo unde voia să stea unul dintre ei, mă dădeam la o parte. Şi violenţa! Jeanne se cutremură. Pentru a-şi atrage atenţia unul asupra altuia, aruncau cu topoare unul spre altul. Asta, chipurile, pentru a-şi dovedi bărbăţia. Cînd am auzit că i-ai dat foc la pat, am fost convinsă că ai avut dreptate să o faci.

Liana nu ştia ce să spună. Fiecare cuvînt al Jeannei era adevărat. Ştiuse şi ea ce înseamnă să nu existi pentru cei din jurul tău. Şi da, cu Rogan se descurcase de bine de rău, dar ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi trebuit să-i înfrunte şi pe fraţii lui mai mari? Dar cu toate acestea, nu avea să fie de partea acestei trădătoare.

– Şi toate astea – arătă ea spre fereastră şi spre vastul domeniu din jurul castelului – au meritat trădarea ta? Doi fraţi au murit încercînd să te ia înapoi. Te-ai bucurat auzind că au murit?

Jeanne se întunecă la faţă.

– Bărbaţii aceia nu au murit încercînd să mă ia pe mine înapoi. Oricum n-ar fi putut să o facă. Ei au murit luptîndu-se cu Howarzii. Cît am stat cu Peregrinii, n-am auzit decît că Howarzii sînt nişte ticăloşi. Acum nu aud vorbindu-se decît despre răutatea Peregrinilor. Cînd oare o să înceteze toată vrajba asta?

– Trădarea ta n-a făcut-o în nici un caz să înceteze. Dimpotrivă...

– Nu, n-a făcut-o să înceteze. Dar Oliver a fost atît de drăguţ cu mine... ca şi toţi cei de-aici... Zîmbi

aducerilor aminte. Aici era muzică şi rîsete şi căzi pline cu apă înmiresmată şi servitori care făceau reverenţe în faţa mea. Şi Oliver era aşa de atent şi...

– Atît de atent că ţi-a făcut un copil.

– După grosolănia lui Rogan, a fost o adevărată bucurie să fac dragoste cu Oliver, spuse Jeanne, ridicîndu-se în picioare. Acum plec şi te las să dormi. Mă întorc mîine dimineaţă.

– Nu, spuse Liana. Mă descurc foarte bine şi singură.

– Cum vrei, spuse Jeanne, apoi plecă.

Vreme de trei zile, Liana fu lăsată singură în camera rece şi neîncălzită. Avea febră, nu putea mînca şi stătea tot timpul în pat, pe jumătate adormită; uneori ardea ca focul, alteori tremura de frig şi îi clănţăneau dinţii.

În cea de-a patra zi, Jeanne se întoarse, iar Liana se uită la ea uluită.

– Ştiam eu că mă minţeau, spuse Jeanne. Mi s-a spus că te simţi bine. Se întoarse şi chemă paznicul.

– Ridic-o, ia-o în braţe şi urmează-mă, îi spuse ea.

– Lordul Oliver a poruncit ca femeia să rămînă aici, spuse omul.

– Iar eu contramandez acest ordin, spuse Jeanne. Şi acum, dacă nu vrei să ajungi pe drumuri, ridic-o.

Liana se simţi luată în braţe. Rogan, şopti ea, după care adormi. Nu se trezi decît pentru cîteva

minute, timp în care le zări ca prin ceaţă pe doamnele de companie ale lui Jeanne, care o dezbrăcaseră, o spălaseră şi o culcaseră pe o saltea de puf.

Timp de trei zile, Liana nu o văzu decît pe Jeanne Howard, care o hrănea cu supă, o ajuta să se ducă la oala de noapte, o spăla şi stătea lîngă ea. În tot acel timp, Liana nu vorbi cu Jeanne. Era prea conştientă de faptul că femeia aceea îi trădase soţul.

Dar în cea de-a patra zi, intrasigenţa Lianei începu să se clatine. Febra îi scăzuse şi acum se simţea doar foarte slăbită.

– Copilul meu e bine? şopti ea, rupînd tăcerea.

– E sănătos şi creşte pe zi ce trece. E nevoie de mai mult decît o simplă febră pentru a doborî un Peregrine.

– Mda... e nevoie de o soţie trădătoare.

Jeanne puse acul jos, se ridică de pe scaun şi dădu să plece.

– Stai! strigă Liana. Te rog iartă-mă. Ai fost foarte drăguţă cu mine. Ce s-a întîmplat de cînd am fost răpită? urmă ea după cîteva clipe de tăcere. Rogan a atacat?

Jeanne nu răspunse imediat.

– Rogan a trimiş vorbă că nu... că nu eşti soţia lui, că Oliver poate să te ţină aici cît vrea... chiar şi de tot.

Liana făcu ochii mari.

– Oliver a mai făcut o încercare de a-l convinge. A poruncit să ţi se taie părul şi să-i fie trimis lui Rogan.

– Înţeleg, şopti Liana. Dar nici cînd mi-au tăiat părul... părul – de-abia putea să vorbească – nu i-a păsat. Se uită la Jeanne. Şi acum soţul tău ce-o să? O să mă taie şi o să mă trimită bucată cu bucată Peregrinilor? Azi o mînă? Mîine un picior?

– Bineînţeles că nu, pufni Jeanne. Adevărul este că Oliver ameninţase că avea să facă şi asta, dar Jeanne ştia că soţul ei n-avea să meargă atît de departe. Era furioasă pe el că o răpise pe lady Liana, dar acum că era aici, iar Rogan refuza să înghită momeala, Oliver nu prea ştia ce să facă cu ea.

– Ce-o să faceţi cu mine? şopti Liana, încercînd să se dea jos din pat.

Jeanne se hotărî să fie sinceră cu ea.

– Nu ştiu sigur. Oliver se gîndeşte să-i înainteze regelui o cerere de anulare a căsătoriei tale şi apoi să te mărite cu fratele său mai mic.

Liana refuză să plîngă.

– E bine că Rogan nu şi-a riscat viaţa lui şi pe cea a fraţilor săi ca să... vină după mine.

– Acum că nu mai are decît un frate, aproape că-l înţeleg, spuse Jeanne pe un ton sarcastic.

– Eu cred că în cazul unui atac, tînărul Zared ar lupta şi el alături de ceilalţi.

– Mă îndoiesc, spuse Jeanne. Peregrinii au şi ei cîteva reguli, pe care le respectă. Se opri. Nu ţi-a

spus nimeni că Zared e fată? Tot o mai îmbracă băieţeşte?

Liana clipi de cîteva ori.

– Fată? Zared e fată? Şi-l – şi-o – aminti pe Zared zdrobind capul şobolanului cu pumnul. Şi cît de supărată fusese cînd îl – o – văzuse pe Zared în pat cu trei femei. Cum rîseseră Rogan şi Severn cînd ea ţipase la ei.

– Nu, spuse Liana, strîngînd din dinţi. Nimeni nu s-a obosit să-mi spună că Zared e fată.

– Avea doar vreo cinci ani cînd m-am măritat eu cu Rogan. Cred că celorlalţi le era ruşine că tatăl lor avusese o fată. Şi au dat vina pe cea de-a patra soţie a lui – o femeie miorlăită şi bleagă, dar bogată. Am încercat să mă port cu ea ca o mamă. A fost o greşeală din partea mea; e sălbatică, la fel ca şi fraţii ei.

– Iar eu sînt o proastă că nu mi-am dat seama de asta, spuse Liana. Şi ei nu s-au obosit niciodată să mă lămurească, adăugă ea în sinea ei. O ţinuseră în afara vieţii lor. Ea nu fusese niciodată o Peregrine... aşa că nici nu era de mirare că nu o voiau înapoi.

– N-au trimis nici o vorbă de cînd au primit... părul meu?

Jeanne se încruntă.

– Rogan şi Severn au fost văzuţi vînînd şi... bînd împreună.

– Sărbătorind, vrei să spui. Mă gîndeam că... Dar nu îşi continuă ideea cu glas tare. Se gîndea

că ajunseseră dacă nu să o iubească, măcar să aibă nevoie de ea. Se gîndea că Severn îi încuiase pe ea şi pe Rogan în turn din cauză că Severn ducea lipsa mîncărurilor gustoase şi a curăţeniei din castel.

Jeanne îi luă mîna într-a ei.

– Aşa sînt Peregrinii. Nu sînt ca ceilalţi oameni. Nu le pasă decît de ei înşişi. Pentru ei, femeile nu reprezintă decît un mijloc de a face rost de bani şi nimic mai mult. Nu vreau să fiu rea, dar sînt lucruri pe care trebuie să le ştii. Acum că au pus mîna pe banii tăi, ce nevoie mai au de tine? Am auzit că ai pus să se facă curăţenie şi că le-ai oferit mîncare mai bună, dar oamenii ăştia nu apreciază aşa ceva. Ploile de săptămîna trecută le-au umplut pe jumătate şanţul cu apă şi am auzit că deja plutesc în el trei cai morţi.

Liana ştia că Jeanne avea dreptate. Cum a putut să creadă că însemna ceva pentru Rogan?

– Şi... Zilele? şopti Liana.

– S-au întors şi ele.

Liana trase aer în piept.

– Şi cu mine ce aveţi de gînd să faceţi? Soţul meu nu mă vrea şi nici mamei mele vitrege nu i-ar conveni să mă întorc. Mă tem că tot Oliver o să aibă ultimul cuvînt.

– Oliver nu a luat încă nici o hotărîre.

– Ce-or mai rîde acum Rogan şi Severn. Au scăpat de mine, au rămas cu zestrea mea şi şi-au fericit duşmanul cu o scorpie cu o faţă ştearsă şi cît

se poate de obişnuită. Jeanne simţea că i se rupe inima de mila Lianei, ştiind foarte bine prin ce trecuse biata femeie. Cu ani în urmă, în primele săptămîni ce urmaseră răpirii ei de către Howarzi, Jeanne fusese în agonie. Nu simţise nici un pic de dragoste pentru tînărul ei soţ sau pentru fraţii acestuia. Dar suferise atunci cînd auzise că doi dintre cumnaţii ei muriseră din cauza ei.

Cel care reuşise să-i aline suferinţa fusese Oliver. Nu că îşi pusese în gînd să se îndrăgostească de tînăra soţie a duşmanului său, dar soţia sa – cu care nu avusese copii – murise cu cîteva luni în urmă, iar el era singur, la fel ca şi Jeanne şi... se simţiseră atraşi unul de celălalt. La început, Jeanne îl sfidase, cu gîndul la un soţ care îi spusese foarte puţine lucruri frumoase şi care nu o îmbrăţişa decît în timpul actului sexual. Dar, în scurt timp, felul de a fi al lui Oliver o cucerise definitiv. Cînd tînărul aflase că Jeanne purta în pîntece rodul iubirii lor, devenise gelos. Îi ura acum şi mai mult pe Peregrini, din pricină că femeia pe care el o iubea, mama copilului său, era soţia altcuiva, a unui Peregrine. Jeanne îl implorase să o lase să se ducă la Rogan, să-i ceară anularea căsătoriei, dar Olive se împotrivise. Era îngrozit la gîndul că Jeanne se putea întoarce la Peregrini sau că, auzind ce se întîmplase, Rogan ar fi putut să o omoare.

Dar fără ştirea lui Oliver şi punîndu-şi viaţa în primejdie, Jeanne se strecurase afară din castel şi

se dusese la Rogan – care, în treacăt fie spus, nu arătase în nici un fel că s-ar fi bucurat de întoarcerea ei – şi îi spusese că îl iubea pe Oliver Howard şi că îi purta copilul în pîntece.

În primul moment, crezuse că avea să o omoare. Dar Rogan o luase de braţ şi îi spusese că ea era o Peregrine, că avea să stea cu el şi că el, Rogan, n-avea să-i permită niciodată să îl părăsească pentru un Howard. La gîndul că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Oliver şi că avea să-şi petreacă tot restul vieţii în mizeria din castelul Moray, Jeanne începuse să plîngă. Nu îşi mai amintea ce îi spusese, dar parcă îl ameninţase că mai bine şi-ar pune capăt zilelor decît să continue să trăiască alături de el.

Dar orice îi spusese, el îi dăduse drumul şi o împinsese cu spatele într-un copac.

– Pleacă, spusese el. Pleacă din faţa mea.

Jeanne o luase la fugă şi nu se oprise decît atunci cînd se simţise în siguranţă, adăpostită în coliba unui ţăran.

O lună mai tîrziu, Jeanne auzise că Rogan îi trimisese regelui o cerere de anulare a căsătoriei lor.

Jeanne nu-i pomenise niciodată lui Oliver de faptul că se dusese la Rogan, împiedicîndu-l astfel să-i facă scene de gelozie. Dar oamenii nu uitau că ea fusese o Peregrine. Ani de zile, Oliver se tot uitase, bănuitor, la fiul lor cel mai mare, iar o dată Jeanne îl văzuse studiind atent părul copilului.

– Nu e roşu, îi spusese ea.

Încă din copilărie, Oliver fusese învăţat să-i urască pe Peregrini, dar acum îi ura şi mai mult. I se părea că aceştia avuseseră primii, înaintea lui, tot ce avea el acum: castelul şi soţia.

Aşa că acum, după atîţia ani, Oliver încercase să se răzbune pe Peregrini, răpindu-le încă o soţie. Dar de data aceasta, Rogan nu avea de gînd să lupte. Nu voia să riste să-şi piardă şi ultimul frate care îi mai rămăsese pentru o femeie pe care nu ţinea neapărat să o aibă.

Jeanne se uită la Liana.

– Nu ştiu ce se întîmplă acum, spuse ea cu sinceritate.

– Nici eu, răspunse Liana cu tristeţe în glas.

Capitolul 18

Liana făcu o ultimă împunsătură cu acul în dragonul brodat de pe pînza din gherghef şi tăie cu foarfeca firul de aţă. Brodase faţa de pernă în numai cîteva săptămîni. Făcuse în aşa fel încît să aibă mîinile ocupate, pentru că dacă mîinile îi erau ocupate, se gîndea mai puţin.

De cinci săptămîni, era prizoniera Howarzilor. Cînd fusese în stare să se dea jos din pat şi să umble, îi fusese dată o cameră de oaspeţi plăcută şi însorită, precum şi toate cele necesare pentru cusut. Jeanne îi dăduse două rochii de-ale ei.

În afară de Jeanne, Liana nu-i vedea decît pe servitorii care veneau să facă curăţenie, dar aceştia nu aveau voie să vorbească cu ea. Liana făcea broderii complicate, care să-i abată gîndul de la veştile pe care Jeanne i le aducea în fiecare seară.

Howarzii îi supravegheau atent pe Peregrini şi îi raportau lui Oliver tot ce vedeau. Pe Rogan îl vedeau în fiecare zi. Se antrena cu oamenii lui, călărea cu fratele său şi le dădea tîrcoale ţărăncuţelor mai ceva ca un satir.

Oliver continua să-l amenințe pe Rogan, transmițîndu-i că Liana era îndrăgostită de fratele lui. Drept răspuns, Rogan îl întrebase dacă era și el invitat la nuntă.

Liana înfipse acul în broderie și se înțepă. Ochii i se umplură de lacrimi. Bestie jegoasă, își spuse ea. Îi revenea în minte, zi de zi, tot ce îndurase din cauza lui. Dacă ar fi scăpat vreodată de aici, din castelul Howarzilor, spera din tot sufletul să nu mai dea niciodată ochii cu vreun Peregrine și să nu mai audă de ei. Spera ca toți, absolut toți – inclusiv acel băiat-fată – să se scufunde și să se înece în propria lor murdărie.

La începutul celei de-a șasea săptămîni, Jeanne veni la ea încruntată.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu știu. Oliver e furios, mai furios ca niciodată. Vrea să-l oblige pe Rogan să se bată cu el. Nu știu nimic sigur, dar cred că l-a provocat la o întîlnire numai între ei doi... ca un fel de duel. Asta va pune capăt o dată pentru totdeauna vrajbei dintre Howarzi și Peregrini. Iar învingătorul, va intra în posesia acestui castel.

Jeanne își cuprinse fața în mîini.

– Rogan este mult mai tînăr decît Oliver... și mai mare... și mai puternic. Soțul tău o să cîștige, iar al meu o să moară.

În ultimele săptămîni, Jeanne se apropiase foarte mult de Liana, considerînd-o aproape ca pe o prietenă. Liana îi puse o mînă pe umăr.

– Ştiu cum trebuie să te simţi. Eu am crezut odată că îmi iubesc soţul.

Din dreapta lor se auzi un zgomot.

– Ce-a fost asta? întrebă Jeanne, ridicînd mîna.

– Omul care curăţă latrina.

– N-am ştiut că e cineva aici.

– Şi eu uit de ei. Vin şi pleacă atît de încet că nici nu-i auzi. Acasă... adică la castelul soţului meu, servitorii erau proşti, leneşi şi habar n-aveau să facă ceva cum trebuie.

Zgomotul se auzi din nou.

Liana se duse la uşa latrinei.

– Lasă-ne singure, îi porunci ea bătrînului care de trei zile îi curăţa în fiecare dimineaţă latrina.

– Dar încă n-am terminat, milady, se văită el.

– Pleacă! îi porunci Liana şi rămase pe loc, urmărindu-l cu privirea pe bătrînul care ieşi şchiopătînd, tîrîndu-şi un picior.

Cînd fură singure, se întoarse din nou la Jeanne.

– Şi care a fost răspunsul lui Rogan la provocarea lui Oliver?

– Nu cred că i-a trimis-o. Oliver ştie că n-ar putea să-l bată pe Rogan. Oh, Liana, toate astea trebuie să înceteze.

– Atunci, ajută-mă, spuse ea. Ajută-mă să ies de aici. Odată plecată, Oliver o să se mai calmeze.

– Vrei să te întorci la Rogan?

– Nu ştiu. Am o proprietate care e numai a mea. Poate că o să mă duc acolo. O să găsesc eu un

locşor unde să pot sta, fără a fi o povară pentru nimeni.

Jeanne se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, dar eu îi sînt devotată în primul rînd soţului meu. Nu te pot ajuta să evadezi. Şi aşa nu prea îl încîntă faptul că vin aici în fiecare zi. Nu, spuse ea pe un ton categoric. Trădarea mea l-ar umili.

Trădare, îşi spuse Liana. Istoria Howarzilor şi a Peregrinilor cunoscuse trădarea sub toate aspectele ei.

Jeanne părăsi în grabă camera, ca şi cum s-ar fi temut să nu se răzgîndească dacă ar mai fi rămas acolo.

În ziua următoare, Liana fu nervoasă, tresărind la cel mai mic zgomot. Uşa nu era încuiată şi cînd auzi nişte paşi, crezu că era Jeanne. Dar nu era decît bătrînul care făcea curăţenie.

– Ia tava asta de mîncare şi pleacă de-aici, îi spuse ea dezamăgită şi îmbufnată.

– Şi unde să mă duc cu ea? spuse o voce pe care o cunoştea atît de bine. Se cutremură. Ridică încet capul. În pragul uşii stătea... Rogan, cu peticul de pe ochi ridicat pe frunte, cu o cocoaşă umplută cu lînă şi cu un picior bandajat în aşa fel încît să pară îndoit.

Îi rînjea într-un fel care o scotea din fire şi prin care voia să-i dea de înţeles că se aştepta ca ea să-i sară în braţe, în culmea fericirii.

Numai că Liana înşfăcă un pocal de pe masă şi i-l aruncă în cap. Rogan se feri, iar pocalul se izbi de uşă.

– Blestematule! spuse ea. Satir nesătul ce eşti. Ticălos şi mincinos şi... bandit. Nu vreau să te mai văd niciodată. Aruncă în el cu tot ce se afla pe tavă şi apoi cu ce-i venea la îndemînă. M-ai lăsat să putrezesc aici. Mi-au tăiat părul, dar ţie nici că ţi-a păsat. Nu m-ai vrut. Nu m-ai vrut niciodată. Nici măcar nu mi-ai spus că Zared e fată. I-ai trimis vorbă lui Oliver că poate să facă ce vrea cu mine. Eu eram prizoniera Howarzilor, iar tu rîdeai şi te duceai la vînătoare împreună cu Severn. Ai...

– A fost Baudoin, spuse Rogan.

Nemaigăsind cu ce să arunce în el, Liana începu să smulgă păturile de pe pat şi să-i dea cu ele în cap. Acestea fluturară o clipă prin aer, după care aterizară la picioarele lui Rogan, peste mormanul de bibelouri, perne şi vase.

– Meriţi tot ce-ţi fac Howarzii, ţipă ea. Eu eram cît pe-aci să mor de febră, iar tu te distrai. Sînt sigură că n-o să-ţi pese de ce am să-ţi spun acum, dar află că m-au ţinut legată de un copac toată noaptea, în ploaie. Aş fi putut pierde copilul nostru. Numai că ţie nu-ţi păsa. Tu niciodată...

– Baudoin se ducea la vînătoare. Eu am fost aici.

– Da, ştiu. Ce uşor e să dai vina pe alţii. Lasă-l în pace pe bietul om. Sînt convinsă că e nevinovat. Lui i-ar păsa dacă cineva i-ar tăia părul soţiei sale.

Ar... Se opri. Nu mai avea cu ce să arunce în el. Aici? Ai fost aici? întrebă ea bănuitoare.

– Da, sînt aici de trei săptămîni. Şi în tot acest timp n-am făcut altceva decît să te caut. Camera în care fuseseşi dusă era şi este un secret pentru mulţi dintre cei de-aici.

Liana nu ştia dacă să-l creadă sau nu.

– Cum ai putut intra în castel fără să fii observat? Howarzii te cunosc foarte bine.

– Nu atît de bine cît îşi închipuie ei. Spionii lor l-au văzut pe Baudoin vînînd şi ţinîndu-se după ţărăncuţele din sat, nu pe mine. Am intrat aici deghizat. Am făcut curat, am văruit pereţii, am udat florile şi... am tras cu urechea.

Liana îşi spuse că se putea foarte bine ca vestea refuzului său de a o răscumpăra să fi fost falsă şi răspîndită anume pentru a-i induce în eroare pe Howarzi.

– Tu să faci curat? Şi vrei să te cred? Tu care, dacă ai avea o măturâ în mînă, n-ai şti care capăt să-l foloseşti.

– Dacă aş avea una acum, aş ştii care capăt să-l folosesc pe spinarea ta.

Era adevărat. Oh, Doamne, era adevărat. O căutase. Liana simţi că i se înmoaie genunchii, se lăsă să cadă pe salteaua acum goală, îşi luă faţa în mîini şi începu să plîngă în hohote.

Rogan nu îndrăzni să o atingă. Rămase pe loc, înconjurat de proiectile, cu ochii la ea. Nu crezuse că avea să o mai vadă vreodată.

În ziua în care Liana fusese răpită, el alunecase şi căzuse într-un loc plin de urzici. Se simţea de parcă îi luase foc pielea şi se şi vedea, seara, într-o cadă cu apă fierbinte, alături de Liana, care ar fi ştiut cu siguranţă ce să facă pentru a-i alina usturimea. Numai că, intrînd în solarium, le găsi pe femei plîngînd şi... nici urmă de Liana. Nu putu scoate nimic de la servitoarele ei, dar Gaby, reuşi să-i spună, printre suspine, că Liana fusese răpită de Howarzi. Oliver Howard îi trimisese vorbă că, în schimbul Lianei, voia castelul Moray.

Fără nici un cuvînt, Rogan se duse în dormitorul lor. Voia să fie singur, pentru a hotărî ce avea de făcut, dar următorul lucru de care îşi aducea aminte era că Severn şi Baudoin erau călare pe el, încercînd să-l culce la podea. Camera era făcută praf. Într-un acces de furie oarbă – de care nu îşi mai amintea – luase un topor şi tăiase şi toată mobila şi aşternuturile de pe pat. Ceara de la lumînare se scursese peste rufăria făcută ferfeniţă. Luase un aşternut şi îl izbise de picioarele scaunelor din lemn de stejar. Delicatul crucifix al Lianei era făcut ţăndări. Peste tot erau bucăţi din rochiile ei. Brocat albastru, mătase roşie, aurie şi argintie.

Uşa o spărseseră Severn şi Baudoin cînd intraseră în cameră, la timp pentru a-l împiedica pe Rogan să mai facă cine ştie ce prostie.

Cînd acesta îşi veni în fire, era calm – foarte, foarte calm. Era atît de calm că reuşi să-l înfurie pe Severn.

– O să-i atacăm, izbucni acesta. Acum avem bani. O să tocmim mercenari şi o să-i gonim în sfîrşit pe Howarzi din castelul Peregrinilor.

Rogan se uita la Severn şi şi-l imagina întins într-un coşciug – la fel cum îi văzuse pe Basil şi pe James cînd se luptaseră să o ia înapoi pe prima lui soţie. Rogan ştia că nu trebuia să se pripească, ci să se gîndească bine şi cu calm înainte de a acţiona. Nu putea ataca o fortăreaţă ca aceea a Peregrinilor fără un plan pus la punct pînă în cele mai mici amănunte.

Vreme de cîteva zile, trudi din greu, alături de oamenii săi pe care începuse să-i pregătească de război. Se oprea numai noaptea tîrziu, răpus de oboseală, şi cădea într-un somn adînc, fără vise.

Dar cu toate că muncea din zori şi pînă tîrziu în noapte, îi simţea lipsa. Ea era singura persoană din viaţa lui care îl făcuse să rîdă. Tatăl lui şi fraţii mai mari nu rîdeau niciodată. Dar el se însurase cu fata asta pentru banii ei şi, de atunci, nimic nu mai era ca înainte. Ea era singura femeie care îndrăznea să-l critice. Celelalte femei se temeau prea mult de el pentru a se plînge de felul în care se purta cu ele. Celelalte femei nu îi spuneau unde anume greşea. Celelalte femei nu aveau curaj, îşi spunea el. Ele nu îi dădeau foc în timp ce dormea, nu veneau la masă cu faţa acoperită de monede şi nu cutezau să-l întrebe despre prima lui soţie.

Rogan tocmai supraveghea încărcarea maşinilor de război în căruţe, cînd un cavaler veni la el

cu un pachet din partea Howarzilor. Cutia din lemn de stejar fusese aruncată peste zid, împreună cu un mesaj ce trebuia să-i fie înmînat personal lui Rogan.

Deschise în grabă cutia şi scoase din ea legătura în care fusese înfăşurat părul Lianei. Reuşi să rămînă oarecum calm. Cu părul ei, cu frumosul şi mătăsosul ei păr în mînă, o porni spre turn.

Severn îl ajunse din urmă.

– Unde te duci? îl întrebă el.

– Am o socoteală cu Oliver Howard, spuse el încet. Mă duc să-l omor.

Severn se postă în faţa lui.

– Crezi că Howard o să aibă curajul să te înfrunte de unul singur? Că o să lupte cinstit? Gîndeşte-te că e destul de bătrîn.

Rogan simţi în palmă părul Lianei.

– I-a făcut rău; şi pentru asta am să-l ucid cu mîinile mele.

– Eu zic să te mai gîndeşti. Dacă te duci la poarta Howarzilor, fii sigur că o să-ţi străpungă pielea aia groasă cu o mulţime de săgeţi. Mai bine vino şi ajută-ne să ne pregătim de război. O să-l atacăm pe Howard aşa cum trebuie.

– Aşa cum trebuie! rînjise Rogan dispreţuitor. Aşa cum am făcut-o şi acum zece ani? Eram cinci fraţi Peregrine pe atunci şi totuşi Howarzii ne-au bătut. Cum putem noi, aşa săraci cum sîntem, să ne punem cu Howarzii? Să-i asediem? Cu ce? Noi

ne-am da de ceasul morţii, iar Oliver ar rîde de noi de la înălţimea zidurilor sale.

– Şi tu crezi că ai să poţi face de unul singur ce n-ar putea face toţi oamenii noştri?

Rogan nu-i răspunse. În schimb se dusese în camera de meditaţie, încuiase uşa şi nu ieşise de acolo o zi întreagă. Cînd în sfîrşit părăsise camera de meditaţie, ştia ce avea de făcut. Îşi amintise că atunci cînd fusese cu Liana la bîlci, văzuse cît de uşor intrau şi ieşeau ţăranii din castelul Moray. Îi văzuse întotdeauna, cu coşurile lor pline cu pui vii, cu cărucioarele lor încărcate cu fructe şi legume; văzuse bărbaţi cu tot felul de unelte, care veneau la castel să facă diverse reparaţii, dar nu le dăduse nici o atenţie. Numai cînd fusese îmbrăcat în ţăran îşi dăduse seama cît de uşor intrau oamenii aceia în castel, fără ca nimeni să-i întrebe ceva. În schimb, dacă un bărbat călare, îmbrăcat în armură, se apropia la mai puţin de cincisprezece kilometri de castel, era imediat înconjurat de cîţiva bărbaţi înarmaţi.

Rogan îi chemase pe Severn şi pe Baudoin în camera de meditaţie şi le spusese că avea de gînd să se îmbrace ca un ţăran şi să se ducă singur la fortăreaţa Howarzilor.

Severn se opusese categoric, urlase, ţipase, îşi ieşise din fire, ameninţase, dar nu reuşise să-l facă pe Rogan să se răzgîndească.

Baudoin, care tăcuse, lăsîndu-l pe Severn să se dezlănţuie, vorbise şi el în sfîrşit.

– Va trebui să vă deghizaţi foarte bine. Sînteţi prea înalt şi prea uşor de recunoscut. Gaby are să vă ajute să vă deghizaţi de n-o să vă recunoască nici lady Diana.

Rogan, Gaby şi Baudoin munciseră o zi. întreagă pentru ca lordul Rogan Peregrine să devină un bătrîn chior, cocoşat şi schilod. Severn fusese atît de supărat încît refuzase să participe, dar Rogan se dusese la el şi îl rugase să-i ajute. Rogan ştia că spionii Howarzilor îi urmăreau şi voia ca Severn să-i facă să creadă că el se afla încă la castelul Moray. Severn şi Baudoin trebuiau să-i facă pe Howarzi să creadă că Baudoin era Rogan.

Rogan se dusese singur la fortăreaţa Howard. Cînd el şi Severn se despărţiseră, în pădure, Severn îşi îmbrăţişase fratele, un gest destul de rar între bărbaţii Peregrine, un gest pe care nu-l făcuseră niciodată înainte de pătrunderea Lianei în viaţa lor.

– Să ne-o aduci înapoi, spusese Severn încet. Şi... nu vreau să-mi mai pierd un frate.

– Am s-o găsesc. Îi aruncase lui Severn o ultimă privire. Ai grijă de Zared.

Din cauza poziţiei încovoiate şi a faptului că trebuia să-şi tragă piciorul, pe Rogan îl durea din ce în ce mai tare spatele, iar bărbaţii care îi dădeau ordine, le subliniau adesea cu şuturi şi ghionturi. Rogan le reţinuse chipurile şi nutrea speranţa de a-i vedea într-o zi pe un cîmp de luptă.

Se furişa pe unde putea şi făcea tot felul de treburi, trăgînd cu urechea la tot ceea ce se vorbea în jurul său. Oamenii îi bîrfeau pe Peregrini, care, spuneau ei, încercau să fure ceva ce aparţinea de drept Howarzilor. O bîrfeau şi pe Liana, spunînd că nu era destul de bună pentru fratele mai mic al lui Oliver.

Rogan mînca ce putea fura – şi slavă Domnului, avea de unde să fure. De dormit dormea prin grajduri sau în coteţe, cu păsările.

Muncea şi trăgea cu urechea – pentru că dacă un ochi îl avea acoperit cu un petic, urechile în schimb prindeau din zbor orice şoaptă şi orice zgomot.

În cea de-a treia săptămînă, cînd era cît pe-aci să-şi piardă orice speranţă, un bărbat îi dăduse un picior în spate şi îi poruncise să-l urmeze. Urcaseră nişte scări, după care omul îi dăduse o mătură.

– Du-te înăuntru şi fă curat, spusese el, deschizînd o uşă masivă, de fier.

Intrînd în cameră, Rogan rămăsese o clipă pe loc, clipind des, pentru că acolo se afla Liana, cu faţa ei frumoasă aplecată deasupra unei broderii şi cu o bonetă albă pe cap. Rogan continua să stea nemişcat, holbîndu-se la femeia din faţa lui.

Liana se uitase la el.

– Hai, mişcă-te, spusese ea. N-ai altceva mai bun de făcut decît să te zgîieşti la prizoniera Howarzilor?

Rogan tocmai deschisese gura să-i spună cine era, dar în clipa aceea uşa se deschisese, iar el fugise în latrină şi se ascunsese în spatele uşii pentru a asculta tot ce se vorbea. Respirase uşurat auzind vocea unei femei, dar la un moment dat o auzise pe Liana spunîndu-i acesteia pe nume: Jeanne. Era oare...

Ieşise din latrină şi începuse să-şi facă de lucru prin cameră. Nici una din cele două femei nu-l băgase în seamă. Se uitase la femeie şi îşi spusese că putea fi prima lui soţie, dar nu era sigur. Căsnicia lor fusese scurtă şi se încheiase cu mult timp în urmă.

Le ascultase pe cele două femei vorbind despre propria lui indiferenţă, despre beţiile şi vînătorile lui, ca şi – mai ales – despre faptul că puţin îi păsa că soţia lui era prizoniera Howarzilor. Zîmbise auzind că Liana aştepta un copil, dar se încruntă văzînd că Liana credea tot ce îi spunea Jeanne. Femeile nu aveau chiar nici un pic de devotament, de recunoştinţă? Ce făcuse el pentru a merita atîta lipsă de încredere din partea soţiei lui? Avea graţie lui, un acoperiş deasupra capului, mîncare şi... un copil. Ba chiar renunţase şi la femeile lui pentru ea. Şi venise să o scape din mîinile Howarzilor.

Era atît de dezgustat de lipsa ei de loialitate, încît, chiar dacă îi mituia pe paznici şi pe servitori cu bani – cu care ar fi putut, firește, să facă altceva – şi se ducea în fiecare dimineaţă în camera ei, încă nu îi spusese cine era.

– Ce căutai în afara zidurilor castelului? o întrebă el, încruntîndu-se. Nu ţi-am spus eu să nu pleci, nici chiar însoţită?

Boneta de pe capul Lianei era atît de fină şi de transparentă, încît Rogan văzu cît de mult îi tăiase seră din păr. Dacă ar reuşi vreodată să pună mîna pe Oliver Howard, moartea acestuia ar fi lungă şi foarte, foarte dureroasă.

– Mă duceam să caut nişte ierburi, ca să-ţi potolesc usturimea. Gaby mi-a spus că ai alunecat şi ai căzut în nişte urzici, se smiorcăi ea.

– Urzici! Deci toate astea s-au întîmplat pentru că te-ai dus să cauţi ierburi care să-mi aline usturimea?

Liana începea să înţeleagă că el venise după ea şi că nimic din ceea ce auzise în legătură cu indiferenţa lui nu era adevărat. Sări din pat, îi cuprinse gîtul cu braţele şi îşi lipi buzele de ale lui.

– Liana, şopti el, îmbrăţişînd-o.

Ea îi mîngîie părul, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu m-ai uitat, şopti ea.

– Niciodată, spuse el. Acum însă nu mai pot să stau. La noapte n-o să fie lună. Aşa că am să vin la tine să te scot de-aici.

– Cum?

– În primul rînd, să nu ai încredere în Jeanne Howard.

– Dar m-a ajutat. Aproape că mi-a salvat viaţa. Aveam febră şi...

– Jură-mi, spuse Rogan pe un ton categoric. Jură-mi că n-o să ai încredere în ea. Nu-i spune că am fost aici. Femeia asta m-a trădat o dată şi dacă ar face-o din nou, aş muri. Nu m-aş putea lupta singur cum sînt acum cu un întreg castel de duşmani. Jură-mi.

– Bine, şopti Liana, îţi jur.

– Acum trebuie să plec, dar mă întorc la noapte. Să mă aştepţi. Zîmbi. Şi fă curat în camera asta. Nu ştii că a început să-mi placă curăţenia?

O mai sărută o dată, apăsat şi apoi plecă.

Liana rămase multă vreme cu spatele lipit de uşă. Venise după ea. Nu băuse şi nici nu se dusese la vînătoare în timp ce ea era ţinută prizonieră. Dimpotrivă, îşi riscase viaţa, intrînd singur pe domeniul Howarzilor.

Visînd cu ochii deschişi, Liana începu să strîngă lucrurile cu care aruncase în el. Nu voia ca Jeanne să vadă dezordinea din cameră şi să pună întrebări.

La noapte, îşi spuse ea, avea să vină după ea; la noapte. Privind însă lucrurile mai puţin romantic şi mai realist, începu să se teamă. Dar dacă îl prind? Dacă îl prind, Oliver Howard o să-l omoare. Se aşează pe pat şi începu să-şi frămînte mîinile, nervoasă.

Cînd soarele începu să apună, Liana îşi scoase rochia de mătase pe care i-o împrumutase Jeanne şi îşi puse hainele ţărăneşti pe care le purta cînd fusese răpită de Howarzi. Îşi puse din nou rochia

de mătase, peste hainele ţărăneşti, şi, cu muşchii încordaţi la maximum, începu să aştepte, privind ţintă la uşa închisă.

Un servitor îi aduse cina pe o tavă şi aprinse o lumînare, dar Liana nu se atinse de mîncare.

Către miezul nopţii, uşa se deschise încet, iar Liana sări în picioare.

Jeanne păşi în cameră, se uită înspre pat, apoi tresări, dînd cu ochii de Liana.

– Credeam că dormi.

– Ce s-a întîmplat? şopti Liana.

– Nu ştiu. Oliver e foarte supărat şi a băut. Am auzit fără să vreau... Se uită la Liana dar nu îi spuse ce auzise. Soţul ei era un om cu judecată, dar cînd era vorba de Peregrini îşi pierdea simţul proporţiilor, al cinstei şi al raţiunii. În seara aceea, Jeanne îl auzise spunînd că avea de gînd să o omoare pe Liana şi să-i trimită trupul lui Rogan. Trebuie să vii cu mine, îi spuse Jeanne. Trebuie să te ascund.

– Nu pot. Trebuie să rămîn aici, să aştept...

– Ce să aştepţi? Sau poate că aştepţi pe cineva?

– Nu aştept pe nimeni, spuse repede Liana. Nu ştie nimeni că sînt aici, nu-i aşa? Atunci cum aş putea aştepta pe cineva? Stăteam şi eu, aşa... Nu-i putea spune lui Jeanne că Rogan avea să vină după ea. Iar dacă Jeanne ar ascunde-o în altă parte, cum ar mai găsi-o Rogan? Camera asta e

atît de drăguţă, spuse Liana. Aş prefera să rămîn aici decît să mă mut în altă cameră.

– Liana, n-avem vreme de pierdut. În momentul de faţă, luxul nu mai contează. Importantă este viaţa ta. Dacă vrei ca tu şi copilul tău să trăiţi, vino cu mine.

Liana ştia că nu avea de ales. Cu inima grea, o urmă pe Jeanne pe scările luminate de torţe, afară din turn, prin curtea interioară şi în sfîrşit în pivniţa unuia dintre turnurile ce străjuiau porţile castelului. Pivniţa era plină de saci cu seminţe, care în unele locuri ajungeau pînă în tavan. Era un loc umed, întunecos şi care mirosea a mucegai, singura fereastră fiind o crăpătură îngustă, mult deasupra capului Lianei.

– Doar n-ai de gînd să mă laşi să stau aici, şopti Liana.

– E singurul loc unde cred eu că nu te va căuta nimeni. De seminţe nu va fi nevoie decît la primăvară, aşa că n-o să intre nimeni aici. Am pus acolo nişte pături de lînă şi, într-un colţ, o oală de noapte.

– Şi cine o s-o găsească? întrebă Liana. Bătrînul care vine în camera mea pare destul de nătîng pentru a fi de încredere.

– De data asta nu. Am să vin tot eu, mîine noapte. Nu am încredere decît în mine însămi. Jeanne se temea că atunci cînd Oliver ar fi descoperit fuga Lianei, ar fi oferit o recompensă celui care ar fi adus-o înapoi, iar în acest caz oricine avea să fie dispus să o predea Howarzilor – chiar şi

un bătrîn prost. Îmi pare rău, e un loc respingător, dar e singurul loc sigur. Încearcă să dormi. Am să vin mîine.

Rămasă singură, Liana se cutremură – nu ştia nici ea dacă de frig sau de frică – încercă să facă cîţiva paşi, dar se împiedică de sacii cu seminţe, reuşind totuşi pînă la urmă să găsească păturile pe care i le lăsase Jeanne. Cînd le găsi, îşi încropi de bine de rău un culcuş dar nu reuşi să adoarmă. Ochii i se umplură de lacrimi, la gîndul că undeva, afară, iubitul ei Rogan îşi risca viaţa pentru a o găsi. Se rugă din tot sufletul ca el, găsind camera goală, să nu facă vreo prostie, vreun gest nesăbuit care să-l coste viaţa. Un lucru era însă sigur: Rogan nu avea cum să o găsească în pivniţa asta rece şi întunecoasă, pentru că nimeni în afară de Jeanne nu ştia unde se afla lady Diana.

A doua zi, Jeanne nu veni la ea. Liana nu avea nici mîncare, nici apă, nici lumină, nici căldură. Rogan avusese dreptate în ceea ce o privea pe Jeanne; nu trebuia să fi avut încredere în ea. Liana îşi aminti că Jeanne fusese cea care îi spusese că lui Rogan puţin îi păsa că ea, Liana, era ţinută prizonieră. Jeanne aproape că o convinsese de trădarea lui Rogan.

Jeanne veni în noaptea celei de-a doua zile. Deschise încet uşa şi păşi în pivniţa rece şi întunecoasă.

– Liana, strigă ea.

Dar Liana era prea obosită şi prea supărată pentru a răspunde.

Împiedicîndu-se de sacii cu seminţe, Jeanne începu să orbecăiască prin pivniţă, icnind cînd se lovi de piciorul Lianei.

– Ţi-am adus mîncare, apă şi încă o pătură. Liana bău mai întîi apa, apoi mîncă puţină carne rece de vită, pîine şi brînză. Ieri, n-am putut veni. Oliver bănuieşte că eu te-am ajutat să fugi. I-a pus pe toţi să se suspecteze între ei. Mă tem chiar şi de doamnele mele de companie. A trebuit să mă prefac că sînt bolnavă şi să cer să mi se aducă mîncarea în cameră, ca să-ţi pot aduce ceva să mănînci.

– Să cred că ai renunţat la mîncare pentru mine? întrebă Liana cu gura plină.

Era întuneric şi nu putea vedea chipul Jeannei, dar femeia tăcu o clipă sau două înainte de a vorbi.

– S-a întîmplat ceva, spuse ea. Ce?

– Habar n-am ce vrei să spui. Am stat tot timpul aici, singură, în frig şi în întuneric. În astea două zile, nu a venit şi nu a plecat nimeni de-aici.

– Liana, tu îmi ascunzi ceva. Dar nu uita că eşti soţia duşmanului soţului meu şi cu toate astea, eu am riscat mult ca să fii sănătoasă şi în siguranţă.

– Ce risc? Minciunile tale? Liana îşi dorea să fi tăcut din gură.

– Ce minciuni? Liana, ce s-a întîmplat? Ce-ai auzit? Cum ai auzit?

– Nimic, spuse Liana. Am fost păzită cu străşnicie. N-aş fi putut auzi nimic.

Jeanne trase adînc aer în piept şi se uită, prin întuneric, la Liana.

– M-am hotărît să-ţi spun adevărul, tot adevărul. Soţul meu are de gînd să te omoare. Asta am auzit fără să vreau. Şi mi-am dat seama că nu mai puteai rămîne nici o clipă în camera din turn. Lui Oliver nu îi eşti de nici un folos. El n-a vrut niciodată să te răpească, dar i-ai apărut în cale ca să spun aşa şi... n-a putut rezista ispitei. Răpindu-te, i se oferea ocazia, nesperată, de a-i cere lui Rogan să-i cedeze castelul Moray. Oliver nu urmăreşte altceva decît să pună mîna pe tot ceea ce aparţine Peregrinilor. Făcu o pauză, apoi continuă. Nu ştiu ce să fac cu tine. N-am încredere în nimeni. Oliver ameninţă că va ucide pe oricine este văzut ajutîndu-te. Ştie că eşti încă în castel, pentru că de cînd te-a răpit, i-a pus pe paznici să se uite atent la feţele tuturor ţăranilor care intră sau ies din castel. Oamenii lui scotocesc acum prin pădurea din afara zidurilor. Se opri din nou cîteva clipe, apoi continuă. Şi blestematul ăla de Rogan! De ce n-a încercat să te ia înapoi? Chiar aşa, să te lase să putrezeşti în temniţa Howarzilor?

– Nu mă lasă, spuse Liana, apoi îşi muşcă limba.

– Tu chiar ştii ceva. O apucă pe Liana de umeri. Ajută-mă să-ţi salvez viaţa. Oamenii şoţului meu pot oricînd să vină aici. Ţi-am spus că Oliver e

aproape sigur că n-ai ieşit din castel. Dacă te găsesc, eu nu mai am cum să te salvez.

Liana refuză să vorbească. Rogan o pusese să jure că nu o să mai aibă încredere în Jeanne şi avea să se ţină de cuvînt.

– Bine, spuse Jeanne, ajunsă la capătul puterilor. Să fie cum vrei tu. Îţi promit că am să fac tot posibilul ca să te scot de-aici cît de curînd. Ştii să înoţi?

– Nu, răspunse Liana.

Jeanne oftă.

– Bine, am să fac tot ce pot, şopti ea, apoi se strecură pe uşă afară.

Liana avu o noapte agitată. Nu-i putea spune lui Jeanne că Rogan era în castel, pregătit să o ajute să fugă. Dacă i-ar spune că umblă deghizat, Jeanne l-ar putea da de gol.

Pe de altă parte, dacă Jeanne spunea adevărul? Dacă nu era decît o chestiune de timp pînă avea să fie găsită? Şi dacă ar lua-o cu ei, Rogan ar sta şi el prin preajmă, îmbrăcat ca un cerşetor şi ar privi liniştit cum oamenii lui Oliver Howard îi omoară soţia? Nu, în nici un caz şi pentru că s-ar da de gol, Oliver ar pune mîna pe amîndoi.

O voce interioară îi spunea că trebuia să aibă încredere în Jeanne, că singura ei şansă de a rămîne în viaţă era să-i spună lui Jeanne că Rogan era pe-aproape şi avea şi un plan de evadare. Dacă avea încredere în Jeanne, exista posibilitatea ca şi ea şi Rogan să scape cu viaţă.

Cînd Jeanne veni în noaptea aceea la ea, Liana nu ştia încă dacă să aibă încredere în ea sau nu.

– Am aranjat ceva, spuse Jeanne. E tot ce-am putut să fac, dar nu ştiu dacă o să meargă. Nu am încredere în nici unul dintre oamenii lui Ollver. Şi în afară de asta, mă tem că una dintre doamnele mele de companie îi spune totul soţului meu. Vino cu mine acum. N-avem timp de pierdut.

– Rogan e aici, se scăpă Liana.

– Aici? În camera asta? întrebă Jeanne speriată.

– Nu. În curte. A venit la mine cînd stăteam în camera din turn. Mi-a spus că are un plan şi urma să mă scoată din castel în noaptea în care m-ai adus tu aici.

– Unde e? Repede! Oamenii aşteaptă să te ajute, dar avem mare nevoie de ajutorul soţului tău.

Liana îşi înfipse degetele în braţul lui Jeanne.

– Dacă ne trădezi, jur în faţa lui Dumnezeu că am să-ţi bîntui toate zilele şi toate nopţile vieţii pe care o mai ai de trăit.

Jeanne îşi făcu cruce.

– Dacă or să te prindă, o să fie numai din cauză că ai pierdut atîta timp preţios ameninţîndu-mă. Unde e Rogan?

Liana îi spuse cum era deghizat.

– L-am văzut. Mult trebuie să ţină la tine dacă a riscat să vină aici singur. Aşteaptă-mă. Mă întorc imediat să te iau.

Liana se lăsă să cadă pe un sac cu seminţe. În curînd, avea să ştie dacă făcuse bine sau nu că avusese încredere în Jeanne. Dacă femeia o trăda, Liana era ca şi moartă.

Capitolul 19

Jeanne intră furioasă în Sala Mare, urmată de două dintre doamnele ei de companie. Pe podea, erau înşirate o mulţime de saltele de paie, pe care dormeau mai mulţi bărbaţi şi cîţiva cîini. Într-un colţ, cîţiva bărbaţi jucau zaruri, iar în altul, un tînăr mîngîia o servitoare.

– Canalele de scurgere ale latrinei din camera mea sînt înfundate, spuse ea. Vreau ca cineva să le desfunde. Acum.

Oamenii – cei care erau treji – se uitau la ea cu tot respectul cuvenit stăpînei castelului, dar nimeni nu se oferi să facă trebuşoara aceea urît mirositoare.

– Am să trimit pe cineva... începu unul dintre cavaleri.

Jeanne îl văzu pe Rogan în hainele lui murdare, stînd cu spatele sprijinit de un perete. Îi simţi privirea aţintită asupra ei.

– Lasă că îl iau pe cel de colo. Hei, tu, vino cu mine. Rogan o urmă. Cînd ajunseră în dreptul unei

clădiri joase, Jeanne le făcu semn celor două doamne să plece, iar ea se întoarse spre Rogan.

Înainte ca el să se poată împotrivi, ea întinse mîna şi îi ridică peticul de pe ochi.

– Tu eşti, şopti ea. Nu credeam că ceea ce mi-a spus Liana poate fi adevărat. Nu credeam că se poate ca unui Peregrine să-i pese dacă o femeie trăieşte sau nu.

Rogan o prinse de mînă.

– Unde e Liana, căţea? Dacă i s-a întîmplat ceva, am să-ţi fac ceea ce ar fi trebuit să-ţi fac acum zece ani.

– Dă-mi drumul sau n-ai s-o mai vezi niciodată.

Rogan nu avea încotro; trebuia să o asculte.

– Cum ai convins-o să-ţi spună de mine? Să ştii că te omor dacă...

– Păstrează-ţi drăgălăşeniile pentru mai tîrziu, i-o trînti Jeanne. Liana e ascunsă şi am de gînd să o scot de-acolo, dar am nevoie de ajutor. Nu ştie să înoate, aşa că va trebui ca tu să o treci cu o barcă peste ambele şanţuri cu apă. Acum du-te la zidul din partea asta a turnului. Ai să vezi atîrnînd o funie. Apoi du-te prin curtea exterioară spre nord-vest. Ai să vezi o altă funie şi jos, o barcă. Aşteapt-o pe Liana în barcă. Eu am s-o aduc pînă la zidul exterior, după care va trebui să te descurci singur. Fii atent la şanţul exterior.

– Să te cred? Mai mult ca sigur că oamenii lui Howard mă vor aştepta şi vor pune mîna pe mine.

– Servitoarele mele or să-i distreze pe paznicii de pe ziduri. Trebuie să mă crezi. Nu mai e nimeni.

– Dacă mă trădezi din nou, să ştii că...

– Du-te! porunci Jeanne. Pierzi clipe preţioase.

Rogan plecă, dar tîrîndu-şi piciorul în caz că îl urmărea cineva. Se simţea foarte vulnerabil. Viaţa lui şi a Lianei erau în mîinile unei trădătoare mincinoase. O voce îi spunea că odată ajuns la turnul dinspre nord, se va afla faţă în faţă cu douăzeci de bărbaţi aşteptînd să-l omoare. Dar o altă voce îi spunea că aceea era singura lui şansă. O căutase degeaba pe Liana zile întregi şi nu avusese mai mult noroc decît oamenii lui Howard.

Nu-l aştepta nimeni la turn. În schimb, zări în întuneric o funie coborîtă de pe partea superioară a zidului, ce atîrna pînă jos. Rogan îşi scoase peticul de pe ochi şi cocoaşa, şi îşi dezlegă piciorul. Scoase un cuţit din sîn, îl puse în gură şi începu să se caţere.

Nici la capătul de sus al funiei nu-l aştepta nimeni. În schimb, îl aştepta o altă funie, pe care coborî de cealaltă parte a zidului.

Odată ajuns din nou pe pămînt, începu să fugă, ghemuindu-se, prin curtea din mijloc. Auzind în faţa lui rîsetele unor bărbaţi, se ascunse în grabă în spatele unei pietre a zidului exterior. Doi paznici trecură pe lîngă el fără să-l observe nici pe Rogan, nici funia atîrnînd la picioarele zidului, în dreapta lor.

Rogan mai avea de urcat încă un zid, înainte de a ajunge la şanţul cu apă. Dură cîteva minute pînă să găsească funia şi să înceapă să urce. Ajuns sus, trebui să se oprească pentru că auzi o voce de bărbat, urmată de chicotitul unei femei. Rogan îi aşteptă să plece, apoi se aruncă pe parapeţii laţi şi netezi.

Următoarea funie atîrna pînă mai jos pe zid, iar Rogan coborî pe ea, grăbit. În întuneric, zări, ascunsă printre trestiile înalte, o barcă micuţă, cu două vîsle. Se urcă în barcă, se ghemui pe fundul ei şi aşteptă. Rămase cu ochii la zidul din faţa lui, privind atît de atent, încît de-abia mai clipea.

Trecu mult timp pînă să vadă umbrele întunecate ale capetelor lîngă partea de sus a zidului de care atîrna funia. Începuse să-şi piardă speranţa. Căţeaua de Howard atîrnase funiile, ce-i drept, şi adusese barca, dar avea să o aducă şi pe Liana?

Rogan îşi ţinu respiraţia cînd văzu cele două capete. Păreau să vorbească. Femei! îşi spuse el. Atîta ştiu, să vorbească. Vorbesc atunci cînd un bărbat vrea să se culce cu ele, vorbesc atunci cînd un bărbat le oferă un cadou – vrînd ca el să le explice de ce le-a dat acel cadou. Dar cel mai rău era că vorbeau atunci cînd se aflau pe zidul unui castel, înconjurat de bărbaţi înarmaţi.

Apoi totul se petrecu cu repeziciune. Mîna uneia dintre cele două femei se ridică, vrînd parcă să o lovească pe cealaltă femeie. Rogan era în picioare,

fugind spre zid. Auzi deasupra capului său un ţipăt de femeie, urmat de paşii unor bărbaţi alergînd de-a lungul zidului. Rogan era cu mîinile pe funie, gata să înceapă să se caţere, cînd auzi vocea Jeannei.

– Nu! strigă ea la Rogan. Salvează-te pe tine. Liana e moartă. Nu mai ai cum s-o salvezi.

Rogan începu să se caţere pe funie şi se afla la aproape doi metri de la pămînt cînd acesta se rupse, iar el căzu. Cineva aflat sus tăiase funia.

– Pleacă, prostule, o auzi el pe Jeanne, apoi vocea femeii fu înăbuşită, ca şi cum cineva i-ar fi acoperit gura cu mîna.

Rogan nu mai avu timp să se gîndească, pentru că o ploaie de săgeţi se abătu asupra lui. Fugi la barcă, dar constată că două săgeţi o loviseră, iar barca se scufundase. Sări în apa rece a şanţului şi începu să înoate, în timp ce săgeţile îi şuierau deasupra capului.

Odată ajuns la mal, începu să fugă, ghemuit, în afara zidurilor curţii dinspre vest. Paznicii somnoroşi, auzind mişcare în dreptul şanţului cu apă, se treziseră şi acum priveau în josul zidurilor, la fîşia de pămînt, abruptă, dintre şanţul interior şi cel exterior. Cînd văzură pe cineva alergînd, începură să tragă cu arcul.

Rogan ajunse la şanţul exterior chiar în clipa în care o săgeată îl atinse în spate, zgîriindu-i pielea. Sări în apă şi începu să înoate spre nord, departe de ziduri, dar către lacul dinspre nord, care alimenta cele două şanţuri. Era un înotător bun, dar

din cauza rănii pierdea sînge. Cînd ajunse la mal, se tîrî pe pămînt şi se întinse o clipă între trestii, scuipînd apa din plămîni, gîfîind din cauza efortului şi cu sîngele şiroindu-i pe spate.

Cînd putu în sfîrşit să meargă, o luă spre pădure, auzind nu departe în spatele său copitele cailor oamenilor lui Howard, care porniseră în urmărirea lui. Se jucă tot restul nopţii şi aproape toată ziua următoare cu ei de-a şoarecele şi pisica, ascunzîndu-se mereu în alt loc.

La asfinţitul soarelui, sări în spatele unui cavaler Howard, îi tăie gîtul şi îi fură calul. Oamenii porniră în urmărirea lui, dar Rogan îşi biciui calul pînă la sînge şi reuşi să scape de ei. În zorii zilei următoare, calul se opri, refuzînd să meargă mai departe. Rogan descălecă şi o porni pe jos.

Soarele era sus pe cer cînd văzu turnul castelului Moray. Mergea încet, împiedicîndu-se de pietre, cu muşchii cedîndu-i după săptămîni întregi de încordare.

Unul dintre paznicii de pe parapeţi îl văzu şi după cîteva minute Severn, furios, se îndreptă spre el călare. Tînărul descălecă şi îl strînse pe Rogan la piept, înainte ca acesta să se prăbuşească.

Cînd văzu atîta sînge pe spatele lui Rogan, Severn fu sigur că fratele său era pe moarte. Vru să-l tragă spre cal.

– Nu, spuse Rogan, smucindu-se, lasă-mă.

– Să te las? Pe toţi sfinţii, ne-ai făcut să trecem prin chinurile iadului. Am auzit că Howard te-a omorît azi-noapte.

– M-a omorît, şopti Rogan, ferindu-şi privirea.

Severn se uită la rana lui Rogan. Era încă sîngerîndă şi adîncă, dar nu destul de gravă pentru a omorî un bărbat.

– Ea unde e?

– Liana? întrebă Rogan. Liana e moartă.

Severn se încruntă. Tocmai cînd începuse şi lui să-i placă de ea. Le dădea de furcă, e drept, ca toate femeile de altfel, dar nu era laşă. Îl luă pe Rogan pe după umeri.

– O să-ţi găsim altă soţie. De data asta una frumoasă şi dacă vrei una care să-ţi dea foc la pat, o să găsim şi aşa ceva. Cînd o să...

Cînd Severn se aştepta mai puţin, Rogan îl înşfăcă, îi trase un pumn în falcă şi îl trînti la pămînt.

– Nenorocitule, spuse Rogan, privindu-l în ochi. N-ai înţeles niciodată nimic. Tu şi cu tîrfa ta de neam mare n-aţi putut niciodată s-o suferiţi. I-aţi făcut viaţa un iad.

– Eu? Severn îşi duse mîna la nasul care îi sîngera. Încercă să se ridice, dar privirea cruntă a lui Rogan îl făcu să rămînă acolo unde era. Nu eu m-am culcat cu alte femei. Nu am... Făcu o pauză apoi continuă. N-am vrut să-i întinez amintirea. Mi-a plăcut de ea, dar acum nu mai e... şi mai sînt şi alte femei. Cel puţin, ea nu te-a înşelat cu Oliver

Howard aşa cum a făcut-o prima ta nevastă. Sau a făcut-o? De-asta eşti atît de supărat?•

Rogan se întoarse cu faţa spre fratele său. Acesta, îngrozit, şi parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îl văzu pe Rogan plîngînd. Severn amuţi. Rogan nu plînsese la moartea tatălui său sau a vreunuia dintre fraţii săi.

– Am iubit-o, şopti Rogan. Am iubit-o.

Severn era prea stînjenit pentru a se mai uita la fratele său. Nu suporta să-l vadă plîngînd. Trebuia să plece.

– Îţi las calul, murmură el. Întoarce-te cînd eşti pregătit.

Rogan se lăsă să cadă pe o piatră, cu faţa în mîini şi începu să plîngă în hohote. O iubise. Iubise zîmbetul ei, rîsul, firea, plăcerea pe care o găsea în lucrurile cele mai mici şi mai lipsite de importanţă. Liana îi adusese rîsul şi bucuria, după o viaţă întreagă de ură. Îi oferise haine fără păduchi sau purici şi mîncare fără nisip în ea. O scosese pe căţeaua aia arogantă de Iolanthe din bîrlogul ei şi – asta nu avea cum să o ştie – o făcuse pe Zared să-l roage pe Rogan să-i cumpere şi ei cîteva rochii.

Şi acum nu mai era. Moartă din cauza vrajbei dintre ei şi Howarzi.

Moartea ei trebuia să-i întărească ura împotriva Howarzilor şi totuşi nu era aşa. Ce-i păsa lui de Howarzi? El o voia înapoi pe Liana, pe dulcea, pe blîndă lui Liana, care atunci cînd era supărată

arunca în el cu ce nimerea, iar cînd era fericită îl săruta.

– Liana, şopti el, plîngînd mai tare.

Nu auzi paşii care se apropiau şi era atît de îndurerat că nici nu se mişcă atunci cînd mîna aceea moale îi atinse obrazul.

Liana îngenunche în faţa lui şi îi luă mîinile de pe faţă. Se uită la obrajii uzi de lacrimi şi începu şi ea să plîngă.

– Sînt aici, iubirea mea, şopti ea şi îi sărută pleoapele fierbinţi şi obrajii uzi. Am scăpat.

Rogan făcu ochii mari, dar nu putu scoate o vorbă.

Liana îi zîmbi.

– N-ai să-mi spui nimic?

El o prinse şi o trase în poala lui, apoi se rostogoli împreună cu ea pe covorul de iarbă. Lacrimile i se transformară în rîsete, în timp ce mîinile lui o mîngîiau frenetic, vrînd parcă să se asigure că nu visa.

Cînd se mai linişti, se întinse pe spate, trăgînd-o pe Liana peste el şi o strînse atît de tare încît şi unul şi celălalt de-abia mai puteau respira.

– Cum? şopti el. Căţeaua aia de How...

Ea îi puse mîna pe gură.

– Vrei să spui Jeanne ne-a salvat viaţa. Ştia că una dintre doamnele ei de companie era o trădătoare şi cu cîteva clipe înainte de a veni la mine a auzit fără să vrea ceva ce a făcut-o să-şi dea seama care dintre ele o vînduse. M-a trimis pe

mine într-o direcţie, iar pe trădătoare, în direcţia opusă – de fapt, pe acolo pe unde te-ai dus tu. Femeia a crezut că Jeanne, înfăşurată într-o mantie, eram eu şi a încercat să o înjunghie. Dar Jeanne a omorît-o, în timp ce eu eram în siguranţă, la picioarele zidului. A trebuit să-ţi spună că sînt moartă, pentru că ştia că altfel n-ai fi plecat de acolo.

Îl mîngîie pe Rogan pe obraz.

– Te-am văzut înotînd. Dacă oamenii lui Howard n-ar fi fost numai cu ochii pe tine, m-ar fi văzut cu siguranţă. Jeanne pregătise caii, aşa că... eu am fost tot timpul în urma ta, dar tu călăreai atît de repede încît n-am putut să te ajung din urmă.

Gluga îi alunecase de pe cap, de sub ea ivindu-se părul blond şi... scurt. Rogan îl atinse.

– Îl găseşti urît? şopti ea.

– Tu n-ai nimic urît, îi spuse el, privind-o cu dragoste. Eşti cea mai frumoasă femeie din lume, iar eu te iubesc, Liana. Te iubesc cu toată inima şi cu tot sufletul meu.

Ea zîmbi.

– Mă laşi să judec pricinile ţăranilor? Mai construim o aripă la castel? Ai să pui capăt vrajbei dintre Peregrini şi Howarzi? Ce nume îi vom pune fiului nostru, iubitule?

Rogan se încruntă, apoi rîse şi o strînse la piept.

– Pricinile ţăranilor sînt treburi de bărbat, nu mai adaug nimic la mormanul ăla de pietre, Peregrinii

se vor lupta întotdeauna cu Howarzii, iar pe fiul meu are să-l cheme John, ca pe tatăl meu.

– Gilbert, ca pe tatăl meu.

– Să fie leneş ca taică-tu?

– Ai prefera să-şi petreacă viaţa lăsînd ţărăncuţele cu burta la gură şi învăţîndu-şi copiii să-i urască pe Howarzi?

– Da, răspunse Rogan, îmbrăţişînd-o şi ridicînd ochii spre ea. Om avea noi păreri diferite în multe privinţe, dar e totuşi un lucru asupra căruia se pare că sîntem de acord. Dezbracă-te, fetiţo.

– Eu sînt întotdeauna ascultătoare, spuse ea, ridicînd capul spre el.

Rogan începu să vorbească, dar ea îl sărută, iar el nu mai scoase o vorbă ore în şir.

SFÎRŞIT